

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu ustawy o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Lp.	Przepis	Autor uwagi	Treść uwagi	Stanowisko Ministerstwa Środowiska
1.	Art. 1 pkt 1	Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej	Zmiana w zakresie art. 6 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Treść art. 6 ust. 1 określa zasady stosowania wyłączeń w stosowaniu ustawy wobec poszczególnych podmiotów. Uzasadnienie takiej zmiany nie daje jasności jakie skutki ma przynieść projektowana zmiana. Dostrzegamy ryzyko, że wykreślenie zapisów mówiących o wewnątrzwspólnotowych wymianach i dostawach doprowadzi do poszerzenia wyłączeń w stosowaniu ustawy na podmioty spoza Unii Europejskiej, tym samym zagrażając wspólnotowemu rynkowi odpadów.	Uwaga nieprzyjęta. Zdaniem MŚ nie istnieje ryzyko, o którym mowa w uwadze. Planowaną w projekcie ustawy zmianę szczegółowo wyjaśnia uzasadnienie do projektu.
2.	Art.1 pkt 2	Krajowa Izba Gospodarcza	Art. 8 ust. 10b) – definicyjne określenie lekkiej i bardzo lekkiej torby plastikowej zróżnicowane tylko grubością ścianki niezależnie od jej wielkości i rodzaju użytego materiału wydaje się niedostateczne. Jak odnieść ten zapis do art. 40 a).	Uwaga nieprzyjęta. Takie zróżnicowanie rozróżnia za którą torbę pobierana jest opłata, a która z opłaty jest zwolniona.
3.	Art.1 pkt 2	Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego	Uaktualnienie definicji środków niebezpiecznych (art. 8, ust. 14) Proponujemy następujące zmiany w art. 8 ust. 14 • usunięcie podpunktu a • zmianę punktu b na punkt a • zmianę punktu c na punkt b i usunięcie z tekstu „zaklasyfikowane jako bardzo toksyczne, toksyczne lub niebezpieczne dla środowiska wodnego z przypisanym symbolem N na podstawie przepisów o substancjach chemicznych i ich mieszaninach lub” <u>Uzasadnienie:</u> W związku z wejściem w życie rozporządzenia nr 1272/2008 (CLP) również dla mieszanin chemicznych, z dniem 1 czerwca 2015 roku przestały obowiązywać dotychczasowe zasady klasyfikacji i oznakowania substancji i mieszanin. Co prawda istnieje 2 letni okres przejściowy dla produktów wprowadzonych do obrotu przed 1 czerwca 2015 roku, ale wszystkie produkty wprowadzone do obrotu po tym terminie powinny być oznakowane i opakowane zgodnie z rozporządzeniem CLP.	Uwaga przyjęta.
4.	Art.1 pkt 2	Związek Pracodawców	Uaktualnienie definicji środków niebezpiecznych (art. 8 ust. 14) W związku z wejściem w życie rozporządzenia nr 1272/2008 (CLP) również dla	Uwaga przyjęta.

		Przemysłu Opakowań i Produktów w Opakowaniach EKO-PAK	mieszanin chemicznych, z dniem 1 czerwca 2015 r. przestały obowiązywać dotychczasowe zasady klasyfikacji i oznakowania substancji i mieszanin. Co prawda istnieje 2 letni okres przejściowy dla produktów wprowadzonych do obrotu przed 1.06. 2015 roku, ale wszystkie produkty wprowadzone do obrotu po tym terminie powinny być zgodne z rozporządzeniem CLP. Dlatego wnosimy o: • usunięcie podpunktu a) wart. 8, pkt 14, • zmianę punktu b) na punkt a), zmianę punktu c) na punkt b) i usunięcie z tekstu „zaklasyfikowane jako bardzo toksyczne, toksyczne lub niebezpieczne dla środowiska wodnego z przypisanym symbolem N na podstawie przepisów o substancjach chemicznych i ich mieszaninach tub”.	
5.	Art. 1 pkt 2 lit. b	Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego	Zmiana w art. 1 punkt 2b) odnoszącym się do art. 6 obecnej ustawy Proponujemy w 2 ostatnich wierszach p. 10_a) „główny strukturalny składnik” zmienić na „główny materiał”, aby zapis był spójny z p. 10_b), w którym mowa jest o materiale toreb. Prawidłowa nazwa użytej jednostki długości brzmi mikrometr.	Uwaga częściowo przyjęta. Termin „mikrometr” został przyjęty.
6.	Art. 1 pkt 2 lit. b	COBRO – Instytut Badawczy Opakowań	Chciałbym zwrócić uwagę na błędne używanie terminu “plastik” w ww projekcie. Słowo plastik jest bezpośrednim przekładem z angielskiego plastic, jednak zarówno w tłumaczeniach fachowych jak i dyrektywie tworzywowej słowo to powinno być i jest tłumaczone jako „tworzywo”. Plastik jest jedynie słowem używanym potocznie dlatego zachęcamy do posługiwania się zwrotem “tworzywo” jako terminem stosowanym od lat w ogólnie przyjętej terminologii.	Uwaga przyjęta. Termin „plastik” zostanie zamieniony terminem „tworzywo sztuczne”.
7.	Art.1 pkt 3 lit. a	Krajowa Izba Gospodarcza	Proponuje się nadać brzmienie art. 17. ust. 4 na: „4. Organizacja odzysku opakowań przejmuje za opłatą obowiązek wprowadzającego produkty w opakowaniach na podstawie zawartej z nim w formie pisemnej pod rygorem nieważności umowy, w odniesieniu do całej masy opakowań jednego lub kilku rodzajów, jakie wprowadzający produkty w opakowaniach wprowadził do obrotu w danym roku kalendarzowym.” oraz dodać ust. 4a i 4b w brzmieniu: „4a. Opłaty pobierane przez organizacje odzysku od przedsiębiorców wprowadzających za przejęcie obowiązku w odniesieniu do określonego w przepisach prawa rodzaju i masy opakowań powinny pokrywać pełne koszty	Uwaga nieprzyjęta. Określanie tych kosztów przez organizacje odzysku opakowań mogłoby powodować ich zawyżanie, co prowadziłoby do zwiększenia zysków organizacji, a nie faktycznego przekazywanie tych środków na selektywną zbiórkę.

			dotyczące zbiórki selektywnej, sortowania, transportu i przetwarzania określonych odpadów opakowaniowych, jak również koszty zapewnienia odpowiednich informacji konsumentom w zakresie prawidłowego postępowania z odpadami opakowaniowymi oraz koszty publicznych kampanii edukacyjnych, o których mowa w art. 19.” „4b. Organizacja odzysku jest obowiązana posiadać kalkulację kosztów składowych pobieranej od przedsiębiorców wprowadzających opłaty za przejęcie obowiązku dla każdego rodzaju opakowań znajdujących się w ofercie organizacji i na żądanie przedsiębiorcy wprowadzającego lub organu uprawnionego do kontroli ją okazać.” Zobowiązani przedsiębiorcy w większości krajów UE realizują swoje obowiązki poprzez organizacje odzysku, które odgrywają ważną rolę w budowie systemu odzysku i recyklingu opakowań i odpadów poużytkowych. Organizacje przejmują obowiązki przedsiębiorców wprowadzających wyroby na rynek w zakresie odzysku i recyklingu, a następnie je realizują zapewniając skuteczne i bezpieczne ich wykonanie. System jest finansowany ze środków przedsiębiorców, którzy w wielu krajach UE ponoszą faktyczne koszty pozyskiwania opakowań (selektywna zbiórka), sortowania i ich przerobu, a w innych krajach koszty częściowe. Organizacje odzysku są tam instytucjami zaufania publicznego pod mocnym nadzorem odpowiedzialnych organów państwa. Dostają okresowe decyzje na funkcjonowanie i muszą je co kilka lat odnawiać. Brak uzyskania efektów lub działania niezgodne z prawem automatycznie eliminują takie organizacje z rynku. Organizacje muszą spełniać wysokie wymagania i podlegają specjalnym procedurom. Przedsiębiorcy ponoszą odpowiedzialność finansową za faktyczną realizację obowiązków, a lokalne gminy oraz firmy zbierające i przetwarzające odpady opakowaniowe są istotnym ogniwem tego systemu. W Polsce system ten nie funkcjonuje od wielu lat prawidłowo, a opłaty pobierane przez organizacje odzysku są wielokrotnie (20 – 30 razy) niższe niż średnie opłaty w UE, a udział zjawisk patologicznych powoduje drenowanie systemu ze środków, które winny zasilać gminne systemy zbiórki selektywnej. Ponadto minimalne warunki dla systemów krajowych ROP (CEP II z grudnia 2015 r.) wskazują takie rozwiązanie do wdrożenia w krajach UE. Proponowane zmiany powinny stworzyć warunki dla budowy efektywnego systemu faktycznej odpowiedzialności przez producentów za wprowadzane na rynek wyroby i zapewnić rozwój zbiórki selektywnej.	
8.	Art. 1	Polskie	Art. 19 ust. 4a	Uwaga przyjęta.

pkt 4 lit. b	Stowarzyszenie Ochrony Roślin	<u>Propozycja zmiany PSOR:</u> „W przypadku wprowadzania produktów w opakowaniach w drodze importu lub wewnątrzwspólnotowej dostawy wartość netto opakowań wprowadzanych do obrotu <u>może zostać ustalona</u> na podstawie wartości netto podobnych opakowań tego samego rodzaju dostępnych na terytorium kraju”. <u>Uzasadnienie:</u> Artykuł 19 wprowadza zobowiązanie przedsiębiorcy do prowadzenia kampanii edukacyjnych i przeznaczania na ten cel rocznie 2% wartości netto opakowań wprowadzonych do obrotu. Już na etapie wdrażania przepisów w 2014 roku pojawiło się wiele wątpliwości, w jaki sposób obliczyć wartość netto opakowań, w przypadku gdy produkcja i konfekcja prowadzona jest w jednej fabryce i do tego poza granicami RP. W odpowiedzi na te i kolejne wątpliwości Minister Środowiska wydał niewiążącą interpretację przepisów, która miała być wskazówką dla importerów produktów w opakowaniach. Od 2014 roku członkowie Systemu PSOR wypracowali mechanizmy umożliwiające im obliczenie wartości netto opakowań, bazujących m.in. na danych pozyskanych od dostawców oraz wypracowanych w tym celu metodach obliczeń. Dopóki była to tylko wykładnia przepisów, dopóty dawała ona możliwość zastosowania innych źródeł danych i oparcia obliczeń na danych rzeczywistych, pochodzących od dostawców spoza terenu RP. Wprowadzenie dotychczasowej treści interpretacji do przepisów ustawy zmieni tę sytuację. Zapis zobowiąże bowiem wprowadzających-importerów do ustalenia wartości netto opakowań „na podstawie wartości netto podobnych opakowań tego samego rodzaju dostępnych na terytorium kraju”. Wpisanie do ustawy tak brzmiącego przepisu pociągnie za sobą konieczność zmiany wypracowanych od 2014 roku metod obliczeń, bez określenia precyzyjnych wytycznych, jak to zrobić. Pociągnie to za sobą szereg wątpliwości i wiązać się będzie z koniecznością zainwestowania w nowe narzędzia do obliczeń, a dowolność interpretacji słowa „podobnych” doprowadzi do rozbieżności w obliczeniach, trudnych do sprawdzenia przez kontrolującego. Warto w tym miejscu nadmienić, że w branży środków ochrony roślin większość produkcji prowadzona jest poza Polską. Tym samym problem z poszukiwaniem nowych metod obliczeń będzie dla branży istotnym obciążeniem. Trudno też określić jaka byłaby hipotetyczna cena opakowania, noszącego określone cechy, które w Polsce nie jest produkowane. Opakowania środków ochrony roślin często są wysoce innowacyjne, mają różną wielkość, są wykonane z różnych surowców i do tego wyróżniają się określonym kształtem specyficznym dla	Zaproponowano zmienione brzmienie przepisu.
-----------------	----------------------------------	---	---

			produktu oraz wprowadzającego. Brak szczegółowych wytycznych tego co oznaczają sformułowania „podobne” i „tego samego rodzaju” wprowadzi niepotrzebny chaos i będzie skutkować rozbieżnościami w wyliczeniach. Ponadto stworzenie szczegółowych kryteriów ustawowych wydaje się być trudne do opracowania. Nie można dodatkowo pominąć kwestii ekonomicznych związanych z zaproponowaną metodą. Cena produktu w opakowaniu wychodząca z fabryki uzależniona jest od wielu czynników, jednym z nich jest wolumen, który pozwala obniżyć koszty produkcji. Koszt pojedynczego opakowania w Polsce może znacznie się różnić od kosztu wykonania opakowania u producenta, a tym samym skutkować będzie zafałszowanym wyliczeniem zobowiązania wprowadzającego. Nie można również pominąć, że nieprzeznaczenie odpowiedniej kwoty na kampanie edukacyjne wiąże się z odpowiedzialnością finansową wprowadzającego, która może wielokrotnie przekroczyć wartość „pomyłki” lub „błędnej interpretacji” przepisu ustawy. Mając powyższe na uwadze postulujemy o zmianę zapisu z obligatoryjnej metody obliczeń na fakultatywną, jak zaproponowano powyżej.	
9.	Art. 1 pkt 4 lit. b	Polska Izba Przemysłu Chemicznego	Art. 19 ust. 4a „W przypadku wprowadzania produktów w opakowaniach w drodze importu lub wewnątrzwspólnotowej dostawy wartość netto opakowań wprowadzanych do obrotu <u>może zostać ustalona</u> na podstawie wartości netto podobnych opakowań tego samego rodzaju dostępnych na terytorium kraju”.	Uwaga przyjęta. Zaproponowano zmienione brzmienie przepisu.
10.	Art. 1 pkt 5	Eko Cykl Organizacja Odzysku Opakowań S.A	Art. 20 ust. 3 – proponowana treść: „3. Wprowadzający produkty w opakowaniach, który w <u>poprzednich latach</u> nie wprowadzał do obrotu produktów w opakowaniach danego rodzaju, oblicza poziom odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych za dany rok w stosunku do masy wprowadzanych przez siebie do obrotu opakowań w tym roku.” W ocenie Organizacji projektowany przepis, wbrew intencjom ustawodawcy wprowadzenia czytelnych zasad rozliczania się z obowiązku wprowadzających na rynek po raz pierwszy nowy rodzaj opakowań wraz z produktem, nadal budzić będzie wątpliwości interpretacyjne i różne podejście adresatów w jego stosowaniu. Tak bowiem sformułowana norma dotyczyć bowiem będzie takie i tych przedsiębiorców, którzy po przerwie np. ponad rocznej, ponownie wprowadzają na rynek opakowanie z produktem. I nie jest to dla nich nowy rodzaj opakowania, gdyż już go wprowadzali. Proponowana przez Organizację zmiana ostatecznie usunie wszelkie wątpliwości w tej materii.	Uwaga nieprzyjęta. Zaproponowana zmiana powodowałaby możliwość przyjęcia jako podstawę do obliczenia poziomów odzysku i recyklingu masę równą 0 Mg, ponieważ przepisy określające sposób obliczania poziomów jako podstawę wskazują rok poprzedni.

11.	Art.1 pkt 5	Polskie Stowarzyszenie Ochrony Roślin	Art. 20 ust. 3 Propozycja zmiany PSOR: odrzucenie proponowanej nowelizacji przepisu i wprowadzenie do obowiązującego ust. 3 zmiany, otrzymując następujące brzmienie: „Wprowadzający produkty w opakowaniach, który rozpoczyna działalność gospodarczą <u>w postaci pierwszego wprowadzenia produktów w opakowaniach na rynek</u> w danym roku kalendarzowym, oblicza poziom odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych za ten rok w stosunku do masy wprowadzonych przez siebie do obrotu opakowań w tym roku.” <u>Uzasadnienie:</u> Znajdujący się obecnie w ustawie przepis reguluje sytuację prawną rozpoczęcia działalności gospodarczej i wprowadzania po raz pierwszy na rynek produktów w opakowaniach. Zdaniem PSOR jest on prawidłowy, wymaga jedynie doprecyzowania w postaci zaproponowanego przez PSOR zapisu. Nie ma bowiem wątpliwości co oznacza określenie „rozpoczyna działalność gospodarczą” zwłaszcza w kontekście Art. 78 ust. 1 obowiązującej ustawy „(...) przedsiębiorca, który rozpoczyna działalność gospodarczą polegającą na wytwarzaniu, imporcie (...) składa zawiadomienie o tym fakcie do marszałka województwa w terminie 30 dni od dnia rozpoczęcia działalności”. Po odpowiednim uzupełnieniu art. 20 ust 3 w obecnym brzmieniu, wyeliminowane zostaną pojawiające się w przeszłości wątpliwości interpretacyjne. Zaproponowane w nowelizacji zastąpienie obowiązującego przepisu nowym o brzmieniu: „Wprowadzający produkty w opakowaniach, który w poprzednim roku kalendarzowym nie wprowadzał do obrotu produktów w opakowaniach danego rodzaju, oblicza poziom odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych za dany rok w stosunku do masy wprowadzonych przez siebie do obrotu opakowań tym roku”, reguluje zupełnie inną materię. Nie dotyczy ono sytuacji rozpoczęcia działalności gospodarczej w postaci wprowadzenia produktów w opakowaniach, tylko wprowadzania do obrotu produktów w opakowaniach o nowym składzie surowcowym. Przepis ten nie realizuje zatem celu ustawodawcy, ponieważ reguluje zupełnie inną sytuację prawną. Dla określenia obowiązków wprowadzających, którzy planują w danym roku	Uwaga nieprzyjęta. Zaproponowane w projekcie ustawy brzmienie przepisu obejmuje zarówno przedsiębiorców rozpoczynających działalność, a także tych, którzy ze względu na nieprecyzyjność przepisu wprowadzając produkt w danym rodzaju opakowania, w którym wcześniej produktu nie wprowadzali (ale prowadzili już działalność polegającą na wprowadzaniu produktów w innym rodzaju opakowania), nie realizowali obowiązku odzysku i recyklingu w stosunku do tego rodzaju opakowania (rozliczali obowiązek w odniesieniu do roku poprzedniego, czyli masy równej 0 Mg). Przyjęcie zaproponowanego brzmienia spowodowałoby, że wprowadzenie nowego rodzaju opakowania w roku innym niż rozpoczęcie działalności, powodowałoby, że przedsiębiorca nie musiałby osiągnąć poziomów odzysku i recyklingu, ponieważ w poprzednim roku masa wynosiłaby 0 Mg.
-----	----------------	---	---	--

			kalendaryzowym wprowadzić do obrotu produkty w nowych („innych”) opakowaniach, powinno stosować się ogólne zasady określone w art. 20 ust. 2 ustawy. Generalna zasada wprowadzona w ustawie z 2014 roku stanowi, że do określenia zobowiązania wprowadzającego, stosuje się masę wprowadzoną w poprzednim roku kalendarzowym. Jej wprowadzenie do obowiązujących przepisów miało na celu uproszczenie obliczania zobowiązań wprowadzających, z pełną akceptacją niedoskonałości obliczeń, wynikającej ze zmieniającej się ilości opakowań wprowadzanych w kolejnych latach. Wpisanie do ustawy zaproponowanego przepisu będzie skutkowało dualizmem prawnym i doprowadzi do niepotrzebnego zamieszania, a także wpłynie niekorzystnie na zwiększenie ilości pomyłek oraz nakładu pracy dla Wprowadzających i urzędów marszałkowskich. Nie trudno bowiem wyobrazić sobie sytuację, w której wprowadzający zmienia rodzaj opakowania w danym roku zastępując np. opakowanie szklane tworzywem. W związku z tym, w danym roku jego zobowiązanie obliczone będzie od ubiegłorocznej, a zatem wyższej masy opakowań szklanych i tegorocznej masy tworzywa (opartej jedynie na szacunkach). Jest to sytuacja niekorzystna z punktu widzenia wprowadzającego, dlatego nasze stanowisko jest w pełni uzasadnione.	
12.	Art. 1 pkt 5	Izba Przemysłowo- Handlowa Inwestorów w Polsce	Zmianę doprecyzowującą Art. 20 ust 3. Po słowach „rozpoczyna działalność gospodarczą” dopisać: „w postaci pierwszego wprowadzenia produktów w opakowaniach na rynek” Po zmianie art. 20 ust 3 będzie miał brzmienie: „Wprowadzający produkty w opakowaniach, który rozpoczyna działalność gospodarczą w postaci pierwszego wprowadzenia produktów w opakowaniach na rynek danym roku kalendarzowym, oblicza poziom odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych za ten rok w stosunku do masy wprowadzonych przez siebie do obrotu opakowań w tym roku.” <u>Uzasadnienie:</u> Ustawodawca przyjmując zasadę mówiącą, że podstawą rozliczeń są ilości opakowań wprowadzonych w roku poprzednim, zaakceptował fakt, że rozliczenia będą w przybliżeniu odzwierciedlały ilości opakowań faktycznie wprowadzonych w roku rozliczanym. Celem takiej zasady miało być ułatwienie prowadzenia rozliczeń przedsiębiorcom poprzez uniknięcie prowadzenia rozliczeń na podstawie prognozy ilości opakowań wprowadzanych. W opinii naszej Izby nie ma potrzeby robienia wyjątków od tej zasady tym bardziej, że w przypadku zaprzestania wprowadzania, czy wprowadzania co dwa lata opakowań wykonanych z któregośkolwiek materiału	Uwaga nieprzyjęta. Zaproponowane w projekcie ustawy brzmienie przepisu obejmuje zarówno przedsiębiorców rozpoczynających działalność, a także tych, którzy ze względu na nieprecyzyjność przepisu wprowadzając produkt w danym rodzaju opakowania, w którym wcześniej produktu nie wprowadzali (ale prowadzili już działalność polegającą na wprowadzaniu produktów w innym rodzaju opakowania), nie realizowali obowiązku odzysku i recyklingu w stosunku do tego rodzaju opakowania (rozliczali obowiązek w odniesieniu do roku poprzedniego, czyli masy równej 0 Mg). Przyjęcie zaproponowanego brzmienia spowodowałoby, że wprowadzenie nowego rodzaju opakowania w roku innym niż rozpoczęcie działalności, powodowałoby, że przedsiębiorca nie

			może nastąpić powielone rozliczenie tych ilości pomimo nie wprowadzania ich w roku rozliczanym.	musiałby osiągnąć poziomów odzysku i recyklingu, ponieważ w poprzednim roku masa wynosiłaby 0 Mg.
13.	Art. 1 pkt 5	Polska Izba Przemysłu Chemicznego	<u>Art. 20 ust. 3</u> Zamiast zmiany zaproponowanej w nowelizacji ustawy, sugerujemy doprecyzowanie obowiązującego zapisu art. 20 ust. 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi: „Wprowadzający produkty w opakowaniach, który rozpoczyna działalność gospodarczą <u>w postaci pierwszego wprowadzenia produktów w opakowaniach na rynek</u> w danym roku kalendarzowym, oblicza poziom odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych za ten rok w stosunku do masy wprowadzonych przez siebie do obrotu opakowań w tym roku.”	Uwaga nieprzyjęta. Zaproponowane w projekcie ustawy brzmienie przepisu obejmuje zarówno przedsiębiorców rozpoczynających działalność, a także tych, którzy ze względu na nieprecyzyjność przepisu wprowadzając produkt w danym rodzaju opakowania, w którym wcześniej produktu nie wprowadzali (ale prowadzili już działalność polegającą na wprowadzaniu produktów w innym rodzaju opakowania), nie realizowali obowiązku odzysku i recyklingu w stosunku do tego rodzaju opakowania (rozliczali obowiązek w odniesieniu do roku poprzedniego, czyli masy równej 0 Mg). Przyjęcie zaproponowanego brzmienia spowodowałoby, że wprowadzenie nowego rodzaju opakowania w roku innym niż rozpoczęcie działalności, powodowałoby, że przedsiębiorca nie musiałby osiągnąć poziomów odzysku i recyklingu, ponieważ w poprzednim roku masa wynosiłaby 0 Mg.
14.	Art. 1 pkt 5	Polska Izba Gospodarki Odpadami	Treść przepisu: „3. Wprowadzający produkty w opakowaniach, który w <u>poprzednim roku kalendarzowym</u> nie wprowadzał do obrotu produktów w opakowaniach danego rodzaju, oblicza poziom odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych za dany rok w stosunku do masy <u>wprowadzonych</u> przez siebie do obrotu opakowań w tym roku.” Zastąpić: „3. Wprowadzający produkty w opakowaniach, który w <u>poprzednich latach</u> nie wprowadzał do obrotu produktów w opakowaniach danego rodzaju, oblicza poziom odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych za dany rok w stosunku do masy wprowadzanych przez siebie do obrotu opakowań w tym roku.”	Uwaga nieprzyjęta. Zaproponowana zmiana powodowałaby możliwość przyjęcia jako podstawę do obliczenia poziomów odzysku i recyklingu masę równą 0 Mg, ponieważ przepisy określające sposób obliczania poziomów jako podstawę wskazują rok poprzedni.

			Proponowana zmiana redakcyjna wykluczy różne interpretacje tego przepisu i będzie czytelna w stosowaniu również przez przedsiębiorców, którzy np. po dłuższej niż rok przerwie będą wprowadzać ponownie na rynek to samo, co wcześniej opakowanie z produktem.	
15.	Art.1 pkt 6 lit. b	Krajowa Izba Gospodarcza	Proponuje się zmianę propozycji z projektu: „4a. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, w przypadku osoby prawnej reprezentującej wprowadzających, o których mowa w art. 25 ust. 1, <u>w uzasadnionych przypadkach może</u> obejmować grupę lub wszystkich wprowadzających produkty w opakowaniach, w imieniu których działa ta sama osoba prawna reprezentująca i może wskazywać tą osobę prawną jako właściwą na rzecz której powinien być wystawiony dokument DPR lub DPO.” Dotychczasowe wymagania w tym zakresie i zawarte przez izby gospodarcze z Marszałkami porozumienia określają zasady realizacji i dokumentowania obowiązku odzysku i/lub recyklingu na rzecz wprowadzających. Odstępstwa od tych zasad zostały również w większości porozumień wpisane i dotyczą przypadków gdy np. dla jednego transportu odpadów trzeba by złożyć 30 wniosków i wystawić 30 dokumentów DPR, ale to są wyjątki od generalnej reguły, że te obowiązki są realizowane na rzecz konkretnego przedsiębiorcy wprowadzającego. Z dokumentami DPR/DPO są połączone karty KPO/KEO, co podnosi bezpieczeństwo realizacji obowiązków ustawowych, jak również urealnia koszty ponoszone przez wprowadzających. Wdrożenie rozwiązań na których bazują organizacje odzysku nie wydaje się dobrym rozwiązaniem dla porozumień.	Uwaga przyjęta. Zostanie zaproponowane nowe brzmienie przepisu.:
16.	Art. 1 pkt 6 lit. b	Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu Spożywczego i Opakowań	Art. 23 ust. 4a <u>Proponowane brzmienie</u> - "Wniosek, o którym mowa w ust. 4, w przypadku osoby prawnej reprezentującej wprowadzających, o których mowa w art. 25 ust. 1, obejmuje odrębnie każdego wprowadzającego produkty w opakowaniach, w imieniu którego działa ta sama osoba prawna". <u>Uzasadnienie</u> - należy podkreślić, że w odróżnieniu od organizacji odzysku opakowań, izby przejmują obowiązek ciąży na wprowadzającym jedynie w zakresie zorganizowania systemu zbierania i odzysku, w tym recyklingu odpadów opakowaniowych, natomiast nie ponoszą odpowiedzialności finansowej w przypadku niezrealizowania wymaganych poziomów odzysku i recyklingu. Również na wprowadzającym ciąży obowiązek przedkładania właściwemu Marszałkowi rocznego sprawozdania na zasadach określonych w dziale V rozdziale 2 ustawy o odpadach, zawierającego m.in. informacje o masie opakowań oraz	Uwaga częściowo przyjęta. Zostanie zaproponowane nowe brzmienie przepisu.

			wysokości opłaty produktowej, zgodnie z art. 45 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. W przypadku nie osiągnięcia przez izbę odpowiednich poziomów odzysku i recyklingu, zgodnie z art. 25. ust. 10 ww. ustawy, to wprowadzający zobowiązany jest do wniesienia opłaty produktowej w podwójnej wysokości stawki opłaty produktowej. Jeśli zatem dokumenty DPR i DPO będą wystawiane na izby gospodarcze przedsiębiorca nie będzie miał możliwości zweryfikowania faktycznej realizacji ustawowego obowiązku odzysku i recyklingu. Dowodem dla wprowadzającego będzie tylko oświadczenie izby, która faktycznie nie ponosi finansowej odpowiedzialności w przypadku niezrealizowania obowiązków w zakresie odzysku, w tym recyklingu.	
17.	Art. 1 pkt 6 lit. d	Rekopol Organizacja Odzysku Opakowań	W art. 23 proponuje się dodanie ustępu 6a w brzmieniu: 6a. Przedsiębiorca prowadzący recykling lub inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych może wystawić dokument DPO lub dokument DPR na wniosek złożony po upływie 30 dni, nie później jednak niż 2 miesiące po upływie kwartału, o którym mowa w ust.6, przez wprowadzającego produkty w opakowaniach, organizację odzysku opakowań lub osobę prawną reprezentującą wprowadzających, o których mowa w art. 25 ust. 1, w tym tych, którzy nie przekazali odpadów do recyklingu lub innego niż recykling procesu odzysku <u>Uzasadnienie:</u> Konsekwencją wydłużenia terminu składania wniosku o dokumenty potwierdzające odzysk lub recykling do 3 miesięcy po upływie kwartału będzie otrzymywanie dokumentów za IV kwartał roku rozliczeniowego po upływie I kwartału roku kolejnego. To z kolei uniemożliwi Organizacji Odzysku Opakowań terminowe złożenie rocznego sprawozdania o produktach w opakowaniach, opakowaniach i o gospodarowaniu odpadami opakowaniowymi za rok rozliczeniowy, które winno być złożone do 15 marca roku kolejnego lub treść tego sprawozdania nie będzie rzetelnie odzwierciedlać danych opartych na dokumentach potwierdzających odzysk lub recykling. Dodatkowo wydłużenie terminu składania wniosków będzie miało wpływ na tempo realizacji umów pomiędzy organizacją odzysku opakowań a posiadaczem odpadów czego konsekwencją będzie wydłużanie terminów płatności.	Uwaga przyjęta.
18.	Art. 1 pkt 6 lit. e	Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu	Art. 23 ust. 8 <u>Nasze stanowisko</u> - postulujemy o pozostanie przy dotychczasowym brzmieniu art. 23 ust. 8.	Uwaga nieprzyjęta. W zakresie gospodarki odpadami ustawa zezwala na

		Spożywczego i Opakowań	Uzasadnienie - uważamy, że wprowadzenie przepisów zawartych w art. 23 ust. 4a oraz ust. 8 nowelizacji doprowadzi jedynie do kupowania i sprzedawania dokumentów DPR i DPO, zamiast budowy systemu zbierania i odzysku, który, jeżeli ma być wiarygodny, powinien być udokumentowany fakturami, KPO, wnioskami o DPR/DPO, EDPR/EDPO i samymi DPR/DPO lub EDPR/EDPO. Na dzień 30.09.2016 r. zawarto 20 porozumień, o których mowa w art. 25 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, przy czym 10 z nich podpisano w województwie mazowieckim, 5 - w województwie śląskim, 2 - w województwie łódzkim, 2 - w województwie małopolskim, a 1 - w województwie zachodniopomorskim. Większość z zawartych porozumień nie prowadzi ewidencji kart przekazania odpadu, a realizację obowiązków dokumentuje jedynie kupionymi DPR/DPO, bez pokazania faktycznego zakupu i dostarczenia do recyklera wielomateriałowych odpadów opakowaniowych. Ponadto znaczna większość z izb nie prowadzi działalności operacyjnej w budowaniu systemu zbierania i recyklingu wielomateriałowych odpadów opakowaniowych, a faktycznie zleca organizacji odzysku opakowań kupno DPR/DPO, degenerując system. Jeśli DPR i DPO będą wystawiane na izby gospodarcze, zamiast na wprowadzających produkty w opakowaniach do obrotu, a ponadto o te dokumenty będą mogły wnioskować firmy komunalne lub tajemniczy "posiadacz", to spowoduje to degenerację systemu i brak możliwości weryfikacji rzetelności systemu. W obrocie będą jedynie same dokumenty, których wartość będzie wynosiła kilka złotych, a ich wiarygodność będzie bardzo wątpliwa. Izby gospodarcze przestaną dofinansowywać zbieranie opakowań wielomateriałowych, ponieważ będą mogły zgodnie z nowymi przepisami działać niemal identycznie jak organizacje odzysku, a w wielu przypadkach to organizacje odzysku opakowań będą zajmowały się zakupem dokumentów, a nie faktyczną działalnością operacyjną i budową rynku wielomateriałowych odpadów opakowaniowych.	przekazywanie odpadów za pośrednictwem innych posiadaczy odpadów, którzy nie zebrali tych odpadów, ale przekazują je do dalszego zagospodarowania.
19.	Art. 1 pkt 6 lit. g i h	Eko Cykl Organizacja Odzysku Opakowań S.A	Art. 23 ust. 9a, 10a i 10b. Organizacja zwraca uwagę co do zasady, iż po niespełnieniu dwóch lat (vide Rozporządzenie w sprawie wzorów dokumentów EDPO i EDPR oraz Rozporządzenie w sprawie wzorów dokumentów EDPO i EDPR) podejmowana jest kolejna próba zmiany zasad wystawiania dokumentów potwierdzających odzysk i recykling odpadów opakowaniowych. Poprzednio wprowadzone zasady były już dla recyklerów sporym „wyzwaniem” i wywołały duże problemy w prawidłowym ich wystawianiu. W ocenie Organizacji proponowane znów zmiany chaos ten	Uwaga nieprzyjęta. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 15 grudnia 2014 r. w sprawie wzorów dokumentów DPO i DPR (Dz. U. poz. 1966) dane w komórce „Nazwa lub imię i nazwisko wprowadzającego produkty w opakowaniach lub nazwa organizacji odzysku opakowań, dla których

			jeszcze pogłębią. W szczególności sprzeciw Organizacji budzą zmiany polegające na wystawianiu DPO lub DPR z odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych, które to dokumenty nie będą kompletnie wypełniane przez podmiot je wystawiający, a uprawnienie takie przyznano podmiotom o nie wnioskującym. Taka zmiana stwarza ogromne pole do nadużyć generowania tzw. pustych DPR/DPO. Zwłaszcza, że podmiot wnioskujący będzie dysponował (trzema egzemplarzami tego dokumentu).	przeznaczony jest ten dokument” w przypadku odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych dane te wpisywane są wyłącznie przez podmioty, o których mowa w art. 23 ust. 5 (przypis nr 3 do rozporządzenia), a więc przez wnioskujących o wydanie dokumentu. W związku z powyższym, jeżeli podmiot wystawiający dokument potwierdzający przetwarzania odpadów opakowaniowych z gospodarstw domowych wypełnia komórkę dot. podmiotu, dla którego przeznaczony jest dokument, wystawia ten dokument w sposób nierzetelny i można podważyć jego ważność.
20.	Art. 1 pkt 6 lit. g i h	Rekopol Organizacja Odzysku Opakowań	W art. 23 proponuje się wykreślenie z projektu ustawy ust. 9a, 10a i 10b. <u>Uzasadnienie:</u> W obecnym porządku prawnym dokument, o którym mowa w ust. 9 jest w całości wypełniany przez przedsiębiorcę prowadzącego recykling lub inny niż recykling proces odzysku i to ten podmiot ponosi pełną odpowiedzialność za rzetelność informacji zawartych w tym dokumencie. W przypadku wprowadzenia ust. 9a i 10a to inny podmiot niż prowadzący recykling i odzysk będzie również wprowadzał dane do tych dokumentów. Wprowadzenie nowego rozwiązania spowoduje zatem rozmycie odpowiedzialności za rzetelność danych zawartych w dokumencie. Inną konsekwencją tej zmiany będzie, iż prowadzący recykling lub odzysk będą dysponować dokumentem wypełnionym tylko częściowo. To z kolei uniemożliwi audytorowi zgodnie z Art. 46 przeprowadzenie rzetelnego audytu recyklera lub prowadzącego odzysk z uwzględnieniem informacji o nazwach organizacji odzysku, na które te dokumenty zostały wystawione. Informacja ta na poziomie audytu musi być analizowana przez audytora jako jedna z fundamentalnych gdyż to ona świadczy o podmiotach na jakie te dokumenty zostały wystawione i które tymi dokumentami rozliczają się wobec urzędów marszałkowskich. Dodatkowo należy nadmienić, iż po wprowadzeniu ust. 9a i 10 a do Art. 23, z dużym prawdopodobieństwem dokumenty wprowadzane na rynek przez podmioty wnioskujące zgodnie a Art., 23 ust 5 będą opiewać na ilości mniejsze odpadów opakowaniowych aniżeli dokumenty wystawiane przez prowadzącego recykling lub odzysk. To z kolei będzie miało wpływ na sprawozdawczość Polski dot. realizacji	Uwaga nieprzyjęta. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 15 grudnia 2014 r. w sprawie wzorów dokumentów DPO i DPR (Dz. U. poz. 1966) dane w komórce „Nazwa lub imię i nazwisko wprowadzającego produkty w opakowaniach lub nazwa organizacji odzysku opakowań, dla których przeznaczony jest ten dokument” w przypadku odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych dane te wpisywane są wyłącznie przez podmioty, o których mowa w art. 23 ust. 5 (przypis nr 3 do rozporządzenia), a więc przez wnioskujących o wydanie dokumentu. W związku z powyższym, jeżeli podmiot wystawiający dokument potwierdzający przetwarzania odpadów opakowaniowych z gospodarstw domowych wypełnia komórkę dot. podmiotu, dla którego przeznaczony jest dokument, wystawia ten dokument w sposób nierzetelny i można podważyć jego ważność.

			zapisów Dyrektywy opakowaniowej 94/62. Dodatkowo wprowadzenie ust 9a i 10a nie będzie miało wpływu na ograniczenie szarej strefy wynikającej m.in. wyeliminowania możliwości bezpośredniej współpracy pomiędzy organizacjami odzysku a recyklerami. Tak jak obecnie powstanie wirtualnego recyklera jest możliwe tak samo powstanie wirtualnego podmiotu wnioskującego będzie możliwe. Dowody w tym zakresie można znaleźć podczas analizy dokumentów wystawionych w 2015 roku. Z jeszcze innej strony w konsekwencji utrzymania propozycji zawartych w ust. 9a i 10a koniecznym byłoby rozszerzenie procesu audytu także na grupę wszystkich podmiotów uprawnionych do wypełniania DPR/DPO. Obecnie liczba podmiotów uprawnionych do wystawiania DPR/DPO to grupa około 400 firm, natomiast w wyniku w.w. poprawek liczba ta zwiększyłaby się co najmniej o kilka tysięcy podmiotów, co stanowiłoby dalsze istotne rozmycie odpowiedzialności za ewentualne nieprawidłowości. Należy także wspomnieć, iż wprowadzenie 4 egzemplarza DPR/DPO miałoby istotny wpływ na wzrost biurokracji całego procesu, która nie miałaby wpływu na szczelność systemu.	
21.	Art. 1 pkt 6 lit. g i h	Polska Izba Gospodarki Odpadami	Proponujemy pozostawienie dotychczasowych zasad wystawiania dokumentów potwierdzających odzysk i recykling odpadów opakowaniowych. Zaproponowana w tym przepisie zmiana obiegu dokumentów, a więc przekazanie DPR/DPO przez recyklera do podmiotu wnioskującego celem uzupełnienia dokumentu tworzy szerokie pole do nadużyć i po niespełnieniu dwóch lat od wprowadzenia zmian w tym systemie może spowodować chaos.	Uwaga nieprzyjęta. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 15 grudnia 2014 r. w sprawie wzorów dokumentów DPO i DPR (Dz. U. poz. 1966) dane w komórce „Nazwa lub imię i nazwisko wprowadzającego produkty w opakowaniach lub nazwa organizacji odzysku opakowań, dla których przeznaczony jest ten dokument” w przypadku odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych dane te wpisywane są wyłącznie przez podmioty, o których mowa w art. 23 ust. 5 (przypis nr 3 do rozporządzenia), a więc przez wnioskujących o wydanie dokumentu. W związku z powyższym, jeżeli podmiot wystawiający dokument potwierdzający przetwarzania odpadów opakowaniowych z gospodarstw domowych wypełnia komórkę dot. podmiotu, dla którego przeznaczony jest dokument,

				wystawia ten dokument w sposób nierzetelny i można podważyć jego ważność. Jednak tak wypełniony dokument nie jest przekazywany do marszałka województwa co oznacza, że urząd nie posiada informacji, który podmiot ostatecznie rozlicza się tym dokumentem.
22.	Art. 1 pkt 7 lit. b	Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu Spożywczego i Opakowań	Art. 24 ust. 2a <u>Proponowane brzmienie</u> - "Wniosek, o którym mowa ust. 2, w przypadku osoby prawnej reprezentującej wprowadzających, o których mowa w art. 25 ust. 1, obejmuje odrębnie każdego wprowadzającego produkty w opakowaniach, w imieniu którego działa ten sam podmiot reprezentujący". <u>Uzasadnienie</u> - jeśli dokumenty EDPR i EDPO będą wystawiane na izby gospodarcze przedsiębiorca nie będzie miał możliwości zweryfikowania w ciągu roku stopnia zaawansowania realizacji ustawowego obowiązku odzysku i recyklingu.	Uwaga częściowo przyjęta. Zostanie zaproponowane nowe brzmienie przepisu.
23.	Art. 1 pkt 7 lit. d	Rekopol Organizacja Odzysku Opakowań	W art. 24 proponuje się dodanie ustępu 4A w brzmieniu: 4a. Przedsiębiorca eksportujący odpady opakowaniowe lub dokonujący wewnątrzwspólnotowej dostawy odpadów opakowaniowych może wystawić dokument EDPR lub dokument EDPO na wniosek złożony po upływie 30 dni, nie później jednak niż 2 miesiące po upływie kwartału, w którym odpady opakowaniowe zostały przekazane odpowiednio do eksportu odpadów opakowaniowych albo wewnątrzwspólnotowej dostawy odpadów opakowaniowych, na wniosek wprowadzającego produkty w opakowaniach, organizacji odzysku opakowań lub osoby prawnej reprezentującej wprowadzających, o których mowa w art. 25 ust.1, w tym tych, którzy nie przekazali odpadów opakowaniowych do eksportu odpadów opakowaniowych albo wewnątrzwspólnotowej dostawy odpadów opakowaniowych. <u>Uzasadnienie:</u> Uzasadnienie tej zmiany analogicznie jak w pkt 2 (uwaga nr 68).	Uwaga przyjęta.
24.	Art. 1 pkt 7 lit. e	Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu Spożywczego i Opakowań	Art. 24 ust. 7 <u>Nasze stanowisko</u> - postulujemy o pozostanie przy dotychczasowym brzmieniu art. 24 ust.7. <u>Uzasadnienie</u> - powyższe zmiany umożliwią kupowanie i sprzedawanie dokumentów DPR i DPO zamiast budowy systemu zbierania i odzysku, który powinien być udokumentowany fakturami, KPO, wnioskami o DPR/DPO i	Uwaga nieprzyjęta. W zakresie gospodarki odpadami ustawa zezwala na przekazywanie odpadów za pośrednictwem innych posiadaczy odpadów, którzy nie zebrali tych odpadów, ale przekazują je do dalszego

			EDPR/EDPO oraz samymi DPR/DPO i EDPR/EDPO.	zagospodarowania.
25.	Art. 1 pkt 11	Biuro Usług Ekologicznych Ro-Eko	Obecnie w niektórych sklepach czy marketach torebka foliowa jest sprzedawana i to się nie traktuje jako opakowanie tylko "produkt" i nie podlega opłacie recyklingowej. Wg nowego art. 40a ; "przedsiębiorca oferując lekką plastikową torbę na zakupy, jest obowiązany pobrać opłatę recyklingową od nabywającego. Nie pisze w art. czy oferuje ją bezpłatnie, czy za opłatą. A jak przedsiębiorca nie będzie torby oferował przy kasie tylko wystawi torby na oddzielnej półce i klient sam się będzie obsługiwał i "kupował" te torby - może na zrobione zakupy w tym sklepie, a może na własne cele domowe, to taki przypadek jak traktować? Czy po zmianie przepisów za wszystkie lekkie torby plastikowe jakimi dysponuje właściciel sklepu powinien uiścić opłatę recyklingową?? To nie jest wyraźnie napisane w art. 40a.	Uwaga nieprzyjęta. Poprzez brzmienie art. 40a „...oferując lekką plastikową torbę na zakupy...”, należy rozumieć każdy przypadek, zarówno oferowania za opłatą jak i oferowania za darmo lekkiej plastikowej torby na zakupy, bez względu na to, w którym miejscu na terenie sklepu torba jest oferowana. Uzasadnienie zostanie uzupełnione o wyjaśnieni tek kwestii.
26.	Art.1 pkt 11	Krajowa Izba Gospodarcza	Art. 40 a – pojęcie „lekka plastikowa torba na zakupy”: jest pojęciem nieprecyzyjnym.	Uwaga nieprzyjęta. Pojęcie zostało zdefiniowane w art. 1 pkt 2 lit. b projektu ustawy i stanowi transpozycję definicji zawartej w dyrektywie 2015/720.
27.	Art.1 pkt 11	Krajowa Izba Gospodarcza	Art. 40 b – opłata w wysokości do 1 PLN/szt. wydaje się być stawką wygórowaną.	Uwaga nieprzyjęta. Nie jest to stawka, która będzie pobierana za wydanie lekkiej plastikowej torby na zakupy, jest to stawka maksymalna. Stawka, która zostanie zastosowana, zostanie ustalona w drodze rozporządzenia.
28.	Art.1 pkt 11	Krajowa Izba Gospodarcza	Art. 40f – zapisy wskazują, iż wpływy z tytułu opłaty recyklingowej oraz dodatkowej opłaty recyklingowej są gromadzone na rachunku bankowym Narodowego Funduszu Ochrony środowiska i Gospodarki Wodnej. Proponujemy dodanie zapisu, który sprecyzuje cele na które przeznaczane będą środki pochodzące z tytułu opłaty recyklingowej oraz dodatkowej opłaty recyklingowej poprzez dodanie następującego zapisu: „Środki Narodowego Funduszu Ochrony środowiska i Gospodarki Wodnej przeznaczają się na finansowanie ochrony środowiska, a w szczególności działań dotyczących racjonalnego gospodarowania odpadami.”	Uwaga niezasadna. Przeznaczenie środków zostało określone w art. 5 projektu ustawy – w zmianach wprowadzanych do ustawy Prawo ochrony środowiska. Są to cele związane m.in. z gospodarką odpadami, zapobieganiem powstawaniu odpadów oraz edukacją ekologiczną.
29.	Art. 1	Pracodawcy	Zmiana polegająca na dodaniu Rozdziału 6a tj. art. 40a – 40g, wprowadzających	Uwaga nieprzyjęta.

pkt 11	Rzeczypospolitej Polskiej	tzw. opłatę recyklingową. Zapisy projektowanych art. 40a i 40b wprowadzają obowiązkową opłatę recyklingową pobieraną od nabywającego lekką plastikową torbę na zakupy. Opłata miałaby zostać pobrana przez przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego. Dodatkowo przepisy ustalają stawkę opłaty recyklingowej na poziomie do 1 zł za sztukę. Zapisy projektowanych przepisów są zgodne z celem Dyrektywy cenowej, m.in. w zakresie motywu 11 oraz art. 4. Istotnym jest jednak zwrócenie uwagi projektodawcy na fakt, że wprowadzenie tak wysokiej opłaty recyklingowej spowoduje praktycznie wycofanie przez sprzedawców lekkich plastikowych toreb na zakupy, co w efekcie prowadzić będzie do całkowitego wyeliminowania lub marginalizacji podmiotów zajmujących się produkcją przedmiotowego towaru. Wprowadzenie opłaty na określonym poziomie może zostać uznane za nieproporcjonalne i dyskryminujące w rozumieniu art. 4 Dyrektywy cenowej. Zgodnie z treścią art. 4 ust. 1a pkt. b środki przyjmowane przez państwa członkowskie obejmują jeden ze środków np. przyjęcie instrumentów zapewniających, aby lekkie plastikowe torby na zakupy nie były oferowane za darmo w punktach sprzedaży towarów lub produktów, chyba że wdrożone zostaną równie skuteczne instrumenty. Treść dyrektywy w jednoznaczny sposób wskazuje, iż brak jest po stronie Państw członkowskich obowiązku wprowadzania opłaty, a tym bardziej opłaty na tak wysokim poziomie. Zwracamy uwagę ustawodawcy na możliwość wprowadzenia innych środków dopuszczonych przez Dyrektywę cenową, których celem będzie także obniżenie poziomu użycia lekkich plastikowych torebek na zakupy, a które będą mniej dotkliwe dla producentów. Wprowadzenie opłaty na określonym poziomie może zostać uznane za nieproporcjonalne i dyskryminujące w rozumieniu art. 4 Dyrektywy cenowej, również w świetle brzmienia przepisu art. 4 ust. 1a pkt. b. Proponujemy rozważenie obniżenia w treści projektowanych przepisów opłaty ustalonej na tą chwilę na poziomie maksymalnej stawki 1 zł i zastosowania racjonalnej stawki, przy uwzględnieniu specyfiki polskiego rynku. W pierwszej kolejności działania ustawodawcy powinny zmierzać do wprowadzenia akcji edukacyjno-informacyjnej, której skuteczność może być badana odpowiednimi instrumentami. Takie działania były wystarczające w wielu Państwach członkowskich UE. Dopiero w sytuacji braku skuteczności przedmiotowych działań, ustawodawca powinien posłużyć się metodą „przymusu”. Treść projektowanych przepisów w art. 40c – 40g wprowadza obowiązek	Opłata nie będzie wynosiła 1 zł, to jest maksymalna stawka, natomiast stawka opłaty recyklingowej, która faktycznie będzie pobierana, zostanie określona w rozporządzeniu. Ponadto opłacie recyklingowej będą podlegać jedynie lekkie plastikowe torby, pozostałe rodzaje nadal będą mogły być wydawane bezpłatnie. Środki uzyskane z opłaty recyklingowej będą w ramach środków zarządzanych przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej przekazywane na inwestycje związane z gospodarką odpadami, w tym na recykling odpadów opakowaniowych. Obciążenie powyższą opłatą mieści się w definicji rozszerzonej odpowiedzialności producenta, gdyż torby najczęściej są produkowane na zamówienie danej jednostki, również z logiem tej jednostki.
--------	---------------------------	---	--

			wnoszenia opłaty recyklingowej pobieranej przez przedsiębiorców na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa, do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, w którym opłata została pobrana. Kolejne przepisy wprowadzają sankcje za niestosowanie się przez przedsiębiorców do obowiązku wnoszenia opłaty recyklingowej na odrębny rachunek bankowy, a także stawiają Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz samorządy województwa w kategorii jedynych beneficjentów przedmiotowej opłaty. Projektowany art. 44a dodatkowo zobowiązuje przedsiębiorców do prowadzenia ewidencji liczby wydanych lekkich plastikowych toreb na zakupy w danym roku kalendarzowym oraz do przechowywania informacji zawartych w ewidencji przez okres 5 lat. Wprowadzenie sankcji za niestosowanie się przedsiębiorców do wymogów ustawowych, narzucenie dodatkowych obowiązków angażujących środki finansowe, techniczne i osobowe przedsiębiorców, a także nieuwzględnienie ich w katalogu beneficjentów uprawnionych do poboru części opłaty recyklingowej na własny rachunek, która stanowiłaby dochód po ich stronie, należy uznać za niewspółmierne do celów Dyrektywy cenowej. Taka regulacja przepisów wymusza na przedsiębiorcach podjęcie kroków angażujących ich własne środki finansowe do dostosowania się do przepisów ustawy, jednocześnie nie rekompensując ich działań zmierzających do egzekwowania projektowanych przepisów. Dodatkowo konieczność odprowadzania środków z opłaty na osobny rachunek wiąże się z zaangażowaniem technicznych środków po stronie przedsiębiorców, które miałyby umożliwić oddzielenie na rachunku zakupów całości kwoty pozyskanej przez przedsiębiorcę, od kwoty należnej do odprowadzenia na rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa. W celu minimalizacji zaangażowania finansowego i technicznego po stronie przedsiębiorców, warte rozważenia jest np. wprowadzenie do projektu ustawy mechanizmów umożliwiających sfinansowanie (przynajmniej w części) przez beneficjenta środków, tj. przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, systemu recyklingu toreb, co pozwoliłoby na odciążenie przedsiębiorców oraz przyczyniłoby się do osiągnięcia celów projektowanych przepisów. Przerzucenie całości kosztów związanych z organizacją systemu opłat recyklingowych na przedsiębiorców, bez uwzględniania ich w kategorii beneficjentów systemu opłat recyklingowych, może stanowić naruszenie zasad niewspółmierności.	
30.	Art. 1	Stowarzyszenie	Art. 40b, ust. 1 — zapisy wskazują, iż maksymalna stawka opłaty recyklingowej	Uwaga nieprzyjęta.

	pkt 11	Polski Recykling	wynosi 1 zł za sztukę lekkiej plastikowej torby na zakupy. Stowarzyszenie proponuje wprowadzenie zmian w artykule poprzez uzupełnienie zapisu o niższą stawkę opłaty dla toreb wykonanych z surowców wtórnych. Proponujemy następujące brzmienie artykułu: „maksymalna stawka opłaty recyklingowej wynosi 1 zł za sztukę lekkiej plastikowej torby na zakupy a maksymalna stawka opłaty recyklingowej wynosi 25 gr za sztukę lekkiej plastikowej torby na zakupy wykonanej z surowców wtórnych. Biorąc powyższe pod uwagę Stowarzyszenie „Polski Recykling” postuluje zróżnicowanie maksymalnej stawki opłaty recyklingowej za sztukę lekkiej plastikowej torby na zakupy w zależności od materiału z którego została wykonana z uwzględnieniem wykorzystania surowców wtórnych do jej produkcji.	Przyjęcie zaproponowanego rozwiązania, jeżeli większość toreb na rynku byłaby z surowców wtórnych, spowodowałoby nie osiągnięcie założenia dyrektyw, tj. ograniczenia zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy.
31.	Art. 1 pkt 11	Stowarzyszenie Polski Recykling	Art. 40f— zapisy wskazują, iż wpływy z tytułu opłaty recyklingowej oraz dodatkowej opłaty recyklingowej są gromadzone na rachunku bankowym Narodowego Funduszu Ochrony środowiska i Gospodarki Wodnej. Stowarzyszenie postuluje dodanie zapisu, który sprecyzuje cele na które przeznaczają się środki pochodzące z tytułu opłaty recyklingowej oraz dodatkowej opłaty recyklingowej poprzez dodanie następującego zapisu: <i>„Środki Narodowego Funduszu Ochrony środowiska i Gospodarki Wodnej przeznaczają się na finansowanie ochrony środowiska a szczególnie działań dotyczących racjonalnego gospodarowania odpadami.”</i>	Uwaga niezasadna. Przeznaczenie środków zostało już określone w art. 5 projektu ustawy – w zmianach wprowadzanych do ustawy Prawo ochrony środowiska. Są to cele związane m.in. z gospodarką odpadami, zapobieganiem powstawaniu odpadów oraz edukacją ekologiczną.
32.	Art. 1 pkt 11	PlasticsEurope Stowarzyszenie Producentów Tworzyw Sztucznych	W odniesieniu do torebek o grubości 15-50 mikrometrów oferowanych przy kasie zaproponowana maksymalna stawka opłaty recyklingowej jest zdecydowanie zbyt wysoka. Biorąc pod uwagę doświadczenia innych krajów oraz zamożność polskiego społeczeństwa uważamy, że maksymalna stawka opłaty mogłaby wynieść 0,20 PLN za sztukę. Opłata recyklingowa w praktyce zwiększy cenę torebki. Obecnie ceny torebek jednorazowych oscylują najczęściej wokół 0,20-0,30 PLN/szt., sumaryczna opłata za torebkę po doliczeniu proponowanej przez nas opłaty recyklingowej wynosiłaby zatem 0,40-0,50 PLN/szt. Uważamy, że będzie to wystarczająca bariera cenowa, która skłoni konsumentów do rozsądnego korzystania z jednorazowych torebek.	Uwaga nieprzyjęta. Należy zauważyć, że w projekcie ustawy określono maksymalną stawkę opłaty recyklingowej, natomiast rzeczywista stawka zostanie ustalona w drodze rozporządzenia po przeprowadzeniu analizy. W rzeczywistości opłata recyklingowa będzie niższa od stawki maksymalnej.
33.	Art. 1 pkt 11	Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji	Art. 1 pkt. 11) projektu ustawy – art. 40c ustawy o gospodarce opakowaniami – pobrana opłata recyklingowa ma być wnoszona na rachunek marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce oferowania lekkich toreb. Dla ogólnokrajowych sieci handlowej oznacza to wnoszenie opłat na 16 rachunków (sieci funkcjonują we wszystkich województwach). Oznacza to dodatkowe	Uwaga nieprzyjęta. Zaproponowany przepis ma na celu ułatwienie przeprowadzenia kontroli marszałkowi województwa danej jednostki handlowej znajdującej się na terenie

			obowiązki ewidencyjne, gdyż ewidencja pobranej opłaty będzie musiała być prowadzona z podziałem na poszczególne województwa jako i dodatkową pracę podczas dokonywania płatności na rachunki urzędów marszałkowskich. Proponujemy się zatem aby opłaty wnoszone były na rachunek marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce rejestracji przedsiębiorcy.	województwa.
34.	Art. 1 pkt 11	Ogólnopolska Izba Gospodarcza Recyklingu	Opłata w wysokości do 1 PLN/szt. wydaje się być stawką wygórowaną, która spowoduje likwidację branży producentów toreb z tworzyw sztucznych. Zakładając, że średnia waga torby z tworzywa sztucznego wynosi około 5g., oznacza to iż opłata recyklingowa za 1 Mg będzie wynosiła 200 000 złotych. Opłata produktowa wynosi 2 700 złotych/Mg, a opłata za DPR, którą otrzymuje recykler wynosi 8 złotych/Mg.	Uwaga nieprzyjęta. Opłata nie będzie wynosiła 1 zł, to jest maksymalna stawka, natomiast stawka opłaty recyklingowej, która faktycznie będzie pobierana, zostanie określona w rozporządzeniu. Ponadto opłacie recyklingowej będą podlegać jedynie lekkie plastikowe torby, pozostałe rodzaje nadal będą mogły być wydawane bezpłatnie.
35.	Art. 1 pkt 11	Ogólnopolska Izba Gospodarcza Recyklingu	Zapisy wskazują, iż wpływy z tytułu opłaty recyklingowej oraz dodatkowej opłaty recyklingowej są gromadzone na rachunku bankowym Narodowego Funduszu Ochrony środowiska i Gospodarki Wodnej. Proponujemy dodanie zapisu, który sprecyzuje cele na które przeznaczane będą środki pochodzące z tytułu opłaty recyklingowej oraz dodatkowej opłaty recyklingowej poprzez dodanie następującego zapisu: „Środki Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej przeznacza się na finansowanie ochrony środowiska, a w szczególności działań związanych z gospodarką odpadami komunalnymi.	Uwaga niezasadna. Celowość środków została już określona w art. 5 projektu ustawy – zmianach wprowadzanych do ustawy Prawo ochrony środowiska. Są to cele związane m.in. z gospodarką odpadami, zapobieganiem powstawaniu odpadów oraz edukacją ekologiczną.
36.	Art. 1 pkt 14	Izba Przemysłowo-Handlowa Inwestorów w Polsce	W art. 1 pkt 14) Projektu dodać „(...) właściwego dla jej siedziby, zgodnie z art. 25 ust. 11 (...)” Proponowane brzmienie art. 45a Ustawy: Art. 45a. Osoba prawna reprezentująca wprowadzających, o których mowa w art. 25 ust. 1, jest obowiązana sporządzić i złożyć marszałkowi województwa właściwego dla jej siedziby, zgodnie z art. 25 ust. 11, roczne sprawozdanie, na zasadach określonych w dziale V rozdziale 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, oddzielnie dla każdego wprowadzającego, którego ta osoba reprezentuje. <u>Uzasadnienie:</u> Proponowana zmiana ma doprecyzować do którego marszałka województwa osoba prawna reprezentująca wprowadzających, o których jest mowa w art. 25 ust. 1 ustawy, jest zobowiązana przekazywać roczne sprawozdania o realizacji obowiązków w zakresie osiągnięcia określonych poziomów odzysku i recyklingu	Uwaga nieprzyjęta. Wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany do wniesienia ewentualnej opłaty produktowej do właściwego Urzędu Marszałkowskiego, w związku z czym sprawozdanie musi być przekazywane wg siedziby wprowadzającego.

			odpadów opakowaniowych.	
37.	Art. 1 Pkt 15	Polskie Forum ISO 14000	W art. 1 projektu proponuje się po pkt 14 dodać kolejny nowy punkt o treści: „W art. 47 dodaje się ust. 1a: 1a. Audytor, o którym mowa w ust. 1, musi spełniać wymagania określone przez Polskie Centrum Akredytacji w dodatkowym programie akredytacji.	Uwaga przyjęta. Zostanie zaproponowany przepis w odpowiednim brzmieniu.
38.	Art. 1 Pkt 15	Rekopol Organizacja Odzysku Opakowań	W art. 47 ustawy proponuje się dodanie treści w ustępie 1: 1. Audyt jest przeprowadzany przez akredytowanego weryfikatora środowiskowego , (...) (Dz. Urz. UE L 342 z 22.12.2009, str. 1), który uzyskał dodatkową akredytację wydaną przez PCA w zakresie przeprowadzenia audytu zewnętrznego przedsiębiorcy wystawiającego dokumenty DPI, DPR, EDPO, EDPR. <u>Uzasadnienie:</u> Rozszerzenie art. 47 ust. 1 uprawomocni obowiązek uzyskiwania przez weryfikatorów EMAS dodatkowej akredytacji na przeprowadzania audytów zewnętrznych, o których mowa w art. 46 ustawy.	Uwaga przyjęta. Zaproponowane zostanie zmienione brzmienie przepisu.
39.	Art. 1 Pkt 15	Rekopol Organizacja Odzysku Opakowań	W art. 48 ust. 2 proponuje się zmianę brzmienia: Obecne brzmienie: „2. Audytor prowadzi kontrolę:" Proponowane brzmienie: „2. Audytor podczas audytu sprawdza:" <u>Uzasadnienie:</u> Art. 48 ustawy w ust. 1 wskazuje, iż celem audytu jest sprawdzenie wiarygodności danych zawartych w dokumentach, nie jest celem natomiast kontrola przedsiębiorstwa. Brak precyzji i konsekwencji w nazewnictwie powoduje wątpliwości i szeroką dyskusję zarówno wśród weryfikatorów jak i audytowanych przedsiębiorców jaki charakter ma audyt wskazany w art. 46. Ustawa właściwie określa obowiązki organów administracji publicznej, wskazując obowiązkową kontrolę przedsiębiorców. Określenie „kontrola" nie powinna się zatem pojawiać w zapisach dotyczących audytu, ponieważ powoduje mylne zrozumienie obu działań.	Uwaga przyjęta.
40.	Art. 1 Pkt 15	CCR REPACK Polska Organizacja Odzysku Opakowań S.A.	Wprowadzający produkty w opakowaniach ma obowiązek zapewnienia odzysku, w tym recyklingu odpadów opakowaniowych, przy czym obowiązek ten może być przekazany organizacji odzysku opakowań. Zgodnie z art. 46 część przedsiębiorców wystawiających dokumenty potwierdzające recykling/odzysk jest objęta obowiązkiem przeprowadzenia rocznego audytu zewnętrznego. Projekt zakłada, że w wyniku stwierdzenia przez marszałka województwa rażących nieprawidłowości w raporcie z audytu – potwierdzonych następnie podczas kontroli – lub w przypadku nieprzedłożenia raportu z audytu, marszałek województwa unieważnia dokumenty potwierdzające recykling/odzysk i wzywa prowadzących/organizację	Uwaga nieprzyjęta. Natomiast zostaną zaproponowane zmiany w przepisach dotyczących nieprzeprowadzenia audytu przez przedsiębiorcę, które wprowadzą karę oraz dodatkowy termin przeprowadzenia audytu, zamiast automatycznego unieważnienia dokumentów potwierdzających.

			odzysku opakowań do złożenia korekt sprawozdań zawierających informacje o osiągniętych poziomach recyklingu/odzysku. Ze względu na fakt, że audyt ma być przeprowadzony do końca kwietnia roku następującego po roku, którego dotyczy, podmioty uwzględnione na dokumentach potwierdzających recykling/odzysk nie będą miały możliwości zareagowania w odpowiednim czasie i nie będą mogły potwierdzić recyklingu z innych źródeł (termin wnioskowania wynosi maksymalnie 3 miesiące po zakończeniu kwartału). Rodzi to duże zagrożenia w pierwszym roku obowiązywania audytów zewnętrznych, ponieważ nie ma gwarancji, że podmiot faktycznie przetwarzający odpady i wystawiający dokumenty potwierdzające recykling/odzysk podda się audytowi w prawidłowym terminie. Nadrzędnym celem ustawy jest zapewnienie odzysku, w tym recyklingu odpadów opakowaniowych. W związku z tym brak raportu z audytu nie powinien przesądzać o nieważności dokumentów potwierdzających faktyczne przetworzenie odpadów. Jednocześnie należy zauważyć, że sankcją dla przedsiębiorcy, który nie przeprowadza audytu, lub u którego stwierdzono rażące nieprawidłowości, jest m.in. wykreślenie z rejestru, który ma zostać utworzony zgodnie z ustawą o odpadach. W związku z powyższym zasadne jest wejście w życie art. 50a po utworzeniu ww. rejestru, dzięki czemu wprowadzający/organizacje odzysku opakowań będą miały większą możliwość weryfikacji podmiotów wystawiających dokumenty potwierdzające recykling/odzysk.	
41.	Art. 1 pkt 15	Eko Cykl Organizacja Odzysku Opakowań S.A	Art. 50a. W przekonaniu Organizacji projektowane przepisy skutkujące zbiorową odpowiedzialnością wszystkich podmiotów obowiązanych do dokonywania ustawowych obowiązków odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych (wprowadzający produkty w opakowaniach bądź organizacja odzysku opakowań, czy też osoba prawna reprezentująca wprowadzających o których mowa w art. 23 ust. 5 ustawy) są nieuprawnione, nadmiernie restrykcyjne i wadliwe. Projektowany przepis zakłada iż w przypadku, gdy przedsiębiorca wystawiający dokumenty DPO, DPR, EDPO lub EDPR nie przeprowadza rocznego audytu zewnętrznego, marszałek województwa dokonuje wykreślenia tego przedsiębiorcy z rejestru oraz unieważnia dokumenty DPO, DPR, EDPO lub EDPR wystawione przez tego przedsiębiorcę w roku kalendarzowym, za który nie przeprowadził audytu zewnętrznego i sytuacja taka skutkuje automatycznie obowiązkiem po stronie przedsiębiorcy, który wykazywał dokonanie odzysku i	Uwaga nieprzyjęta. Zostaną zaproponowane zmiany w przepisach dotyczących nieprzeprowadzenia audytu przez przedsiębiorcę, które wprowadzą karę oraz dodatkowy termin przeprowadzenia audytu, zamiast automatycznego unieważnienia dokumentów potwierdzających. Ponadto nie może wystąpić sytuacja, w której potwierdzenie odzysku i recyklingu będzie następować przy pomocy dokumentów, które faktycznie nie potwierdzają wykonanego odzysku lub

		recyklingu odpadów opakowaniowych takimi unieważnionymi dokumentami obowiązkiem dokonania korekty złożonego sprawozdania, a w konsekwencji zapłatą kary w postaci opłaty produktowej. W istocie zatem dotkliwymi konsekwencjami finansowymi zostają obciążeni przedsiębiorcy za zaniechania podmiotu trzeciego - recyklera, na które to nota bene nie mają żadnego wpływu, ani też możliwości weryfikacji (!). Dokumenty potwierdzające odzysk lub recykling są bowiem pozyskiwane na bieżąco w danym roku kalendarzowym, obowiązek zaś dokonania audytu zewnętrznego powstaje dopiero w następnym roku kalendarzowym. Podmioty zatem wnioskujące o dokumenty DPO, DPR, EDPO lub EDPR nie mają na bieżąco realnej możliwości weryfikacji czy obowiązek przeprowadzenia audytu będzie dokonany. W tym kontekście kuriozalne jest uzasadnienie potrzeby wprowadzenia takiej regulacji, jako „ZMOTYWOWANIE PRZEDSIĘBIORCÓW DO PRZEKAZYWANIA ODPADÓW TYLKO RZETELNYM PRZEDSIĘBIORCOM”. Narażenie przedsiębiorców na tak dalekie sankcje to stworzenie sytuacji działania na nieprzewidywalnym rynku, obciążonym ryzykiem likwidacji działalności. Zapis takowy jest pozbawiony logiki i możliwości funkcjonowania w praktyce gospodarczej. Może też być powodem licznych nadużyć i narzędziem nieuczciwej walki konkurencyjnej. Ponadto projektowane zmiany zakładają możliwość unieważnienia dokumentów DPO, DPR, EDPO lub EDPR w sytuacji, gdy audyt zewnętrzny wykaże nieprawidłowości i potwierdzi je kontrola marszałka województwa. Taka sytuacja również generuje odpowiedzialność podmiotów trzecich korzystających z takich unieważnionych dokumentów. Ustawodawca nie zadbał jednakże nawet o wyposażenie przedsiębiorców w narzędzia umożliwiające im dostęp do audytu recyklera. Biorąc pod uwagę powyższe Organizacja postuluje wykreślenie z projektu ust. 4 i 5 art. 50a. Organizacja, miast karania przedsiębiorców, postuluje wprowadzenie do ustawy definicji podmiotu uprawnionego do wystawiania dokumentów DPO, DPR, EDPO lub EDPR, co pozwoli jednoznacznie wyeliminować istniejącą niepewność co do podmiotu, który takie dokumenty może wystawiać. Jest to szczególnie istotne w świetle stosowanych praktyk rynkowych, związanych z mnogością procesów przetwarzania odpadów, określanych jako recykling/odzysk oraz bardzo ogólnych i nieostrych pojęć ustawowych jakimi definiowany jest w ustawie o odpadach, zarówno odzysk jak i recykling. A jest to przecież kwestia zasadnicza, dla możliwości	recyklingu. Jeżeli organizacja odzysku opakowań poniosłaby straty finansowe związane z unieważnieniem dokumentów potwierdzających, to może dochodzić swoich roszczeń na podstawie umowy z recyklerem.
--	--	---	---

			oceny prawidłowości bądź też nie wystawiania tego rodzaju dokumentów.	
42.	Art. 1 pkt 15	Polskie Forum ISO 14000	W art. 1 pkt 15 projektu (nowy art. 50a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi): odstąpienie od koncepcji powtarzania przez marszałka województwa kontroli przedsiębiorcy wystawiającego DPO/DPR/EDPO/EDPR w przypadku stwierdzenia w rezultacie audytu prowadzonego przez weryfikatora EMAS istotnych nieprawidłowości, jako czynności zbytnie obciążającej administrację publiczną, a nadto w istocie podważającej zaufanie do pracy weryfikatora.	Uwaga nieprzyjęta. Marszałek Województwa będzie miał możliwość unieważnienia dokumentów DPO, DPR, EDPO i EDPR w drodze decyzji, co będzie miało wpływ na szereg podmiotów korzystających z tych dokumentów. W związku z powyższym marszałek musi mieć możliwość samodzielnego zweryfikowania uchybień, aby mieć podstawę do wydania decyzji.
43.	Art. 1 pkt 15	Polskie Forum ISO 14000	W art. 1 pkt 15 projektu (nowy art. 50a ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi): zastąpienie zwrotu: „W przypadku potwierdzenia rażących nieprawidłowości, w wyniku kontroli przeprowadzonej na podstawie ust. 1” zwrotem „W przypadku wykazania w sprawozdaniu, o którym mowa w art. 49, istotnych nieprawidłowości” i dalej bez zmian, jako konsekwencji zmiany proponowanej w pkt (3).	Uwaga nieprzyjęta. Ustawodawca pozostawił marszałkowi województwa możliwość dokonania swobodnej oceny co do istotnych oraz rażących nieprawidłowości wykazanych w raporcie z audytu.
44.	Art. 1 pkt 15	Polskie Forum ISO 14000	W art. 1 pkt 15 projektu (nowy art. 50a ust. 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi): odstąpienie od koncepcji obligatoryjnego wykreślenia z rejestru przedsiębiorcy, który nie przeprowadził audytu, jako sankcji nazbyt dolegliwej, z pozostawieniem reguły unieważnienia wystawionych przez niego dokumentów DPO/DPR/EDPO/EDPR. Zauważyć należy, że w przypadku nieprzeprowadzenia audytu: - przedsiębiorca ma być ukarany karą pieniężną, przewidzianą w nowym art. 56 ust. 1 pkt 16 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, - można sądzić, że niezwłocznie po stwierdzenie nieprzeprowadzenia audytu zostanie wszczęta przez marszałka województwa kontrola przedsiębiorcy, a ewent. stwierdzenie w jej wyniku rażących nieprawidłowości będzie podstawą wykreślenia przedsiębiorcy z rejestru. Kwestia ta jest szczególnie istotna w kontekście sygnalizowanych wcześniej (pismo Polskiego Forum ISO 14001 skierowane do Ministra Środowiska w dn. 15 lipca br.) problemów z dostępnością (liczebnością) akredytowanych weryfikatorów.	Uwaga przyjęta. Zostaną zaproponowane zmiany w przepisach dotyczących nieprzeprowadzenia audytu przez przedsiębiorcę.
45.	Art. 1 pkt 15	Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej	Doprecyzowanie procedury unieważniania DPR/DPO. Projekt ustawy wprowadza nowe i niezwykle potrzebne narzędzie w postaci unieważniania przez marszałka województwa Dokumentów Potwierdzających	Uwaga przyjęta.

			Recykling i Dokumentów Potwierdzających Odzysk, wobec których wykazano brak wiarygodności w toku audytu bądź które zostały wystawione w roku kalendarzowym nie objętym audytem. Nie został jednak dookreślony tryb, w którym takie unieważnienie ma nastąpić, co może spowodować problemy proceduralne w działaniach marszałków województw w kontekście stosowania przez nich Kodeksu postępowania administracyjnego. Wobec powyższego proponujemy uzupełnienie art. 50a ust. 2 pkt 2) w brzmieniu: 1) unieważnia, w drodze decyzji, dokumenty DPO, DPR, EDPO lub EDPR, wobec których wykazano brak wiarygodności danych zawartych w tych dokumentach oraz analogiczne uzupełnienie art. 50a ust. 3 w brzmieniu: Jeżeli przedsiębiorca wystawiający dokumenty DPO, DPR, EDPO lub EDPR nie przeprowadza rocznego audytu zewnętrznego, marszałek województwa dokonuje wykreślenia tego przedsiębiorcy z rejestru oraz unieważnia, w drodze decyzji, dokumenty DPO, DPR, EDPO lub EDPR wystawione przez tego przedsiębiorcę w roku kalendarzowym, za który nie przeprowadził audytu zewnętrznego.	
46.	Art. 1 pkt 15	Związek Pracodawców Przemysłu Opakowań i Produktów w Opakowaniach EKO-PAK	Doprecyzowanie procedury unieważniania DPR / DPO Projekt ustawy wprowadza nowe i niezwykle potrzebne narzędzie w postaci unieważniania przez marszałka województwa Dokumentów Potwierdzających Recykling i Dokumentów Potwierdzających Odzysk, wobec których wykazano brak wiarygodności w toku audytu bądź które zostały wystawione w roku kalendarzowym nie objętym audytem. Nie został jednak dookreślony tryb, w którym takie unieważnienie ma nastąpić, co może spowodować problemy proceduralne w działaniach marszałków województw w kontekście stosowania przez nich Kodeksu postępowania administracyjnego. Wobec powyższego Związek proponuje uzupełnienie art. 50a ust. 2 pkt 2) w brzmieniu: 1) unieważnia, w drodze decyzji, dokumenty DPO, DPR, EDPO lub EDPR, wobec których wykazano brak wiarygodności danych zawartych w tych dokumentach, oraz analogiczne uzupełnienie art. 50a ust. 3 w brzmieniu: 3. Jeżeli przedsiębiorca wystawiający dokumenty DPO, DPR, EDPO lub EDPR nie przeprowadza rocznego audytu zewnętrznego, marszałek województwa dokonuje wykreślenia tego przedsiębiorcy z rejestru oraz unieważnia, w drodze decyzji, dokumenty DPO, DPR, EDPO lub EDPR wystawione przez tego przedsiębiorcę w roku kalendarzowym, za który nie przeprowadził audytu zewnętrznego.	Uwaga przyjęta.

47.	Art. 1 pkt 15	Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji	Art. 1 pkt. 15) projektu ustawy - art. 50a.1. ustawy o gospodarce opakowaniami – brakuje określenia w jakim czasie marszałek województwa przeprowadzi kontrolę przedsiębiorcy w przypadku nieprawidłowości wykrytych podczas audytu. Jeśli marszałek województwa potwierdzi nieprawidłowości może unieważnić DPR i w konsekwencji wykreślić recyklera z rejestru. Czas jest istotnym czynnikiem im szybciej wprowadzający/organizacja odzysku/osoba prawna otrzyma informację o unieważnieniu dokumentów, tym szybciej może podjąć odpowiednie działania zapewniające dalszą poprawną realizację obowiązku odzysku i recyklingu.	Uwaga przyjęta. W projekcie zostanie określony czas, w którym marszałek przeprowadza kontrolę.
48.	Art. 1 pkt 15	Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji	Art. 1 pkt. 15) projektu ustawy - art. 50a.4. ustawy o gospodarce opakowaniami – korekta sprawozdania będzie wiązała się za-pewne z koniecznością naliczenia opłaty produktowej. Tu rodzi się pytanie. Czy w sytuacji unieważnienia DPR/DPO ustawodawca dopuszcza przedłożenie nowych dokumentów DPR/DPO wystawionych przez innego recyklera, które wcześniej nie zostały wykorzystane do realizacji obowiązku odzysku i recyklingu, dzięki czemu realizacja obowiązku zostanie zapewniona i nie będzie konieczności płacenia opłaty produktowej? W obecnej sytuacji kiedy spodziewamy się, że rynek będzie się porządkował żadna organizacja odzysku nie może dać 100% gwarancji, że żadne DPR/DPO nie zostaną unieważnione co wskazuje na znaczące ryzyko po stronie przedsiębiorcy zapłacenia opłaty produktowej w wyniku nieuczciwych działań recyklera.	Uwaga nieprzyjęta. Jeżeli organizacja odzysku opakowań lub przedsiębiorca będą posiadać dodatkowe dokumenty wystawione przez prowadzącego odzysk lub recykling potwierdzające odzysk lub recykling to będą mogli uwzględnić te dokumenty w korekcie sprawozdania. W związku z powyższym zaproponowana zmiana nie znajduje uzasadnienia.
49.	Art. 1 pkt 15	Rekopol Organizacja Odzysku Opakowań	W nowym art.50a w ust.1. proponuje się zmienić brzmienie: 1) W przypadku wykazania w sprawozdaniu, o którym mowa w art. 49, istotnych nieprawidłowości marszałek województwa przeprowadza kontrolę przedsiębiorcy w tym samym roku kalendarzowym, w którym przeprowadzono audyt. <u>Uzasadnienie:</u> W obecnym kształcie Art. 50a nie wskazuje się szczególnego czasu, w jakim kontrola powinna zostać przeprowadzona. Domniemuje się zatem, iż mogłaby nastąpić w ciągu 5 lat, jak w przypadku pozostałych kontroli przeprowadzanych przez urząd marszałkowski w zakresie ustawy. Taki okres jest zdecydowanie za długi, biorąc pod uwagę cel kontroli — potwierdzenie istotnych nieprawidłowości u przedsiębiorcy, które już zostały wykryte i opisane w sprawozdaniu z audytu, a na które dowody mogą być aktualne tylko w krótkim czasie po audycie. Dodatkowo potencjalne sankcje, opisane w art. 50a ust. 2 są poważne dla pozostałych uczestników systemu gospodarki odpadami opakowaniowymi, w tym dla organizacji odzysku i należałoby zapobiec możliwości przekazywania przez	Uwaga przyjęta. W projekcie zostanie określony czas, w którym marszałek przeprowadza kontrolę.

			nierzetelnego przedsiębiorcę wystawionych przez niego dokumentów w kolejnych latach, co pozwoliłoby uniknąć konieczności uiszczenia opłaty produktowej przez organizacje odzysku opakowań za masę zrealizowanego obowiązku potwierdzonego unieważnionymi dokumentami przyjmowanymi przez kilka lat pod rząd. Należy dołożyć wszelkich starań, aby potencjalne unieważnienie dokumentów potwierdzających recykling lub odzysk nastąpiło jak najszybciej, aby stanowiło realną sankcję dla przedsiębiorcy oraz była możliwość jej nałożenia przed potencjalną likwidacją przedsiębiorcy wystawiającego dokumenty.	
50.	Art. 1 pkt 15	Rekopol Organizacja Odzysku Opakowań	W Art. 50a (w projekcie zmiany ustawy art. 1 ust. 15) ust. 1 i 2 proponuje się ujednolicenie określenia „rażący” oraz „istotny” i zastosowanie w obu przypadkach określenia „istotny”. <u>Uzasadnienie:</u> Z uwagi na brak definicji jakie nieprawidłowości będą uznane za „rażące” a jakie za „istotne” proponuje się określić je jednym sformułowaniem, uznając że istotne nieprawidłowości to wszystkie które wpływają na rzetelność i wiarygodność danych w wydawanych przez przedsiębiorcę dokumentach DPO, DPR, EDPO, EDPR.	Uwaga nieprzyjęta. Ustawodawca pozostawił marszałkowi województwa możliwość dokonania swobodnej oceny co do istotnych oraz rażących nieprawidłowości wykazanych w raporcie z audytu.
51.	Art. 1 pkt 15	Rekopol Organizacja Odzysku Opakowań	W Art. 50a ust. 2 pkt 2) proponuje się zmianę brzmienia mającą na celu doprecyzowanie procedury unieważniania DPR / DPO 2) unieważnia, w drodze decyzji, dokumenty DPO, DPR, EDPO lub EDPR, wobec których wykazano brak wiarygodności danych zawartych w tych dokumentach. <u>Uzasadnienie:</u> Projekt ustawy wprowadza nowe i potrzebne narzędzie w postaci unieważniania przez marszałka województwa dokumenty DPR, DPO, EDPR lub EDPO, wobec których wykazano brak wiarygodności. Nie został jednak dookreślony tryb, w którym takie unieważnienie ma nastąpić, co może spowodować problemy proceduralne w działaniach marszałków województw w kontekście stosowania przez nich Kodeksu postępowania administracyjnego.	Uwaga przyjęta.
52.	Art. 1 pkt 15	Rekopol Organizacja Odzysku Opakowań	W Art. 50a (w projekcie zmiany ustawy art. 1 ust. 15) ust. 3 proponuje się dokonanie zmiany poprzez modyfikację brzmienia tego ustępu na następujące: 3. Jeżeli przedsiębiorca wystawiający dokumenty DPO, DPR, EDPO, EDPR nie przeprowadza rocznego audytu zewnętrznego, marszałek województwa, może w drodze decyzji dokonać wykreślenia tego przedsiębiorcy z rejestru oraz może w drodze decyzji, unieważnić dokumenty DPO, DPR, EDPO, EDPR wystawione przez tego przedsiębiorcę w roku kalendarzowym, za który nie przeprowadził audytu zewnętrznego, która może zostać wydana po przeprowadzeniu kontroli	Uwaga nieprzyjęta. Zostaną zaproponowane zmiany przepisów dot. konsekwencji nieprzeprowadzenia audytu zewnętrznego.

			przez urząd marszałkowski wskazującej na istotne nieprawidłowości mogące wpływać na rzetelność wystawionych dokumentów DPO, DPR, EDPO, EDPR. <u>Uzasadnienie:</u> Zdarzają się przypadki rozpoczęcia likwidacji firm recyklingowych wynikających z decyzji właścicieli lub bankructwa takich firm wynikających z wydarzeń niezależnych od firmy (np. światowy spadek wartości sprzedawanych wyrobów). W takich przypadkach podmioty te mogły rzetelnie prowadzić recykling odpadów opakowaniowych wystawiając DPR/DPO natomiast ze względu na przytoczone wydarzenia przeprowadzenie audytu przez te podmioty może być utrudnione w danym czasie lub niemożliwe. Wykreślenie z rejestru i unieważnienie dokumentów jako działanie automatyczne byłoby zatem zbyt daleko idącą konsekwencją, której skutki w głównej mierze odczują organizacje odzysku i należy wprowadzić możliwość wcześniejszej analizy zaistniałej sytuacji i warunkowość wydania decyzji o unieważnieniu. Dodanie sformułowania „w drodze decyzji” wynika z potrzeby określania trybu, w którym takie unieważnienie ma nastąpić. Brak takiego dookreślenia może spowodować problemy proceduralne w działaniach marszałków województw w kontekście stosowania przez nich Kodeksu postępowania administracyjnego.	
53.	Art. 1 pkt 15	Izba Przemysłowo-Handlowa Inwestorów w Polsce	Wykreślić proponowana treść art. 50a ust. 2 pkt 2, W art. 50a ust. 3 usunąć część dotyczącą unieważnienia dokumentów DPO/DPR: 3. Jeżeli przedsiębiorca wystawiający dokumenty DPO, DPR, EDPO lub EDPR nie przeprowadza rocznego audytu zewnętrznego, marszałek województwa dokonuje wykreślenia tego przedsiębiorcy z rejestru oraz unieważnia dokumenty DPO, DPR, EDPO lub EDPR wystawione przez tego przedsiębiorcę w roku kalendarzowym, za który nie przeprowadził audytu zewnętrznego. W art. 50a ust. 4 usunąć część zapisów jak poniżej: „4. Marszałek województwa informuje o wykreśleniu recyklera wprowadzającego produkty w opakowaniach, organizację odzysku opakowań, osobę prawną reprezentującą wprowadzających, o których mowa w art. 25 ust. 1, lub podmioty, o których mowa w art. 23 ust. 5, którym zostały przekazane unieważnione dokumenty DPO, DPR, EDPO lub EDPR, <u>o wykreśleniu tego recyklera z rejestru,</u> oraz wzywa na piśmie do korekty sprawozdania, o którym mowa w art. 73 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, określając termin przekazania korekty nie dłuższy niż 14 dni od dnia otrzymania wezwania. W art. 50a ust. 5 usunąć część zapisów jak poniżej:	Uwaga nieprzyjęta. Nie jest dopuszczalne sytuacja, w której dokumenty nie potwierdzające faktycznego przetworzenia odpadów będą potwierdzały odzysk lub recykling odpadów opakowaniowych, zwłaszcza w sytuacji, kiedy nieprawidłowości w tym zakresie zostały wykazane w ramach przeprowadzonego audytu i podczas kontroli marszałka województwa.

			„5. Osoba prawna reprezentująca wprowadzających, o których mowa w art. 25 ust. 1, informuje przedsiębiorców, których reprezentuje, o wykreśleniu przedsiębiorcy o którym mowa w ust. 3 o unieważnieniu dokumentów DPO, DPR, EDPO lub EDPR oraz o wezwaniu do korekty sprawozdania, o którym mowa w art. 73 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.” <u>Uzasadnienie:</u> Unieważnienie dokumentów DPO/DPR i EDPO/EDPR które posłużyły do rozliczenia obowiązku odzysku i recyklingu po zakończonym roku przenosi całe ryzyko wynikające z nierzetelności recyklera (w tym z zaprzestania przez niego działalności), na wprowadzających lub podmioty działające w imieniu wprowadzających. Wykreślenie recyklera z rejestru jest już wystarczającą restrykcją dla tego recyklera i sygnałem dla Wprowadzających oraz zlecających recykling wnioskujących o dokumenty DPO DPR. W przypadku pozostawienia zapisów mówiących o unieważnieniu dokumentów DPO, DPR EDPO i EDPR, w projektowanej nowelizacji, proponujemy umożliwienie Wprowadzającym wykonanie tego obowiązku w roku bieżącym poprzez przeniesienie unieważnionej części zobowiązania do odzysku i recyklingu na rok bieżący.	
54.	Art. 1 pkt 15	Polska Izba Przemysłu Chemicznego	Art. 50a. W nawiązaniu do treści oraz uzasadnienia dodania artykułu 50a. zwracamy uwagę, że przedsiębiorcy nie powinni ponosić bezpośredniej odpowiedzialności za weryfikację rzetelności podmiotów wystawiających dokumenty DPO, DPR, EDPO lub EDPR oraz ponoszenia konsekwencji ich ewentualnej nierzetelności.	Uwaga nieprzyjęta. Nie jest dopuszczalne sytuacja, w której dokumenty nie potwierdzające faktycznego przetworzenia odpadów będą potwierdzały odzysk lub recykling odpadów opakowaniowych, zwłaszcza w sytuacji, kiedy nieprawidłowości w tym zakresie zostały wykazane w ramach przeprowadzonego audytu i podczas kontroli marszałka województwa.
55.	Art. 1 pkt 15	CP Recycling Organizacja Odzysku Opakowań S.A.	Art. 50a ust. 1 „1. W przypadku wykazania w sprawozdaniu, o którym mowa w art. 49, rażących nieprawidłowości marszałek województwa przeprowadza kontrolę przedsiębiorcy.” <u>Uzasadnienie:</u> Proponuje się ujednolicenie pojęć w ustawie poprzez zmianę słowa „istotne” na „rażące”, tak aby odpowiadało pojęciom jakimi posługuje się	Uwaga nieprzyjęta. Ustawodawca pozostawił marszałkowi województwa możliwość dokonania swobodnej oceny co do istotnych oraz rażących nieprawidłowości wykazanych w raporcie z audytu.

			projekt ustawy zmieniającej w proponowanym art. 50a ust. 2 oraz art. 64 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. Brak jest podstaw do różnicowania charakteru nieprawidłowości skutkujących kontrolą przedsiębiorcy, od tych, które pociągają za sobą wykreślenie przedsiębiorcy z rejestru. Użycie dwóch różnych pojęć niesie za sobą jedynie niepotrzebne wątpliwości co do racjonalności ustawodawcy. Do rozważy poddajemy także propozycję uregulowania wprost przypadków „rażącego” naruszenia obowiązków ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi zgodnie z zakresem przedmiotowym kontroli prowadzonej przez zewnętrznego audytora w świetle art. 48 ust. 2 tej ustawy. Konkretnie określenie przypadków, które uznawane byłyby za rażące przypadki nieprawidłowości dawałoby przedsiębiorcom możliwość rozgraniczenia „zwykłych” i „rażących” naruszeń, a zatem pewność, że daleko posunięte konsekwencje nie zostaną wobec nich zastosowane przy jednostkowych naruszeniach mniejszej wagi.	
56.	Art. 1 pkt 15	CP Recycling Organizacja Odzysku Opakowań S.A.	Art. 50a ust. 2 <i>„ 2. W przypadku potwierdzenia rażących nieprawidłowości, w wyniku kontroli przeprowadzonej na podstawie ust. 1, marszałek województwa:</i> 1) może dokonać w drodze decyzji wykreślenia podmiotu z rejestru na podstawie art. 64 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach; 2) może unieważnić w drodze decyzji dokumenty DPO, DPR, EDPO lub EDPR, wobec których wykazano brak wiarygodności danych zawartych w tych dokumentach.” <u>Uzasadnienie</u> Dodanie sformułowania „w drodze decyzji” ma na celu usunięcie wątpliwości co do trybu działania marszałka województwa, a także zapewnienie drogi odwoławczej dla adresata decyzji. Natomiast wprowadzenie słowa „może”, które otwiera pole do uznania administracyjnego przy wydawaniu decyzji, ma na względzie uregulowanie sytuacji, w których z różnych przyczyn wykreślenie z rejestru lub unieważnienie dokumentów byłoby niecelowe — przykładowo likwidacja przedsiębiorstwa, śmierć przedsiębiorcy, inne zdarzenia losowe uniemożliwiające przeprowadzenia audytu rzetelnego przedsiębiorcy. Ponadto wydaje się, że dopiero takie sformułowanie jest zbieżne z motywami autorów projektu ustawy zmieniającej, którzy przewidywali możliwość, a nie	Uwaga częściowo przyjęta. Zostanie zaproponowane nowe brzmienie uwzględniające działania marszałka dokonywane w „drodze decyzji”, a także zostanie wykreślony pkt 1, który stanowi powtórzenie odpowiedniego przepisu z ustawy o odpadach. Natomiast nie zostanie dodana dowolność w tym punkcie ze względu na to, że marszałek posiada już dowolność w zakresie stwierdzenia czym są rażące nieprawidłowości. W przypadku uznania, że takie nieprawidłowości występują, marszałek będzie zobowiązany do unieważnienia dokumentów potwierdzających.

			obowiązek wydania decyzji określonej treści. W uzasadnieniu czytamy: „Przewidziano m.in. możliwość wykreślenia przez marszałka województwa z rejestru, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, przedsiębiorcy, u którego wykazano rażące nieprawidłowości. Ponadto marszałek województwa będzie miał możliwość unieważnienia dokumentów DPO, DPR, EDPO lub EDPR w przypadku potwierdzenia rażących nieprawidłowości w zakresie wystawiania tych dokumentów. ” (str. 5 uzasadnienia projektu) Z uwagi na fakt, że rejestr, o którym mowa w omawianym artykule jeszcze nie funkcjonuje (zostanie utworzony najpóźniej do dnia 24 stycznia 2018 r.), w obecnym stanie marszałek województwa nie ma rzeczywistej możliwości wykreślenia podmiotów z nieistniejącego rejestru. Na marginesie należy zauważyć, że proponowany art. 50a ust. 2 pkt 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi może w obecnym brzmieniu stanowić zbędne <i>superfluum</i> względem art. 64 ust. 1 pkt 4 ustawy o odpadach, który nakazuje marszałkowi województwa z urzędu w drodze decyzji wykreślenia podmiotu z rejestru w przypadku stwierdzenia rażących nieprawidłowości.	
57.	Art. 1 pkt 15	CP Recycling Organizacja Odzysku Opakowań S.A.	Art. 50a ust. 3 „3. Przedsiębiorca wystawiający dokumenty DPO, DPR, EDPO lub EDPR do czasu zakończenia audytu za poprzedni rok kalendarzowy nie ma prawa do wystawiania dokumentów DPO, DPR, EDPO, EDPR w bieżącym roku kalendarzowym. Marszałek województwa przeprowadza kontrolę przedsiębiorcy, który nie przeprowadził audytu, po upływie terminu określonego w art. 46 ust. 2. Marszałek województwa może w drodze decyzji dokonać wykreślenia tego przedsiębiorcy z rejestru na podstawie art. 64 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach oraz może w drodze decyzji unieważnić dokumenty DPO, DPR, EDPO lub EDPR wystawione przez tego przedsiębiorcę w roku kalendarzowym, za który nie przeprowadził audytu zewnętrznego, wobec których wyniku kontroli wykazano brak wiarygodności danych zawartych w tych dokumentach. 3.a. Przedsiębiorca wystawiający dokumenty DPO, DPR, EDPO lub EDPR w przypadku wykazania w sprawozdaniu, o którym mowa w art. 49, rażących nieprawidłowości nie może zawierać umów dotyczących tych dokumentów.” <u>Uzasadnienie</u>	Uwaga nieprzyjęta. Nie ma możliwości zakazania przedsiębiorcy wystawiania dokumentów DPO, DPR, EDPO lub EDPR przed kontrolą takiego przedsiębiorcy jedynie na podstawie sprawozdania z audytu. Zgodnie z obowiązującymi przepisami uniemożliwienie przedsiębiorcy wystawiania powyższych dokumentów wiązałoby się z wykreśleniem go z rejestru bądź cofnięciem zezwolenie lub pozwolenia na gospodarowanie odpadami przez marszałka w drodze decyzji.

		Proponowane przez nas „zawieszenie” prawa do wystawiania dokumentów DPO, DPR, EDPO lub EDPR do czasu przeprowadzenia audytu zewnętrznego za poprzedni rok kalendarzowy ma na celu z jednej strony zmobilizowanie przedsiębiorców do poddania się audytowi jak najszybciej, a z drugiej strony stanowi pewnego rodzaju ochronę dla pozostałych uczestników obrotu. Uzasadnione jest to możliwością późniejszego unieważnienia dokumentów przedsiębiorcy, który nie poddał się audytowi, co wiąże się z konsekwencjami dla podmiotów, którym te dokumenty zostały przekazane (dla wprowadzającego produkty w opakowaniach, organizacji odzysku opakowań, osoby prawnej reprezentującej wprowadzających, o których mowa w art. 25 ust. 1, lub podmiotów, o których mowa w art. 23 ust. 5 ustawy o opakowaniach i gospodarce opakowaniami). Naszym zdaniem uzasadnione jest, aby unieważnienie dotyczyło jedynie tych dokumentów, wobec których wyniku kontroli wykazano brak wiarygodności danych zawartych w tych dokumentach. Sformułowanie takie zostało użyte w proponowanym art. 50a ust. 2 pkt 2 i w naszej ocenie adekwatne jest także w tej sytuacji. Ponadto proponujemy wprowadzenie obowiązku przeprowadzania w takiej sytuacji kontroli marszałka województwa, która poprzedzałaby wydanie decyzji o wykreśleniu z rejestru lub unieważnieniu dokumentów. Kontrola miałaby w szczególności ujawnić przyczyny naruszenia obowiązku przeprowadzenia audytu, a co za tym idzie uzasadnić decyzję o wykreśleniu z rejestru lub unieważnieniu dokumentów. W wyniku kontroli stwierdzono by, które konkretnie dokumenty wymagają unieważnienia. Zmiany precyzujące, że marszałek województwa proceduje w trybie decyzji administracyjnej, a przy tym przysługuje mu uznanie, uzasadnione są okolicznościami przytoczonymi przy wyjaśnianiu propozycji modyfikacji do art. 50a ust. 2 powyżej. Dla zapewnienia jeszcze wyższego poziomu bezpieczeństwa uczestników obrotu, powyższe rozwiązanie można uzupełnić o zakaz zawierania umów z przedsiębiorcami, których audyt wykazał nieprawidłowości. Wymagałoby to nałożenia obowiązku na przedsiębiorców do informowania o wynikach przeprowadzonego audytu zewnętrznego. W przypadku gdyby audyt wykazał rażące nieprawidłowości, ustawa zakazywałaby zawierania z tym podmiotem umów dotyczących dokumentów DPO, DPR, EDPO lub EDPR. Należy mieć na uwadze, że w obecnie proponowanym rozwiązaniu przedsiębiorca od momentu negatywnego	
--	--	--	--

			wyniku audytu do ostatecznej decyzji o wykreśleniu z rejestru i unieważnieniu dokumentów nadal może wystawiać i wprowadzać do obrotu dokumenty. Taki okres „przejściowy” może trwać nawet kilka miesięcy, podczas których przedsiębiorca mógłby nadal wystawiać dokumenty potwierdzające odzysk i recykling i przekazywać je nieświadomym podmiotom. Powyższe kompleksowe rozwiązanie w naszej ocenie pozwoli osiągnąć skutek, o którym mowa w uzasadnieniu projektu ustawy nowelizującej, tj. „<i>zmotywowania przedsiębiorców do przekazywania odpadów tylko rzetelnym podmiotom.</i>” (str. 2 uzasadnienia projektu).	
58.	Art. 1 pkt 15	CP Recycling Organizacja Odzysku Opakowań S.A.	Art. 50a ust.4 i 5 <i>„4. Marszałek województwa informuje o unieważnieniu dokumentów DPO, DPR, EDPO lub EDPR wprowadzającego produkty w opakowaniach, organizację odzysku opakowań, osobę prawną reprezentującą wprowadzających, o których mowa w art. 25 ust. 1, lub podmioty, o których mowa w art. 23 ust. 5, którym zostały przekazane unieważnione dokumenty DPO, DPR, EDPO lub EDPR, oraz wzywa na piśmie do uwzględnienia masy poddanych odzyskowi i recyklingowi odpadów opakowaniowych wynikających z unieważnionych dokumentów w sprawozdaniu za bieżący rok kalendarzowy.</i> <i>5. Osoba prawna reprezentująca wprowadzających, o których mowa w art. 25 ust. 1, informuje przedsiębiorców, których reprezentuje, o unieważnieniu dokumentów DPO, DPR, EDPO lub EDPR oraz o wezwaniu do uwzględnienia masy poddanych odzyskowi i recyklingowi odpadów opakowaniowych wynikających z unieważnionych dokumentów w sprawozdaniu za bieżący rok kalendarzowy.”</i> <u>Uzasadnienie</u> W projekcie ustawy nowelizującej przewidziano mechanizm, zgodnie z którym w przypadku unieważnienia przez marszałka dokumentów organizacja odzysku opakowań zostałaby wezwana do korekty sprawozdania, o którym mowa w art. 73 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, a w konsekwencji do uiszczenia opłaty produktowej. Na wstępie należy zaznaczyć, że opłata produktowa, o której mowa w ustawy o opakowaniach i gospodarce opakowaniami ma charakter daniny publicznej i nie można zmieniać jej istoty na dotkliwą sankcję dla uczestników obrotu dokumentami DPO, DPR, EDPO lub EDPR. Organizacja odzysku opakowań, czy wprowadzający wezwani do korekty	Uwaga nieprzyjęta. Przyjęcie proponowanej zmiany oznaczałoby, że osiągnięte poziomy odzysku i recyklingu zostałyby potwierdzone unieważnionymi dokumentami. Ponadto poziomy odzysku i recyklingu dotyczą danego roku, w związku z czym obowiązki przedsiębiorców nie mogą zostać wykonane w roku następnym.

			sprawozdania nie ma możliwości uniknięcia sankcji w postaci dodatkowej opłaty produktowej, ponieważ do unieważnienia dokumentów dojdzie już po zakończeniu roku. Tym samym niemożliwe będzie zastąpienie unieważnionych dokumentów innymi, co pociąga za sobą konieczność korekty sprawozdania i uiszczenia zaległej opłaty produktowej. Proponowane rozwiązanie nakłada zatem poważną dolegliwość finansową na wprowadzającego lub organizację odzysku opakowań, czyli na inny podmiot, niż ten który naruszył ustawowe obowiązki. Obecnie obowiązujące przepisy przewidują już możliwość nałożenia kary administracyjnej w wysokości od 5000 zł do 500.000 zł za nierzetelne wystawianie dokumentów DPO, DPR, EDPO lub EDPR (art. 56 ust. 1 pkt 9 ustawy o ustawy o opakowaniach i gospodarce opakowaniami). Projekt ustawy zmieniającej wprowadza też art. 56 ust.1 pkt 16 do ustawy nakładający administracyjną karę pieniężną na przedsiębiorcę, który wbrew obowiązkowi nie przeprowadza audytu zewnętrznego w wysokości od 5000 zł do 500.000 zł. Oznacza to, że w przypadku wydawania dokumentów z naruszeniem prawa istnieje już możliwość wyegzekwowania należności od podmiotu, który tego naruszenia się dopuścił. Z zasady proporcjonalności wynika, że odpowiedzialność podmiotu powinna odpowiadać stopniowi, w jakim ten podmiot dopuścił się do naruszenia przepisów. Natomiast w rozpatrywanym przypadku trudno doszukać się stopnia zawinienia po stronie organizacji lub wprowadzających, który uzasadniałby nałożenia na nich sankcji finansowych za nieprawidłowości ich kontrahenta. Rezygnacja z dodatkowego nakładania sankcji finansowych na organizacje odzysku opakowań lub wprowadzających, przy zastosowaniu kary administracyjnej dla przedsiębiorcy, nie będzie pociągać za sobą negatywnego skutku dla budżetu państwa. Mając na uwadze powyższe zastrzeżenia, proponujemy, aby unieważnione dokumenty zostały uzupełnione w sprawozdaniu za bieżący rok. W takim przypadku organizacja odzysku opakowań lub wprowadzający zostaliby zobowiązani przez marszałka województwa do osiągnięcia w danym roku odpowiednio wyższych poziomów odzysku i / lub recyklingu.	
59.	Art. 1 pkt 18	Rekopol Organizacja Odzysku	W art. 57 proponuje się: a) zmodyfikowanie brzmienia pkt. 1) 1) w przypadkach, w których mowa w art. 56 ust. pkt 1, 4a – 10c, 12 oraz 13	Uwaga częściowo przyjęta. Ad. a) nieuwzględnienie zaproponowanej zmiany

		Opakowań	od 5 000 do 500 000 zł oraz b) dodanie pkt 5: 5) w przypadku, o którym mowa w art. 56 ust. 1 pkt 16 – od 20 000 do 500 000 zł; <u>Uzasadnienie:</u> Zmiana pkt 1 jest konsekwencją dodanie ust. 4 do art. 16. Dodanie pkt 5 – poniesienie dolnej kary pieniężnej do 20 000 zł stanowiłoby czterokrotność potencjalnie najtańszego audytu zewnętrznego dla niedużego przedsiębiorcy wystawiającego dokumenty i miałoby stanowić skuteczne narzędzie zniechęcające do unikania poddania się audytowi w oczekiwaniu na najniższą karę pieniężną, w przypadku zastosowania rozwiązania prawnego opisanego powyżej w pkt 7 niniejszego pisma.	wynika z nieprzyjęcia uwagi dotyczącej dodania ust. 4 w art. 16 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.								
60.	Art. 1 pkt 20	Rekopol Organizacja Odzysku Opakowań	W załączniku 1 w poz. 4 proponuje się zmienić nazwę „opakowania ze stali, w tym z blachy stalowej” na „opakowania z pozostałych metali”. <u>Uzasadnienie:</u> Wydzielenie w projekcie ustawy nowelizującej trzech rodzajów opakowań z metali jest w naszej opinii nieuzasadnione i rodzi wątpliwości co do możliwości osiągnięcia wskazanych poziomów recyklingu dla każdej z frakcji z osobna. Ilość opakowań z pozostałych metali wprowadzanych na rynek, które nie są „opakowaniami z aluminium” oraz „opakowania ze stali, w tym z blachy stalowej” jest marginalna i nie powinna być wyodrębniona dodatkowo. Trudno jest określić jaki rodzaj recyklingu może potwierdzać wykonanie ich recyklingu. Proponujemy zatem zmianę nazewnictwa kategorii opakowania ze stali, w tym blachy stalowej na szersze określenia, którym są „opakowania z pozostałych metali”. Należy wziąć pod uwagę, iż załącznik III dyrektywy 94/62/WE nie rozdziela opakowań z metali na tak wiele frakcji, a ujmuje je w jednej pozycji „Metal”.	Uwaga częściowo przyjęta. Zostanie połączona.pozycja 4 i 5.								
61.	Art. 1 pkt 20	CP Recycling Organizacja Odzysku Opakowań S.A.	a) Zmiana załącznika nr 1 Załącznik nr 1 DOCELOWY POZIOM ODZYSKU I RECYKLINGU ODPADÓW OPAKOWANIOWYCH <table><tr><td>Poz.</td><td>Odpady opakowaniowe powstałe z:</td><td colspan="2">Poziom w %¹⁾:</td></tr><tr><td></td><td>rodzaj opakowań</td><td>odzysk</td><td>recykling</td></tr></table>	Poz.	Odpady opakowaniowe powstałe z:	Poziom w % ¹⁾ :			rodzaj opakowań	odzysk	recykling	Uwaga nieprzyjęta. Przyjęcie tej propozycji oznaczałoby niezgodność z dyrektywą, która wskazuje że wszystkie rodzaje opakowań (jednostkowe, zbiorcze, transportowe) powinny zostać poddane odzyskowi i recyklingowi na poziomie określonym w dyrektywie.
Poz.	Odpady opakowaniowe powstałe z:	Poziom w % ¹⁾ :										
	rodzaj opakowań	odzysk	recykling									

			1.	opakowań razem ²⁾	61	56	
			1a.	opakowań jednostkowych razem³⁾	61	56	
			2.	opakowań z tworzyw sztucznych razem	—	23,5	
			2a.	opakowań jednostkowych z tworzyw sztucznych	—	—	
			3.	opakowań z aluminium razem	—	51	
			3a.	opakowań jednostkowych z aluminium	—	—	
			4.	opakowań ze stali, w tym z blachy stalowej, oraz pozostałych metali razem	—	51	
			4a.	opakowań jednostkowych ze stali, w tym z blachy stalowej, oraz pozostałych metali razem	—	—	
			5.	opakowań z papieru i tektury razem	—	61	
			5a.	opakowań jednostkowych z papieru i tektury	—	—	
			6.	opakowań ze szkła razem	—	61	
			6a.	opakowań jednostkowych ze szkła	—	—	
			7.	opakowań z drewna razem	—	16	
			7a.	opakowań jednostkowych z drewna	—	—	
			8.	opakowań wielomateriałowych	—	poziom określony odpowiednio w poz. 1, 2, 3, 4, 5, 6,7 wg rodzaju materiału przewarzającego w opakowaniu wielomateriałowym	

			<table><tr><td>8a.</td><td>opakowań jednostkowych wielomateriałowych</td><td>—</td><td>poziom określony odpowiednio w poz. 1a, 2a, 3a, 4a, 5a, 6a,7a wg rodzaju materiału przewarzającego w opakowaniu wielomateriałowym</td></tr><tr><td>9.</td><td>pozostałych opakowań</td><td>—</td><td>—</td></tr><tr><td>9a.</td><td>pozostałych jednostkowych opakowań</td><td>—</td><td>—</td></tr></table> Objaśnienia: ¹⁾ Nie dotyczy opakowań mających bezpośredni kontakt z produktami leczniczymi określonymi w przepisach ustawy z dnia 6 września 2001 r. — Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.). ²⁾ Dotyczy sumy wszystkich opakowań wymienionych w poz. 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, ²⁾ Dotyczy sumy wszystkich opakowań wymienionych w poz. 2a, 3a, 4a, 5a, 6a, 7a, 8a, 9a. Proponowana przez nas zmiany w zakresie Załącznika nr 1 (oraz stosowanie art. 20 ust. 4) ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi dotyczą w szczególności kwestii ujęcia opakowań z pozostałych metali, wyodrębnienia opakowań jednostkowych oraz sprecyzowania obowiązków organizacji odzysku opakowań w zakresie odzysku i recyklingu opakowań pochodzących z gospodarstw domowych.	8a.	opakowań jednostkowych wielomateriałowych	—	poziom określony odpowiednio w poz. 1a, 2a, 3a, 4a, 5a, 6a,7a wg rodzaju materiału przewarzającego w opakowaniu wielomateriałowym	9.	pozostałych opakowań	—	—	9a.	pozostałych jednostkowych opakowań	—	—	
8a.	opakowań jednostkowych wielomateriałowych	—	poziom określony odpowiednio w poz. 1a, 2a, 3a, 4a, 5a, 6a,7a wg rodzaju materiału przewarzającego w opakowaniu wielomateriałowym													
9.	pozostałych opakowań	—	—													
9a.	pozostałych jednostkowych opakowań	—	—													
62.	Art. 5 pkt. 6	Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji	Art. 5 pkt. 6) projektu ustawy - art. 76 ust. 1 pkt.3 ustawy o odpadach. W przypadku sieci handlowych oznacza to wykonanie sprawozdania dla wszystkich urzędów marszałkowskich - propozycja, tożsama z propozycją art.40c ustawy o opakowaniach, a mianowicie - sprawozdanie z liczby wydanych toreb marszałkowi właściwemu ze względu na rejestrację przedsiębiorcy.	Uwaga nieprzyjęta Zaproponowany przepis ma na celu ułatwienie przeprowadzenia kontroli marszałkowi województwa danej jednostki handlowej znajdującej się na terenie województwa.												
63.	Art. 5 pkt. 7	Polska Organizacja Handlu	Art. 5 pkt. 7) projektu ustawy - art. 237d ustawy o odpadach - zakłada, że sprawozdanie z ilości wydanych toreb za rok 2018 sporządza się do 15 marca 2019 r., a art.44a ustawy o opakowaniach mówiący o obowiązku ewidencji liczby	Uwaga nieprzyjęta. Należy zauważyć, że w przesłanym do konsultacji												

		i Dystrybucji	wydanych toreb wchodzi w życie dopiero z dniem 01.01.2019 r. - to jak przedsiębiorca ma prowadzić ewidencję wydanych toreb w roku 2018, jeśli obowiązek ewidencji wchodzi w życie z dniem 01.01.2019 (art. 9 pkt 1 ustawy o zmianie ustawy o opakowaniach i innych)? Zapisy są niespójne. Ta sama sytuacja w art. 6 ustawy o zmianie ustawy o opakowaniach i innych, narzuca obowiązek sprawozdawczy za rok 2018, a ewidencyjny od 2019 roku - zapisy w tej kwestii są niespójne.	projekcie, termin wejścia w życie ustalony na 1 stycznia 2019 r. dotyczy art. 1 pkt 11, czyli przepisów dotyczących opłaty recyklingowej, natomiast obowiązek prowadzenia ewidencji znajduje się w art. 1 pkt 12, który zgodnie z art. 9 wchodzi w życie 1 stycznia 2018 r.
64.	Art. 7	Izba Przemysłowo-Handlowa Inwestorów w Polsce	W art. 7 Projektu zmienić „(...) po raz pierwszy za 2018 r.” w związku z treścią art. 9 Projektu. <u>Uzasadnienie:</u> Proponujemy by powyższa zmiana obowiązywała od 1 stycznia 2018 r. Jest to związane przede wszystkim ze zmianą która niesie Projekt w zakresie podmiotu uprawnionego do wnioskowania o wystawienie DPR poprzez dodanie m.in. w art. 23 ust. 4 i ust. 4a ustawy „ <u>Osoby prawnej reprezentującej wprowadzających, o których mowa w art. 25 ust. 1</u> ”. Uważamy że jednolity sposób rozliczenia powinien się odnosić do całego roku kalendarzowego, a nie gdy do 30 czerwca 2017 roku sposób dokumentowania jest dotychczasowy (tzn. DPR są wystawiane na wprowadzających a nie na osobę prawnej reprezentującej wprowadzających), a druga połowa 2017 roku dokumentowana była by już wg zasad zawartych w niniejszym Projekcie.	Uwaga przyjęta.
65.	Art. 7	Polska Izba Gospodarki Odpadami	Proponujemy aby przewidziane w tym przepisie zmiany sprawozdawcze zaczęły obowiązywać za 2018 r., a nie już za 2017 r. Jest to związane przede wszystkim ze zmianą, którą niesie Projekt w zakresie podmiotu uprawnionego do wnioskowania o wystawienie DPR poprzez dodanie m.in. w art. 23 ust. 4 i ust. 4a ustawy „ <u>Osoby prawnej reprezentującej wprowadzających, o których mowa w art. 25 ust. 1</u> ”. Uważamy że jednolity sposób rozliczenia powinien się odnosić do całego roku kalendarzowego, a nie gdy do 30 czerwca 2017 roku sposób dokumentowania był dotychczasowy (tzn. DPR są wystawiane na wprowadzających a nie na osobę prawną reprezentującą wprowadzających), a druga połowa 2017 roku dokumentowana byłaby już wg zasad zawartych w niniejszym Projekcie.	Uwaga przyjęta.
66.	Art. 9	Izba Przemysłowo-Handlowa Inwestorów	W art. 9 Projektu zmienić: Art. 9. Ustawa wchodzi w życie z dniem 30 czerwca 2017 r., z wyjątkiem art. 1: 1) pkt. 1, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r.; 2) pkt 20, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2018 r.	Uwaga przyjęta.

		w Polsce	na „Art. 9 Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2018r. z wyjątkiem art.1 pkt 11, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r. <u>Uzasadnienie:</u> Argumenty jak w pkt. II naszego pisma. Wprowadzenie dwóch różnych sposobów dokumentowania wykonania obowiązku odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych w trakcie roku kalendarzowego nie jest dobrym rozwiązaniem, może wprowadzić chaos w poświadczaniu rozliczania powyższego obowiązku oraz niejasności interpretacyjne. Poza tym uczestnicy rynku mieliby dłuższy okres na dostosowanie się do przedmiotowych zmian.	
67.	Art. 9	Polska Izba Gospodarki Odpadami	W konsekwencji zmiany zawartej powyżej, w punkcie 3), proponujemy zastąpienie projektowanego przepisu w sposób następujący: „Art. 9 Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2018 r. z wyjątkiem art. 1 pkt 11, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r.” Wprowadzenie dwóch różnych sposobów dokumentowania wykonania obowiązku odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych w trakcie roku kalendarzowego może prowadzić do chaosu w poświadczaniu rozliczania powyższego obowiązku oraz niejasności interpretacyjne. Dłuższy okres dla uczestników rynku na dostosowanie się do projektowanych zmian byłby z pewnością korzystny dla właściwego przygotowania się do tych rozwiązań.	Uwaga przyjęta.
68.	Uwaga ogólna	CCR REPACK Polska Organizacja Odzysku Opakowań S.A.	Projekt zakłada, że uprawnienia do wnioskowania o dokumenty potwierdzające recykling/odzysk będzie miała osoba prawna reprezentująca wprowadzających środki niebezpieczne w opakowaniach i/lub produkty w opakowaniach wielomateriałowych. W myśl art. 25 ust. 1 definicja osoby prawnej jest zawężona do organizacji samorządu gospodarczego. W związku z tym zasadne jest ujednolicenie zapisów w ustawie i zastąpienie sformułowania „osoba prawna“ sformułowaniem „organizacja samorządu gospodarczego“.	Uwaga przyjęta.
69.	Uwaga ogólna	CCR REPACK Polska Organizacja Odzysku Opakowań S.A.	Zgodnie z projektem, osoba prawna reprezentująca wprowadzających środki niebezpieczne w opakowaniach i/lub wprowadzających produkty w opakowaniach wielomateriałowych, będzie składać wniosek o wydanie dokumentów potwierdzających recykling/odzysk, obejmujący łącznie wszystkich reprezentowanych wprowadzających. W myśl tego założenia osoba prawna otrzyma dokument łączny, bez podziału na poszczególnych wprowadzających. Jednocześnie w myśl art. 45a osoba prawna jest zobowiązana do sporządzenia i przedłożenia marszałkowi województwa sprawozdania	Uwaga częściowo przyjęta. Zostaną wprowadzone zmiany, które umożliwią wnioskowanie indywidualnie za każdego wprowadzającego produkty w opakowaniach. Natomiast nie planuje się wprowadzania zmian w zakresie sprawozdawczości,

			zawierającego m.in. informacje o osiągniętych poziomach recyklingu/odzysku – oddzielnie dla każdego wprowadzającego, którego reprezentuje. W obecnym stanie prawnym, dokument potwierdzający recykling/odzysk jest wystawiany na każdego wprowadzającego odrębnie, co następnie stanowi podstawę do sporządzenia odrębnego sprawozdania na każdego wprowadzającego. Według projektu, dokument potwierdzający recykling/odzysk będzie wystawiany na osobę prawną. Jak zatem należy postąpić w momencie, gdy wymagane poziomy recyklingu/odzysku nie zostaną osiągnięte? Przykładowo: łącznie dla wszystkich reprezentowanych wprowadzających należało osiągnąć poziom recyklingu 25%. Na podstawie dokumentu wystawionego na osobę prawną stwierdzono, że osiągnięto poziom 24%. Czy w takiej sytuacji osoba prawna może „obciążyć“ opłatą produktową dowolnego wprowadzającego? Czy 1% brakujący do osiągnięcia wymaganych poziomów należy podzielić na wszystkich reprezentowanych wprowadzających? W związku z powyższymi wątpliwościami zasadne jest zastąpienie sprawozdań sporządzanych odrębnie na każdego wprowadzającego, jednym sprawozdaniem, które będzie sporządzała osoba prawna reprezentująca wprowadzających. Mając na uwadze monitorowanie realizacji obowiązków w zakresie opakowań po środkach niebezpiecznych i opakowań wielomateriałowych, w powyższym sprawozdaniu, zasadne jest podawanie masy wprowadzonych opakowań właściwych dla poszczególnych wprowadzających.	która musi być składana indywidualna za każdego wprowadzającego ze względu na ewentualną opłatą produktową, którą zgodnie z art. 34 ust. 2 wnoszą wprowadzający, a nie porozumienie.
70.	Uwaga ogólna	Eko Cykl Organizacja Odzysku Opakowań S.A	Na marginesie Eko Cykl Organizacja Odzysku Opakowań S.A., zwraca uwagę, iż uzasadnienie projektu ustawy zawiera niezgodne z aktualnym stanem prawnym stanowisko ustawodawcy, w zakresie dotyczącym: a) oceny, iż w obecnym stanie prawnym przedsiębiorca nie może zlecić sprawozdania ze sposobu wykonania publicznych kampanii edukacyjnych — kwestie te reguluje wprost art. 45 ust. 2 nowelizowanej ustawy, b) oceny, iż w obecnym stanie prawnym przedsiębiorca wprowadzający w danym roku nowy rodzaj opakowania rozliczał się za ten nowy rodzaj masą „zero”, a nie bieżącymi masami z danego roku, reguluje to zapis art. 20 ust. 3 ustawy, c) stanowiska, że obowiązek prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych w obecnym brzmieniu ustawy powstaje rok po wprowadzeniu produktów w opakowaniach powstaje on bowiem w danym roku, zgodnie z treścią art. 19 ustawy.	Uwaga częściowo przyjęta. Ad. a) Obecnie obowiązuje przepis przejściowy art. 237b ust. 3 z ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21, z późn. zm.), który taką możliwość wyklucza. Powyższy przepis określa zakres obowiązków, który może zostać zlecony organizacji odzysku opakowań i nie obejmuje sprawozdania z edukacji. Ad. b) W uzasadnieniu jest mowa o kontynuacji działalności a nie rozpoczęciu działalności polegającej na wprowadzaniu produktów w opakowaniach. Ad. c) W uzasadnieniu zostaną dokonane

				odpowiednie zmiany.
71.	Uwaga ogólna	Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej	Przewidziane w projekcie vacatio legis, na wejście w życie przepisów „Rozdziału 6a” dotyczących tzw. opłaty recyklingowej jest działaniem pożądanym i koniecznym dla dostosowania się przedsiębiorców do nowej rzeczywistości rynkowej, niemniej jednak może okazać się okresem niewystarczającym. Z tego tytułu koniecznym jest wprowadzanie do ustawy przepisów mających na celu zabezpieczenie interesów przedsiębiorców z branży opakowań. Zabezpieczenie to może polegać na wskazaniu mechanizmów, które pozwolą przedsiębiorcom na właściwe dostosowanie przedmiotu swojej działalności.	Uwaga nieprzyjęta. Uwaga nie zawiera konkretnych propozycji rozwiązań.
72.	Uwaga ogólna	Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej	Ujednolicenie definicji. W wielu miejscach projektu nowelizacji ustawy pojawił się zapis „osoba prawna reprezentująca wprowadzających, o których mowa w art. 25 ust. 1”. W związku z tym zasadna wydaje się również zmiana zapisu w samym artykule 25 ust. 1 poprzez nadanie nowego określenia podmiotowi tam występującemu. Proponujemy w art. 25 ust 1 wprowadzić więc zapis: Art. 25.1 Osoba prawna reprezentująca wprowadzających: (...).	Uwaga częściowo przyjęta. Definicja zostanie ujednolicona zastępując „osobę prawną...” przez „organizację samorządu gospodarczego”.
73.	Uwaga ogólna	Związek Pracodawców Przemysłu Opakowań i Produktów w Opakowaniach EKO-PAK	Ujednolicenie definicji W wielu miejscach projektu nowelizacji ustawy pojawił się zapis „osoba prawna reprezentująca wprowadzających, o których mowa w art. 25 ust. 1”. W związku z tym zasadna wydaje się również zmiana zapisu w samym artykule 25 ust. 1 poprzez nadanie nowego określenia podmiotowi tam występującemu. Proponujemy w art. 25 ust 1 wprowadzić więc zapis: Art. 25.1 Osoba prawna reprezentująca wprowadzających: (...)	Uwaga częściowo przyjęta. Definicja zostanie ujednolicona zastępując „osobę prawną...” przez „organizację samorządu gospodarczego”.
74.	Uwaga ogólna	Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego	Ujednolicenie definicji, zmiana w art. 25 Proponowane brzmienie art. 25 ust. 1: „Osoba prawna Organizacja samorządu gospodarczego reprezentująca grupę wprowadzających:” <u>Uzasadnienie:</u> W wielu miejscach propozycji nowelizacji ustawy pojawia się zapis „osoba prawna reprezentująca wprowadzających, o których mowa w art. 25 ust. 1”, w związku z tym zasadna wydaje się również zmiana zapisu w art. 25 ust. 1.	Uwaga częściowo przyjęta. Definicja zostanie ujednolicona zastępując „osobę prawną...” przez „organizację samorządu gospodarczego”.
75.	Uwaga ogólna	Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji	Naszym zdaniem w projekcie ustawy powinien pojawić się zapis wprost wykluczający z obowiązków bardzo lekkie torby na zakupy.	Uwaga przyjęta.

76.	Uwaga ogólna	Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji	Na rynku obecnie funkcjonują torby, które zbudowane są z kilku elementów składowych o różnej grubości - np. torba Extra ma grubość 38 - 76 mikronów, w zależności od elementu torby - powinno być uszczegółowione grubość, której części torby powinna być brana pod uwagę przy określeniu czy dany rodzaj torby podlega obowiązkowi wynikającemu z treści projektu ustawy. Obecnie zakładamy, że jest to grubość tej części torby, która jest przeznaczona na zakupy, a nie jej uchwyty.	Uwaga nieprzyjęta. Definicje plastikowych toreb na zakupy stanowią transpozycję dyrektywy 2015/720.
77.	Uwaga ogólna	PlasticsEurope Stowarzyszenie Producentów Tworzyw Sztucznych	Proponujemy, aby w tekście ustawy znalazł się zapis, aby wpływy z opłaty recyklingowej zostały w całości przeznaczone na wsparcie zagospodarowania odpadów torebek, a szczególności systemów zbiórki i recyklingu odpadów tworzyw sztucznych, w tym plastikowych torebek. W ten sposób, poza skuteczną redukcją zużycia torebek, która będzie konsekwencją wyższej opłaty za torebki, osiągnięty zostałby drugi cel dyrektywy – zwiększenie korzystnego dla środowiska zagospodarowania tych odpadów.	Uwaga nieprzyjęta. Celowość środków została już określona w art. 3 projektu ustawy – zmianach wprowadzanych do ustawy Prawo ochrony środowiska. Są to cele związane m.in. z gospodarką odpadami, zapobieganiem powstawaniu odpadów oraz edukację ekologiczną, w tym w zakresie tworzyw sztucznych i toreb plastikowych.
78.	Uwaga ogólna	Polski Związek Przetwórców Tworzyw Sztucznych	W pierwszej kolejności proponujemy zakaz nieodpłatnego udostępniania lekkich torebek foliowych przez handel detaliczny. Powinno to spowodować spadek zużycia torebek, ale jednocześnie zwiększenie wpływów do budżetu z tytułu podatku VAT od sprzedawanych toreb. Proponujemy wprowadzenie ceny minimalnej 10gr./szt. Przykładem skutecznego ograniczenia zużycia tą drogą mogą być inne kraje UE, jak Niemcy, Czechy, czy Holandia. Tego rodzaju rozwiązanie jest przede wszystkim zasadne w kraju, takim jak Polska, gdzie umiejscowiona jest produkcja torebek foliowych. Natomiast opłata recyklingowa wydaje się bardziej właściwa w kraju importera torebek. Ponadto w naszej opinii ustalenie dodatkowej opłaty jest uzasadnione, gdy poprzednie rozwiązania nie przyniosą zamierzonego efektu, jednakże wtedy, kiedy opiera się na danych z rynku. Na podstawie analiz naszej organizacji nastąpiło przez ostatnich kilka lat znaczne ograniczenie zużycia torebek w Polsce, spowodowane właśnie wprowadzeniem opłat przez punkty sprzedaży detalicznej. Z naszych obserwacji wynika, że część sieci handlowych już pobiera opłaty za torebki, dzięki temu obecne zużycie w tym segmencie niewiele przekracza cel UE na 31.12.2019 wynoszący 90 szt./osobę, Dane dotyczące ilości torebek foliowych, które były podstawą do wprowadzenia przepisów w UE, zawarte w analizie BIOIS nie są reprezentatywne i są nieaktualne, a także nie zawierają danych z rynku polskiego. Według szacunków PZPTS obejmujących 20 % rynku detalicznego w Polsce zużycie lekkich torebek foliowych	Uwaga nieprzyjęta. Wprowadzenie opłaty de facto powoduje zakaz nieodpłatnego oferowania toreb na zakupy. Stawka zostanie określona w rozporządzeniu. Ponadto opłata recyklingowa będzie stosowana równolegle z opłatą już obecnie pobieraną przez prowadzącego jednostkę handlową. Opłata recyklingowa nie będzie podlegała podatkowi VAT.

			na osobę nie przekraczało w 2014 roku 150 szt. na osobę.	
79.	Uwaga ogólna	Polski Związek Przetwórców Tworzyw Sztucznych	W nawiązaniu do sugerowanego poziomu ceny minimalnej, bądź innego narzędzia wpływającego na poziom cen lekkich torebek foliowych należy wziąć pod uwagę następujące aspekty: poziom zużycia torebek , wynikający ze sprawozdawczości, – podstawowe wskaźniki poziomu życia i zamożności w naszym kraju, gdzie minimalna cena powinna stanowić odniesienie do określonej grupy wskaźników. Na przykład udział wydatków na żywność w odniesieniu do całości wydatków gospodarstwa domowego w Polsce jest dwukrotnie większy niż w Wielkiej Brytanii, co wskazuje na znacznie niższą zamożność, więc spodziewany efekt będzie miał miejsce przy znacznie niższej cenie torebki.	Uwaga nieprzyjęta. W projekcie ustawy nie zostanie wprowadzona opłata minimalna za torbę plastikową. Natomiast zaproponowane aspekty zostaną wzięte pod uwagę podczas prac nad projektem rozporządzenia, w którym zostanie ustalona stawka opłaty recyklingowej.
80.	Uwaga ogólna	Polska Izba Gospodarcza „Ekorozwój”	Zgodnie z dyrektywą PEiR 2015/720 z 29.04.2015 r. nowelizacja ustawy nakłada na nasz kraj obowiązek ograniczenia produkcji i obrotu lekkich toreb plastikowych. Potrzeba takiego działania jest oczywista i PIG „Ekorozwój” aprobuje przyjęte rozwiązania. Wiążą się one jednak z nałożeniem dodatkowych obowiązków ewidencyjnych, sprawozdawczych i w konsekwencji finansowych, które poniosą przedsiębiorstwa, zwłaszcza handlowe. Dlatego z przewidywanych dodatkowych opłat należałoby przewidzieć odpowiedni procent jako koszt przedsiębiorstwa przeznaczony na dodatkowe opłaty za zwiększone obowiązki pracownicze. Należy zaznaczyć, że brak jest w ocenie skutków znowelizowanej ustawy szacunku wzrostu pracochłonności związanej z dodatkowymi obowiązkami.	Uwaga nieprzyjęta. Obciążenie opłatą recyklingową mieści się w definicji rozszerzonej odpowiedzialności producenta, gdyż torby najczęściej są produkowane na zamówienie danej jednostki, również z logiem tej jednostki.
81.	Uwaga ogólna	Polskie Forum ISO 14000	Proponuje się wprowadzenie uzupełnienia analogicznego do wskazanego w pkt 2 do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym — jako art. 67 ust. 1a tej ustawy.	Uwaga nieprzyjęta. Uwaga wykracza poza zakres projektu ustawy.
82.	Uwaga ogólna	Ogólnopolska Izba Gospodarcza Ochrony Środowiska	Projekt pomija rzeczywiste możliwości uzyskania pełnej informacji na temat funkcjonowania poszczególnych zakładów, a tym samym realnej oceny możliwości ich prawidłowej realizacji ustawy i wpływu na ochronę środowiska. Regulacje zawarte w Projekcie mogą wręcz negatywnie wpłynąć na efektywność ochrony środowiska. W tym zakresie projekt pozostaje wątpliwy co do zgodności z wymaganiami wynikającymi z zasady proporcjonalności, gwarantowanej zarówno konstytucyjnie, jak i traktatowo. Projekt ingeruje bowiem w prawa przedsiębiorców nie przynosząc spodziewanego efektu w postaci ochrony wartości konstytucyjnej, jaką jest ochrona środowiska.	Uwaga nieprzyjęta. Projekt zakłada unieważnianie dokumentów DPO, DPR, EDPO, EDPR, które faktycznie nie potwierdzają odzysku i recyklingu. W związku z powyższym poziom odzysku i recyklingu nie będą uwzględniały odpadów opakowaniowych, które nie zostały rzeczywiście przetworzone, w tym zakresie zostanie osiągnięty efekt związany z ochroną środowiska.

83.	Uwaga ogólna	Ogólnopolska Izba Gospodarcza Ochrony Środowiska	Alternatywą dla powyższego – wątpliwego prawnie – rozwiązania może być nałożenie na wprowadzających i organizacje odzysku obowiązku zawierania umów wyłącznie z podmiotami, w stosunku do których przeprowadzony wcześniej audyt zewnętrzny nie wykazywał istotnych nieprawidłowości. W ten sposób zachowana zostaje funkcja audytu jako źródła informacji dla kontrahentów zakładu.	Uwaga nieprzyjęta. Projekt nie może zabronić zawierania umów z dowolnym przedsiębiorcą. Ewentualne podpisanie umowy przez przedsiębiorcę z recyklerem, którego audyt wykazał nieprawidłowości, będzie stanowiło ryzyko tego przedsiębiorcy.
84.	Uwaga ogólna	Ogólnopolska Izba Gospodarcza Ochrony Środowiska	Odpowiedzialność wprowadzających i organizacji odzysku, sankcja w postaci stwierdzenia nieważności dokumentów DPO, DPR, EDPO i EDPR, powinna być odnoszona wyłącznie do ich faktycznego uchybienia w zakresie weryfikacji działalności kontrahenta.	Uwaga nieprzyjęta. Ustawowy obowiązek weryfikacji recyklera przez wprowadzającego produkty w opakowaniach lub organizację odzysku opakowań nie znajduje uzasadnienia, ponieważ to w ich interesie jest wybór rzetelnego kontrahenta.
85.	Uwaga ogólna	Ogólnopolska Izba Gospodarcza Ochrony Środowiska	Projekt powinien zatem wskazywać zamknięty katalog dokumentów, które wystawiający ma obowiązek udostępnić wprowadzającemu lub organizacji odzysku. Dopiero jeżeli stwierdzone rażące naruszenie dałoby się wcześniej stwierdzić na podstawie takich dokumentów, kontrahent ponosiłby faktyczną „karę” za niedochowanie należytej staranności.	Uwaga nieprzyjęta. Ustawowy obowiązek weryfikacji recyklera przez wprowadzającego produkty w opakowaniach lub organizację odzysku opakowań nie znajduje uzasadnienia, ponieważ to w ich interesie jest wybór rzetelnego kontrahenta.

Zestawienie uwag zgłoszonych do obecnie obowiązującej ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, których zmiany nie przewiduje obecny projekt ustawy

Lp.	Przepis	Autor uwagi	Treść uwagi	Stanowisko Ministerstwa Środowiska
1.	Art. 6 i 7	Krajowa Izba Gospodarcza	Zważywszy na pierwotny cel zapisu dot. zwolnienia małych, a w szczególności mikroprzedsiębiorców (poniżej 1 t wprowadzanej na rynek) oraz biorąc pod uwagę fakt, że po 14 latach obowiązywania ustawy w systemie realizacji obowiązków ustawowych jest jedynie ok. 30% przedsiębiorców za konieczne należy uznać bezwarunkowe zwolnienie małych przedsiębiorców z wszelkich uciążliwych obowiązków związanych z ustawą poza jednym zgłoszeniem do Marszałka i złożeniem oświadczenia o wprowadzaniu poniżej 1 tony wyrobów w opakowaniach na rynek. Udział tych przedsiębiorców w całym rynku nie przekracza 1 % i został już uwzględniony w poziomach. Liczba takich przedsiębiorców sięga 40 – 50% i na ogół nie są oni ujawnieni w systemie. Dlatego w ramach racjonalnego działania i znoszenia niepotrzebnych obciążeń biurokratycznych proponujemy wykreślenie art. 7 ustawy i końcowego zapisu z art. 6 (z zastrzeżeniem art. 7 ...). To bez szkody dla rynku i środowiska odciąży pracę urzędów marszałkowskich. Przedsiębiorcy zwolnieni powinni złożyć tylko jedno oświadczenie do Marszałka i do czasu zwiększenia masy wprowadzanej powyżej 1 tony nie powinni podlegać żadnym wymaganiom niniejszej ustawy, w tym uciążliwym dla nich sprawozdaniom.	Uwaga nieprzyjęta. Obowiązek złożenia sprawozdania przez wszystkich przedsiębiorców wprowadzających produkty w opakowaniach do obrotu wynika z obowiązku sprawozdawczego Polski wobec Komisji Europejskiej, który obejmuje wszystkie opakowania wprowadzone do obrotu, bez względu na wielkość podmiotów, które je wprowadzają.
2.	Art. 8	Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego	Dodanie definicji opakowania po środkach niebezpiecznych w art. 8. Proponujemy dodanie pkt. 10 a) w art. 8 w brzmieniu: <i>„Opakowania po środkach niebezpiecznych – rozumie się przez to opakowania mające bezpośredni kontakt ze środkami niebezpiecznymi”</i> <u>Uzasadnienie:</u> Niektóre opakowania środków niebezpiecznych nie mają bezpośredniego kontaktu z produktem i nie mogą być nim zanieczyszczone. Traktowanie ich jako odpadu stwarzającego zagrożenie nie ma żadnego uzasadnienia.	Uwaga nieprzyjęta. Propozycja wymaga przeprowadzenia dodatkowych analiz, które ze względu na pilność przedmiotowego projektu nie mogą obecnie zostać przeprowadzone. Uwaga zostanie ponownie rozważona przy kolejnej nowelizacji ustawy.
3.	Art. 8	Ogólnopolska Izba Gospodarcza Recyklingu	Proponuje się dodać w art. 8 dodać punkt 10a w brzmieniu: 10a) opakowaniu zwrotnym – rozumie się przez to opakowanie jednostkowe, bez zawartości napoju, które było objęte kaucją	Uwaga nieprzyjęta. Wprowadzenie takiej definicji oznaczałoby, że zawarcie porozumienia na podstawie art. 26 zawsze

			Zapis ten pozwoli na pełne wdrożenie zapisu art. 26 w zakresie utworzenia systemu odbioru opakowań objętych kaucją lub depozytem.	wiązałaby się z obowiązkiem wprowadzenia kaucji. W obecnym stanie prawnym cele przewidziane w porozumieniu mogą być realizowane również bez kaucji. Obecny przepis jest więc bardziej elastyczny.
4.	Art. 11 ust. 3	Krajowa Izba Gospodarcza	Art. 11 ust. 3 wydaje się sprzeczny z hierarchią postępowania z odpadami zapisanymi w ramowej dyrektywie odpadowej. Zapis ten dopuszcza alternatywność : ponownego użycia, recyklingu i odzysku. Nie preferuje działań w kolejności zgodnej z dyrektywą. Należy go przereklamować dopuszczając inne postępowanie jeśli postępowanie preferowane jest niemożliwe lub nieuzasadnione z innych powodów. Zapis taki wesprze ideę ekoprojektowania, a wprowadzane na rynek opakowania będą lepiej spełniać wymagania ochrony środowiska będąc bardziej podatne na ponowne użycie i recykling.	Uwaga nieprzyjęta. Przedmiotowy zapis stanowi transpozycję załącznika 2 pkt 2 dyrektywy 94/62/WE oraz jest zgodny z hierarchią postępowania z odpadami, zgodnie z którą najbardziej preferowanym działaniem jest zapobieganie powstawaniu odpadów, następnie przygotowanie do ponownego użycia, recykling itd.
5.	Art. 12 ust. 2 pkt 3	Krajowa Izba Gospodarcza	Art. 12. ust. 2 pp. 3. – zapis ten jest niezrozumiały. Zgodnie z nim opakowania niepalne lub o niskiej kaloryczności powinny być dodatkowo wzbogacone w materiał kaloryczny, aby mogły być poddane spalaniu z odzyskiem energii.	Uwaga nieprzyjęta. Zapis stanowi transpozycję załącznika 2 pkt 3 lit. d do dyrektywy 94/62/WE.
6.	Art. 15 ust. 1	Krajowa Izba Gospodarcza	Proponuje się dodać pkt 2a zawierający zmianę brzmienia art. 15. ust. 1 na: „1. Przedsiębiorca wprowadzający produkty w opakowaniach, wytwarzający opakowania, importujący opakowania oraz dokonujący wewnątrzwspólnotowego nabycia opakowań jest obowiązany umieszczać na opakowaniach oznakowania wskazujące na: 1) rodzaj materiałów, z których opakowania zostały wykonane; 2) możliwość wielokrotnego użycia opakowania w przypadku opakowań wielokrotnego użytku; 3) przydatność opakowania do recyklingu w przypadku opakowań przydatnych do recyklingu.” Istniejący zapis „może” jest w pełni fakultatywny i nie spełnia żadnej funkcji, w tym informacyjno-edukacyjnej, jak również nie może być egzekwowany. Delegacja dla Ministra Środowiska określona w ust. 4 umożliwia racjonalne określenie wzorów oznakowania, w tym w zależności od jego rodzaju i wielkości.	Uwaga nieprzyjęta. Decyzją Komisji ustanawiającej system identyfikacji materiałów opakowaniowych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (97/129/WE) system identyfikacji powinien być dobrowolny przynajmniej na pierwszym etapie i podlega przeglądowi. W związku z tym, że Komisja Europejska nie ustanowiła systemu identyfikacji opakowań obligatoryjnym, nie jest on również obligatoryjny w polskich przepisach.
7.	Art. 15 ust. 1	Ogólnopolska Izba Gospodarcza Recyklingu	Proponuje w art.15 ust 1 nadać brzmienie: Art.15 1. Przedsiębiorca wprowadzający produkty w opakowaniach, wytwarzający opakowania, importujący opakowania oraz dokonujący wewnątrzwspólnotowego nabycia opakowań umieszcza na opakowaniach oznakowanie wskazujące na: 1) rodzaj materiałów wykorzystanych do wytworzenia opakowania;	Uwaga nieprzyjęta. Decyzją Komisji ustanawiającej system identyfikacji materiałów opakowaniowych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE w

			2) możliwość wielokrotnego użycia opakowania, w przypadku opakowań wielokrotnego użytku ; 3) możliwość zwrotu opakowania zwrotnego; przydatność opakowania do odzysku w przypadku spełnienia wymagań, o których mowa w art.12 ust.2. Proponowana zmiana zapisu jest konsekwencją zapisu powyżej, który będzie pozwalał na odróżnienie opakowań zwrotnych. Opakowania nie oznakowane będą traktowane jako opakowania z poza systemu.	sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (97/129/WE) system identyfikacji powinien być dobrowolny przynajmniej na pierwszym etapie i podlega przeglądowi. W związku z tym, że Komisja Europejska nie ustanowiła systemu identyfikacji opakowań obligatoryjnym, nie jest on również obligatoryjny w polskich przepisach.
8.	Art. 16	Rekopol Organizacja Odzysku Opakowań	W art. 16 proponuje się dodanie ust. 4 w brzmieniu: 4. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 3 jest zobowiązany do prowadzenia ewidencji w systemie teleinformatycznym w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2013 r. poz. 235), obejmującą wykaz wystawionych dokumentów DPR, DPO, EDPR, EDPO, ze wskazaniem co najmniej rodzaju i masy odpadów na jakie zostały wystawione, wykaz Kart Przekazania Odpadu oraz wykaz podmiotów na które dokumenty zostały wystawione. <u>Uzasadnienie:</u> W dzisiejszym stanie prawnym podmiot uprawniony do wystawiania ww. dokumentów nie jest zobowiązany do prowadzenia żadnej ich ewidencji, co utrudnia prowadzenie kontroli przez urząd marszałkowski oraz utrudni przeprowadzenie audytu zewnętrznego przez weryfikatora środowiskowego. Zastosowanie ewidencji ułatwia bilansowanie mas przyjętych i przetworzonych odpadów opakowaniowych oraz mas jakie zostały potwierdzone w ww. dokumentach.	Uwaga nieprzyjęta. Urzędy Marszałkowskie nie zgłaszały problemów w tym zakresie, natomiast w przypadku audytu prowadzenie elektronicznej ewidencji i dokumentacji może być korzystne z punktu widzenia tego przedsiębiorcy (skrócenie czasu audytu), który sam zdecyduje się na takie rozwiązanie. Nie ma potrzeby regulować takiego działania w ustawie, będzie to dobrowolne.
9.	Art. 17	Ogólnopolska Izba Gospodarcza Recyklingu	Proponuje się dodać w art. 17. ust. 2a: 2a. Wprowadzający produkty w opakowaniach lub organizacja odzysku, realizujące obowiązek, o którym mowa w ust. 1, może zlecić, wyłącznie na podstawie umowy, wykonanie poszczególnych czynności związanych ze zbieraniem, przedsiębiorcy spełniającemu wymagania określone w ustawie z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminie. Zgodnie z nowelizacją ustawy o utrzymaniu i czystości w gminie z 1 lipca 2011 gmina jest odpowiedzialna za gospodarkę odpadami na swoim terenie, ona również jest jednostką finansującą. ramach organizowanego przetargu zleca	Uwaga nieprzyjęta. Nie wszystkie opakowania trafiają do gospodarstw domowych. W przypadku niektórych rodzajów odpadów opakowaniowych (np. z drewna) nie można byłoby więc rozliczyć takich odpadów.

			przedsiębiorcom spełniającym jej wymagania swoje zadanie w zakresie zbierania odpadów.	
10.	Art. 17 ust. 1, 2 i 3	Ogólnopolska Izba Gospodarcza Recyklingu	Art. 17 ust 1-3 należy nadać brzmienie: Art.17. 1. Wprowadzający produkty w opakowaniach ma obowiązek zebrania wprowadzonych przez siebie opakowań lub powstałych odpadów opakowaniowych po wprowadzonych produktach. 2. Wprowadzający produkty w opakowaniach wykonuje obowiązek, o którym mowa w ust. 1, samodzielnie albo za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań, której zlecił jego wykonanie lub na podstawie porozumienia. 3. Zebrane opakowania powinny być w pierwszej kolejności poddane powtórnemu użyciu, a jeżeli jest to nie możliwe to recyklingowi lub inną formą odzysku w tym odzysku energetycznego. Istniejący zapis „zapewnienia” odzysku w tym recyklingu nie spełnia przesłanek rozszerzonej odpowiedzialności przemysłu. Zapis ust. 3 jest uzupełnieniem hierarchii postępowania z odpadami wynikającym z ustawy o odpadach.	Uwaga nieprzyjęta. Obecnie obowiązujące przepisy w art. 17 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi zobowiązują do odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych, natomiast minimalne poziomy zostały określone w dyrektywie. Zaproponowane rozwiązanie spowodowałoby zwiększone obciążenia dla przedsiębiorców, ponad te wymagane dyrektywą.
11.	Art. 18	Izba Przemysłowo- Handlowa Inwestorów w Polsce	Rozszerzenie art. 18 o ust. 1a w następującym brzmieniu: „1a. W przypadku wprowadzania do obrotu środków niebezpiecznych w opakowaniach rozliczenie obowiązków ustawowych może być dokonane odpadami opakowaniowymi po dowolnych środkach niebezpiecznych bez względu na rodzaj materiału, z jakiego zostały wytworzone opakowania, w których były wprowadzone do obrotu środki niebezpieczne.” <u>Uzasadnienie:</u> W obecnie obowiązującej ustawie oraz rozporządzeniu wykonawczym dotyczącym wzorów sprawozdań nie jest ta kwestia doprecyzowana. Praktyka wykonawcza zgodna z powyższym zapisem wynika jedynie z interpretacji Ministerstwa. W celu uniknięcia rozbieżności interpretacyjnych proponujemy doprecyzowanie tego w nowelizacji ustawy.	Uwaga nieprzyjęta. Obecny przepis prawny zezwala na rozliczenie opakowań po środkach niebezpiecznych opakowaniem po dowolnym środku niebezpiecznym bez względu na rodzaj materiału.
12.	Art. 18 ust. 1	Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego	Wydzielenie ze strumienia odpadów niebezpiecznych, niebędących środkami ochrony roślin, produktów przeznaczanych dla konsumentów. <u>Proponujemy następującą zmianę brzmienia Art. 18. 1:</u> „Wprowadzający <i>nieprzeznaczone dla konsumentów</i> środki niebezpieczne w opakowaniach jest obowiązany zorganizować system zbierania i zapewnić odzysk, w tym recykling, odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych.” Art. 18. 1a	Uwaga nieprzyjęta. Ustawa przewiduje możliwość wyłączenia takich opakowań na podstawie rozporządzenia, które może zostać wydane na podstawie art. 18 ust. 6 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.

			„Wprowadzający środki niebezpieczne będące środkami ochrony roślin jest obowiązany zorganizować system zbierania oraz zapewnić odzysk, w tym recykling, odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych będących środkami ochrony roślin.” <u>Uzasadnienie:</u> Opróżnione opakowania po produktach konsumenckich odpowiadających definicji środka niebezpiecznego takich jak: środki do czyszczenia toalet, kostki toaletowe, odświeżacze powietrza, środki odstraszające komary trafiają do strumienia odpadów zmieszanych albo do strumienia odpadów wyselekcjonowanego według kryterium materiałowego. Wyselekcjonowanie tych odpadów nie następuje także w dalszych etapach odzysku, ponieważ ich zidentyfikowanie wymaga specjalistycznej wiedzy i dokładnego zapoznania się z oznakowaniem umieszczonym na etykietach. Należy podkreślić, że opakowania i etykiety w/w produktów podczas użytkowania produktu oraz zbierania i transportowania odpadów często ulegają zniszczeniu. Obciążanie systemu odrębnym traktowaniem odpadów opakowaniowych, które realnie nie stwarzają zagrożenia i są niemożliwe do wyselekcjonowania, a także nie wymagają technologii odzysku i recyklingu innej niż pozostałe odpady opakowaniowego z tego samego rodzaju materiału jest więc nieuzasadnione i sprzeczne z art. 25, ust 4 ustawy.	
13.	Art. 18 ust. 1	Polskie Stowarzyszenie Ochrony Roślin	<u>Art. 18</u> <u>Propozycja zmiany PSOR:</u> Wprowadzenie zmian w obecnie obowiązującym Art. 18 ust. 1 poprzez rozdzielenie go na ust. 1b i 1c oraz dopisanie ust. 1a o następującym brzmieniu: „1. Wprowadzający środki niebezpieczne w opakowaniach jest obowiązany zorganizować system zbierania oraz zapewniać odzysk, w tym recykling, odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych. 1a. W przypadku wprowadzania do obrotu środków niebezpiecznych w opakowaniach rozliczenie obowiązków ustawowych może być dokonane odpadami opakowaniowymi po dowolnych środkach niebezpiecznych bez względu na rodzaj materiału, z jakiego zostały wytworzone opakowania, w których były wprowadzone do obrotu środki niebezpieczne, z zastrzeżeniem ust. 1b i ust. 1c. 1b. Wprowadzający środki niebezpieczne będące środkami ochrony roślin jest obowiązany zapewniać odzysk, w tym recykling, odpadów opakowaniowych po	Uwaga nieprzyjęta. Obecny przepis prawny zezwala na rozliczenie opakowań po środkach niebezpiecznych opakowaniem po dowolnym środku niebezpiecznym bez względu na rodzaj materiału.

		środkach niebezpiecznych będących środkami ochrony roślin. 1c. Wprowadzający środki niebezpieczne nie będące środkami ochrony roślin jest obowiązany zapewniać odzysk, w tym recykling, odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych nie będących środkami ochrony roślin". <u>Uzasadnienie:</u> W piśmie otrzymanym przez PSOR z Ministerstwa Środowiska z dnia 03.06.2016 roku (sygn DGO-11.022.147.2016.TZ, 127584.324439.280129) w odpowiedzi na postulat PSOR dotyczący problemów z rozliczeniem obowiązków recyklingu papieru i szkła, pochodzącego z opakowań po środkach ochrony roślin, otrzymaliśmy interpretację, zgodnie z którą wprowadzający środki ochrony roślin niebezpieczne w opakowaniach mają możliwość rozliczenia obowiązku odzysku i recyklingu innymi opakowaniami po środkach niebezpiecznych. Naszym zdaniem taka interpretacja wymaga jednoznacznego odzwierciedlenia w przepisach prawa, (między innymi powodując konieczność zmiany wzoru sprawozdania dotyczącego opakowań, w których wprowadzono środki niebezpieczne), dlatego wymaga uwzględnienia na obecnym etapie nowelizacji. Ponadto w dalszym brzmieniu przepisu ustawy uważamy za racjonalne i celowe (a dla naszego Systemu niezbędne) wprowadzenie ust. 113 i 1c. Wprowadzający środki ochrony roślin niebezpieczne w opakowaniach zostali wyodrębnieni w ustawie jako osobny strumień odpadów, dla których wprowadzono odrębne zasady zbiórki. W konsekwencji opakowania po środkach ochrony roślin, które dzięki wieloletniemu zaangażowaniu wprowadzających zbierane są w punktach sprzedaży, stały się atrakcyjnym źródłem pozyskiwania odpadów z rynku. Już dziś obserwujemy odbieranie tych opakowań z dotychczasowych punktów zbiórki przez firmy nie działające w ramach Systemu zbiórki opakowań PSOR, a rozliczające potwierdzenia odzysku innych opakowań. Trudno się bowiem dziwić, jeśli zbiórka opakowań po środkach ochrony roślin została zorganizowana, sfinansowana, opakowania te są zebrane w workach, wypłukane i nie ma potrzeby wysortowania ich spośród innych odpadów. Przepisy ustawy umożliwiają bowiem innym wprowadzającym środki niebezpieczne w opakowaniach rozliczenie obowiązków ustawowych opakowaniami po środkach ochrony roślin, natomiast producentom środków ochrony roślin jedynie własnymi opakowaniami. W przyszłości może to oznaczać utratę kontroli nad strumieniem odpadów, które nie powinny trafiać w niepowołane ręce, np. do nieprofesjonalnych firm recyklingowych. Aby zmienić tę problematyczną sytuację i jednocześnie zmobilizować wprowadzających
--	--	---

			inne środki niebezpieczne w opakowaniach do zintensyfikowania zbiórki innych opakowań, proponujemy wyodrębnienie strumieni odpadów po środkach ochrony roślin od pozostałych niebezpiecznych. Zapewni to nie tylko efektywność zbierania opakowań ale też bezpieczeństwo ich zagospodarowania. Będzie również zgodne z celem ustawodawcy.	
14.	Art. 18 ust. 1	Polska Izba Przemysłu Chemicznego	<u>Art. 18</u> Wprowadzenie zmian w obecnie obowiązującym brzmieniu przepisu poprzez wydzielenie jego fragmentu na ustępy 1a, 1b i 1c, otrzymując w ten sposób następujące brzmienie: „1. Wprowadzający środki niebezpieczne w opakowaniach jest obowiązany zorganizować system zbierania oraz zapewniać odzysk, w tym recykling, odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych 1a. W przypadku wprowadzania do obrotu środków niebezpiecznych w opakowaniach rozliczenie obowiązków ustawowych może być dokonane odpadami opakowaniowymi po dowolnych środkach niebezpiecznych bez względu na rodzaj materiału, z jakiego zostały wytworzone opakowania, w których były wprowadzone do obrotu środki niebezpieczne, z zastrzeżeniem ust. 1b i ust. 1c. 1b. Wprowadzający środki niebezpieczne będące środkami ochrony roślin jest obowiązany zapewniać odzysk, w tym recykling, odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych będących środkami ochrony roślin. 1c. Wprowadzający środki niebezpieczne nie będące środkami ochrony roślin jest obowiązany zapewniać odzysk, w tym recykling, odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych nie będących środkami ochrony roślin.”	Uwaga nieprzyjęta. Obecny przepis prawny zezwala na rozliczenie opakowań po środkach niebezpiecznych opakowaniem po dowolnym środku niebezpiecznym bez względu na rodzaj materiału.
15.	Art. 18 ust. 6	Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego	Wydanie rozporządzenia określającego grupy mieszanin których nie uznaje się za środki niebezpieczne oraz zmiana brzmienia Art. 18 .6 Proponowane brzmienie art. 18.6: <i>„Minister właściwy do spraw środowiska może określić określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje substancji chemicznych i ich mieszanin, których nie uznaje się za środki niebezpieczne, kierując się specyfiką tych środków oraz brakiem zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzi oraz dla środowiska.”</i> Proponujemy, aby rozporządzenie objęło: • detergenty, w rozumieniu definicji zawartej w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 648/2004 z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie detergentów, • inne produkty chemii gospodarczej, nie będące detergentami w rozumieniu	Uwaga nieprzyjęta. Propozycja wymaga przeprowadzenia dodatkowych analiz, które ze względu na pilność przedmiotowego projektu nie mogą obecnie zostać przeprowadzone. Uwaga zostanie ponownie rozważona przy kolejnej nowelizacji ustawy.

			definicji zawartej w rozporządzeniu (WE) nr 648/2004, • produkty owadobójcze i repelenty, przeznaczone do użytku konsumenckiego, które są substancjami chemicznymi lub ich mieszaninami, sklasyfikowanymi wg przepisów w sprawie klasyfikacji substancji chemicznych i ich mieszanin tj. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 (rozporządzenia CLP) jako stwarzające zagrożenie dla środowiska wodnego z powodu toksyczności ostrej kat. 1 lub toksyczności przewlekłej kat. 1 lub 2. <u>Uzasadnienie:</u> W/w produkty stosowane zgodnie z określonym dla nich przeznaczeniem i sposobem użycia nie stwarzają zagrożenia dla środowiska wodnego ze względu na rozproszone stosowanie i trafianie do wód w dużym rozcieńczeniu i w przeważającej części poprzez oczyszczalnie ścieków. Odpady opakowaniowe po tych produktach także nie stwarzają zagrożenia dla wód. Wynika to z właściwości tych produktów powodujących, że po ich zużyciu w opakowaniu może pozostać zaledwie śladowa ilość składników, które decydują o sklasyfikowaniu produktu jako stwarzającego zagrożenie dla środowiska wodnego.	
16.	Art. 18 ust. 6	Związek Pracodawców Przemysłu Opakowań i Produktów w Opakowaniach EKO-PAK	Modyfikację zapisu art. 18 ust. 6 tak, aby nowa treść tego zapisu brzmiała: <i>Art. 18 ust 6. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje substancji chemicznych i ich mieszanin, których nie uznaje się za środki niebezpieczne, kierując się specyfiką tych środków oraz brakiem zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzi oraz dla środowiska.</i>	Uwaga nieprzyjęta. Obecnie obowiązujące przepisy dają możliwość wydania takiego aktu wykonawczego. Jednak przyjęcie takiego rozporządzenia uzależnione jest od przeprowadzenia wcześniejszych analiz, które wskażą czy takie substancje są wprowadzane na rynek.
17.	Art. 19 ust. 2	Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu Spożywczego i Opakowań	Publiczne kampanie edukacyjne: <u>Nasza propozycja</u> - postulujemy o wprowadzenie zmiany w art.19 ust. 2 w brzmieniu: "Obowiązek określony w ust. 1 może być według wyboru wprowadzającego produkty w opakowaniach wykonywany samodzielnie, za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań lub osoby prawnej reprezentującej wprowadzających, o których mowa w art. 25 ust. 1". <u>Uzasadnienie</u> - obecnie obowiązek prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych wykonywany jest przez wprowadzającego produkty w opakowaniach za pośrednictwem organizacji odzysku. Nie ma zatem możliwości kompleksowej obsługi przedsiębiorców przez izby gospodarcze. Co więcej	Uwaga nieprzyjęta. Ustawa określa 3 sposoby wykonania obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych. W ramach samodzielnego finansowania kampanii edukacyjnych, przedsiębiorca może zlecić przeprowadzenie tej kampanii stowarzyszeniom, firmom i również porozumieniom.

			przedsiębiorca zmuszony jest do ponoszenia nierzadko potrójnych kosztów dotyczących kampanii edukacyjnych, a więc na rzecz monomateriałów, opakowań wielomateriałowych oraz po środkach niebezpiecznych. Warto również zauważyć, że z powodu takiego stanu rzeczy na chwilę obecną w Polsce nie prowadzi się kampanii edukacyjnych dotyczących opakowań wielomateriałowych lub opakowań po środkach niebezpiecznych.	
18.	Art. 20 ust. 4	Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej	Doprecyzowanie rodzajów frakcji odpadów z gospodarstw domowych, które służą realizacji obowiązku przez organizacje odzysku opakowań. Zgodnie z art. 20 ust 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, „organizacja odzysku opakowań jest obowiązana uwzględnić do dnia 31 grudnia 2020 r. oraz w latach następnych w osiągniętym poziomie łącznego odzysku i recyklingu docelowo co najmniej 50% odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych”. Ze sprawozdań składanych przez niektóre organizacje odzysku wynika jednak, iż obowiązek ten realizowany jest formalnie odpadem opakowaniowym, który w praktyce w gospodarstwach domowych nie występuje, tj. odpadami opakowaniowymi z drewna. Faktyczna realizacja obowiązku ustawowego tym właśnie rodzajem odpadu jest wysoce nieprawdopodobna tym bardziej, że odpady drewniane nie są w ogóle zbierane selektywnie i nie są ujmowane przez gminy w realizacji obowiązku zapisanego w art. 3b ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Możliwość realizacji przez organizacje odzysku obowiązku odpadami opakowaniowymi drewnianymi jest więc kolejną patologią, która zafunkcjonowała w systemie i którą należy stanowczo zlikwidować. Będzie to możliwe poprzez bezpośrednie powiązanie rodzajów odpadów opakowaniowych, które służą realizacji obowiązku organizacji odzysku w zakresie recyklingu i odzysku odpadów gospodarstw domowych, z frakcjami odpadów komunalnych, które służą realizacji obowiązku gmin w zakresie przygotowania do ponownego użycia i recyklingu określonego w art. 3b ust. 1 pkt 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Dlatego też postulujemy, aby art. 20 ust. 4 ustawy nadać następującą treść: Art. 20 ust 4: Organizacja odzysku opakowań jest obowiązana uwzględnić do dnia 31 grudnia 2020 r. oraz w latach następnych w osiągniętym poziomie łącznego odzysku i recyklingu docelowo co najmniej 50% odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych z frakcji odpadów komunalnych	Uwaga nieprzyjęta. Propozycja wymaga przeprowadzenia dodatkowych analiz, które ze względu na pilność przedmiotowego projektu nie mogą obecnie zostać przeprowadzone. Uwaga zostanie ponownie rozważona przy kolejnej nowelizacji ustawy.

			wymienionych w art. 3b ust. 1 pkt 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Konsekwencją wprowadzenia takiej zmiany będzie też modyfikacja wzoru służącego wyliczeniu opłaty produktowej dla organizacji odzysku (pkt 3 Załącznika nr 2 do ustawy) oraz objaśnień niektórych pozycji w tym wzorze. Konieczne jest wydzielenie drugiego członu wzoru we wzór samodzielny, w którym pozycja $M_{\text{poddana recyklingowi}}$ powinna zostać zastąpiona przez pozycję $M_{\text{poddana recyklingowi 1}}$, oznaczającą „sumę mas w kg wszystkich rodzajów odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi, tożsamych z frakcjami odpadów komunalnych wymienionych w art. 3b ust. 1 pkt 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach”. W ten sposób obowiązek realizacji recyklingu odpadów opakowaniowych z gospodarstw domowych będzie mierzony względem ogólnego recyklingu tych rodzajów odpadów, które są brane pod uwagę w realizacji tego obowiązku, z wyłączeniem innych frakcji. W przeciwnym razie recykling odpadów opakowaniowych z gospodarstw domowych z 4 frakcji byłby mierzony w stosunku do ogólnego recyklingu odpadów opakowaniowych z co najmniej 5 frakcji (rodzajów) odpadów, co stanowiłoby błąd metodologiczny i matematyczny w konstrukcji wzoru.	
19.	Art. 20 ust. 4	Ogólnopolskie Stowarzyszenia Zagospodarowania Odpadów Komunalnych „Komunalnik”	Poprawka do art. 20 ust. 4. <u>Proponowane brzmienie</u> - "Organizacja odzysku opakowań jest obowiązana uwzględnić do dnia 31 grudnia 2020 r. oraz w latach następnych w osiągniętym poziomie odzysku i recyklingu docelowo co najmniej 50% odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych, przy czym obowiązek ten realizuje w ramach art. 17 ust. 1 oddzielnie każdego z rodzajów odpadów opakowaniowych które realizuje organizacja odzysku opakowań". Uzasadnienie - Zgodnie z Art. 17. 1. ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi; "Wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany zapewniać odzysk, w tym recykling odpadów opakowaniowych takiego samego rodzaju jak odpady opakowaniowe powstałe z tego samego rodzaju opakowań jak opakowania, w których wprowadził produkty, z uwzględnieniem art. 18". W świetle powyższego zapisu, należy stwierdzić, iż obecna praktyka niektórych organizacji odzysku opakowań i realizowania obowiązku zagospodarowań odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych, tylko wybranymi odpadami opakowaniowymi (np. tylko	Uwaga nieprzyjęta. Propozycja wymaga przeprowadzenia dodatkowych analiz, które ze względu na pilność przedmiotowego projektu nie mogą obecnie zostać przeprowadzone. Uwaga zostanie ponownie rozważona przy kolejnej nowelizacji ustawy.

			szkło lub palety drewniane) jest złamaniem cytowanego art. 17.1. ustawy. Realizowanie obowiązku np. opakowaniami z drewna (palety), podczas gdy przedsiębiorca nie wprowadzał do obrotu tego rodzaju opakowania (palety), powinno być traktowane jak brak realizacji obowiązku. Doprecyzowanie przepisów zawartych w ust. 4 art. 20 będzie również sprzyjało rozwojowi selektywnego zbierania wszystkich odpadów opakowaniowych u źródła, a szczególnie opakowań z papieru i tektury. Dzięki wprowadzeniu tej poprawki zbieranie i segregowanie odpadów opakowaniowych u źródła będą dofinansowywały - zgodnie z rozszerzoną odpowiedzialnością producenta - przedsiębiorcy wprowadzający produkty do obrotu, a nie mieszkańcy, jak błędnie informują niektórzy przedstawiciele samorządu terytorialnego. Dotychczasowy zapis dotyczący zagospodarowania odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych, nie przyniósł zamierzonych efektów, organizacje odzysku opakowań realizują ustawowy obowiązek posługując się jedynie dokumentami DPR i DPO na opakowania szklane oraz opakowania drewniane (palety), które w gospodarstwie domowym raczej nie występują. Z kolei opakowania z papieru i tektury przy segregacji "suche-mokre" lub zmieszane, są bezpowrotnie tracone, ponieważ nie nadają się recyklingu w przemyśle papierniczym.	
20.	Art. 20 ust. 4	Związek Pracodawców Przemysłu Opakowań i Produktów w Opakowaniach EKO-PAK	Doprecyzowanie rodzajów frakcji odpadów z gospodarstw domowych, które służą realizacji obowiązku przez organizacje odzysku opakowań. Zgodnie z art. 20 ust 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, „organizacja odzysku opakowań jest obowiązana uwzględnić do dnia 31 grudnia 2020 r. oraz w latach następnych w osiągniętym poziomie łącznego odzysku i recyklingu docelowo co najmniej 50% odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych”. Ze sprawozdań składanych przez niektóre organizacje odzysku wynika jednak, iż obowiązek ten realizowany jest formalnie odpadem opakowaniowym, który w praktyce w gospodarstwach domowych nie występuje, tj. odpadami opakowaniowymi z drewna. Faktyczna realizacja obowiązku ustawowego tym właśnie rodzajem odpadu jest wysoce nieprawdopodobna tym bardziej, że odpady drewniane nie są w ogóle zbierane selektywnie i nie są ujmowane przez gminy w realizacji obowiązku zapisanego w art. 3b ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Możliwość realizacji przez organizacje odzysku obowiązku odpadami	Uwaga nieprzyjęta. Propozycja wymaga przeprowadzenia dodatkowych analiz, które ze względu na pilność przedmiotowego projektu nie mogą obecnie zostać przeprowadzone. Uwaga zostanie ponownie rozważona przy kolejnej nowelizacji ustawy.

		opakowaniowymi drewnianymi jest więc kolejną patologią, która zafunkcjonowała w systemie i którą należy stanowczo zlikwidować. Będzie to możliwe poprzez bezpośrednie powiązanie rodzajów odpadów opakowaniowych, które służą realizacji obowiązku organizacji odzysku w zakresie recyklingu i odzysku odpadów gospodarstw domowych, z frakcjami odpadów komunalnych, które służą realizacji obowiązku gmin w zakresie przygotowania do ponownego użycia i recyklingu określonego w art. 3b ust. 1 pkt 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Dlatego też postulujemy, aby art. 20 ust. 4 ustawy nadać następującą treść: Art. 20 ust 4: Organizacja odzysku opakowań jest obowiązana uwzględnić do dnia 31 grudnia 2020 r. oraz w latach następnych w osiągniętym poziomie łącznego odzysku i recyklingu docelowo co najmniej 50% odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych z frakcji odpadów komunalnych wymienionych w art. 3b ust. 1 pkt 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Konsekwencją wprowadzenia takiej zmiany będzie też modyfikacja wzoru służącego wyliczeniu opłaty produktowej dla organizacji odzysku (pkt 3 Załącznika nr 2 do ustawy) oraz objaśnień niektórych pozycji w tym wzorze. Konieczne jest wydzielenie drugiego członu wzoru we wzór samodzielny, w którym pozycja M poddana recyklingowi powinna zostać zastąpiona przez pozycję M poddana recyklingowi, oznaczającą „sumę mas w kg wszystkich rodzajów odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi, tożsamy z frakcjami odpadów komunalnych wymienionych w art. 3b ust. 1 pkt 1 ustawy a utrzymaniu czystości i porządku w gminach”. W ten sposób obowiązek realizacji recyklingu odpadów opakowaniowych z gospodarstw domowych będzie mierzony względem ogólnego recyklingu tych rodzajów odpadów, które są brane pod uwagę w realizacji tego obowiązku, z wyłączeniem innych frakcji. W przeciwnym razie recykling odpadów opakowaniowych z gospodarstw domowych z 4 frakcji byłby mierzony w stosunku do ogólnego recyklingu odpadów opakowaniowych z co najmniej 5 frakcji (rodzajów) odpadów, co stanowiłaby błąd metodologiczny i matematyczny w konstrukcji wzoru.	
21.	CP Recycling Organizacja Odzysku Opakowań S.A.	Zmiana art. 20 ust. 4 ustawy <i>Art. 20 ust 4 „ Organizacja odzysku opakowań jest obowiązana uwzględnić do dnia 31 grudnia 2020 r. oraz w latach następnych w osiągniętym poziomie łącznego odzysku i recyklingu opakowań jednostkowych w wysokości</i>	Uwaga nieprzyjęta. W konsekwencji nieprzyjęcia wcześniejszej uwagi CP Recykling O.O. (uwag nr 56 w poprzedniej

określonej w Załączniku nr 1 docelowo co najmniej 50% odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych."

Uzasadnienie:

a) Ujęcie w tabeli opakowań z pozostałych metali

W projekcie ustawy nowelizującej przewidziano zmianę Załącznika nr 1 poprzez dodanie rodzaju opakowań — **opakowania z pozostałych metali**, które do tej pory były wykazywane jako **pozostałe opakowania**.

W naszej ocenie wprowadzenie odpadów z pozostałych metali jako odrębnej kategorii nie znajduje uzasadnienia. Opakowania z innych metali niż aluminium i stal **praktycznie nie występują w strumieniu odpadów komunalnych i** praktycznie nie występują jako opakowania jednostkowe. Dodatkowo są to opakowania na tyle cenne jako surowiec, że są poddawane odzyskowi/recyklingowi prawie w 100%. Dlatego wprowadzenie specjalnej kategorii do Załącznika nr 1 nie przełoży się na zwiększenie poziomów zbierania tych opakowań dla poddania recyklingowi. Proponujemy więc opakowania z pozostałych metali włączyć do istniejącej już kategorii opakowań metalowych, tj. **opakowań ze stali, w tym z blachy stalowej**.

Rozwiązanie jest zgodne z zamierzonym celem, jaki wskazali autorzy uzasadnienia do projektu, czyli **dostosowania Załącznika nr 1 do załącznika III do dyrektywy 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady** w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych.

b) Wyodrębnienie opakowań jednostkowych dla obowiązków organizacji odzysku

Podział opakowań na **jednostkowe, zbiorcze i transportowe określony w art. 4 ustawy** o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi w aktualnej sytuacji stanu **nie znajdował zastosowania**, gdyż opakowania niezależnie od grupy w jakiej występowały, klasyfikowane były **sumarycznie w jednej pozycji asortymentowej**. Podział ten w żaden sposób nie był uwzględniany w specyfice selektywnej zbiórki odpadów opakowaniowych w Polsce, gdyż opakowania zbiorcze i transportowe najczęściej zbierane są na poziomie Przemysłu i Handlu (PiH) i poza systemami gminnymi np. opakowania z metali i drewna, które w praktyce gospodarstw domowych nie występuje. Systemy zbiórki ww. odpadów w Przemysle i Handlu (PiH) są systemami samofinansującymi się i nie wymagają dofinansowania w postaci dopłat do DPR i DPO. Wprowadzenie osobnej ewidencji w stosunku do opakowań jednostkowych

tabeli).

			pozwoli określić obecne poziomy opakowań jednostkowych wprowadzanych na rynek, a dzięki nim ustalić w kolejnych latach wymagane realne poziomy recyklingu i odzysku tych opakowań, co docelowo pozwoli większy strumień środków finansowych skierować do systemów gminnych, a jednocześnie zracjonalizuje stawki za ten obowiązek ponoszony przez przedsiębiorców. Proponowana przez nas zmiana Załącznika nr 1 pozwoli zaewidencjonować opakowania z podziałem na jednostkowe oraz zbiorcze i transportowe zgodnie z art.4 ww. ustawy oraz, co za tym idzie, wskazać ilościowy obowiązek wynikający z Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie rocznych poziomów odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych. Zmiana Załącznika nr 1 wymaga także dostosowania treści art. 20 ust. 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.	
22.	Art. 20 ust. 4	Rekopol Organizacja Odzysku Opakowań	Wykluczenie opakowań z drewna z obowiązku organizacji odzysku w zakresie realizacji poziomów z gospodarstw domowych i zmiany w innych przepisach z tym związane. Zgodnie z art. 20 ust 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, „organizacja odzysku opakowań jest obowiązana uwzględnić do dnia 31 grudnia 2020 r. oraz w latach następnych w osiągniętym poziomie łącznego odzysku i recyklingu docelowo co najmniej 50% odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych”. Ze sprawozdań składanych przez dużą liczbę organizacji odzysku wynika, iż obowiązek zawarty w cytowanym powyżej artykule realizowany jest formalnie odpadem opakowaniowym, który w praktyce w gospodarstwach domowych (dalej zwane GD) nie występuje, tj. odpadami opakowaniowymi z drewna. Faktyczna realizacja obowiązku ustawowego tym właśnie rodzajem odpadu jest wysoce nieprawdopodobna tym bardziej, że odpady drewniane nie są w ogóle zbierane selektywnie i nie są ujmowane przez gminy w realizacji obowiązku zapisanego w art. 3b ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Dowodem w tym zakresie są wyniki raportowane przez gminy w rocznych sprawozdaniach z realizacji zadań w zakresie poziomów recyklingu i powtórnego wykorzystania. Stoimy na stanowisku, i utrzymywanie możliwości realizacji przez organizacje odzysku obowiązku w zakresie poziomów z gospodarstw domowych odpadami opakowaniowymi drewnianymi stwarza pole do funkcjonowania zjawisk o charakterze	Uwaga nieprzyjęta. Propozycja wymaga przeprowadzenia dodatkowych analiz, które ze względu na pilność przedmiotowego projektu nie mogą obecnie zostać przeprowadzone. Uwaga zostanie ponownie rozważona przy kolejnej nowelizacji ustawy.

		patologicznym, która zafunkcjonowały w systemie w 2015 roku. Uważamy, iż skuteczną metodą przeciwdziałania będzie likwidacja systemowa tej możliwości. Z eliminacją drewna związana jest propozycja przeddefiniowania zakresu obowiązków organizacji odzysku w obszarze gospodarstw domowych. Zmiana ta wynika z przyczyn o charakterze systemowym jak i z przyczyn o charakterze rachunkowym. Zmiany związane z przyczynami systemowymi to propozycja ograniczenia obowiązku organizacji odzysku w obszarze gospodarstw domowych do obowiązku recyklingu i usunięcie obowiązku odzysku. Zasadność tej propozycji wynika z faktu, iż zarówno w Dyrektywie Ramowej o odpadach z 2008 roku (Art. 11 ust.1 i ust.2 pkt a) jak i w Ustawie o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Art. 3b ust.1 pkt 1) nie ma zdefiniowanych obowiązków w zakresie odzysku. Umożliwienie organizacjom odzysku realizacji wymagań w obszarze gospodarstw domowych procesami odzysku, który nie jest recyklingiem nie przyczynia się do wsparcia realizacji celów na poziomie krajowym (nie ma takich wymagań). Stwarza to obowiązek kierowania strumienia finansowego w obszar, który zgodnie z celami KPGO 2022 jak i projektów nowych regulacji unijnych (Circular Economy Package z XII 2015) nie należy do grupy priorytetowych, a wręcz odwrotnie. Zmiany związane z przyczynami o charakterze rachunkowym wynikają z konieczności doprecyzowania wzorów na kalkulację opłaty produktowej za niezrealizowanie obowiązków w obszarze gospodarstw domowych. Wobec powyższego należy (numeracja artykułów, ustępów i punktów odnosi się do propozycji nowelizacji ustawy): 1. Art.20 ust.4 Proponuje się zmienić brzmienie zapisu: <i>„4. Organizacja odzysku opakowań jest obowiązana osiągnąć do dnia 31 grudnia 2020 r. oraz w latach następnych docelowy poziom recyklingu odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych co najmniej w wysokości określonej w załączniku nr 1A do Ustawy”</i> 2. Załącznik 1A - proponuje się dodanie Załącznika nr 1A z docelowym poziomem recyklingu dla gospodarstw domowych o następującej treści <u>Załącznik 1A</u>	
--	--	---	--

**DOCELOWY POZIOM RECYKLINGU ODPADÓW OPAKOWANIOWYCH
POCHODZĄCYCH Z GOSPODARSTW DOMOWYCH¹⁾**

Opakowania razem²⁾ 50%

Objaśnienia:

¹⁾ - zgodnie z art. 20 ust.4 dotyczy organizacji odzysku opakowań

²⁾ - dotyczy sumy opakowań wymienionych w poz. 2-7 w Załączniku nr 1

3. Załącznik 2 - proponuje się wprowadzić następujące zmiany w załączniku nr 2:

a) Pkt 1 - Zmienić odniesienia w numeracji pozycji, do których odnosi się wzór na opłatę produktową za niezrealizowanie materiałowych poziomów recyklingu wymienionych w Załączniku nr 1:

Było: ... w poz. 2-7

Winno być: w poz. 2-8

b) Pkt 2 - We wzorze na opłatę produktową na średni poziom odzysku odpadów opakowaniowych proponujemy wykreślenie dodanej w ramach tej nowelizacji części dotyczącej kalkulacji opłaty za niezrealizowanie średniego poziomu odzysku z GD

c) Pkt 3 - We wzorze na opłatę produktową na średni poziom recyklingu odpadów opakowaniowych proponujemy wykreślenie dodanej w ramach tej nowelizacji części dotyczącej kalkulacji opłaty za niezrealizowanie średniego poziomu odzysku z GD i zastąpienie go nowym wzorem poprzez dodanie pkt 4

4. Załącznik 2 – proponuje się dodanie punktu 4 ze wzorem należnej opłaty produktowej z tytułu niewykonania obowiązku recyklingu w odniesieniu do opakowań z gospodarstw domowych

$$OP_{OK} = ((M_1 \cdot SO_1 + M_2 \cdot SO_2 + \dots + M_6 \cdot SO_6) / (M_1 + M_2 + \dots + M_6)) \times [P_{\text{recyklingu OK}} \times (P_{\text{rec}} \times M_1 + P_{\text{rec}} \times M_2 + \dots + P_{\text{rec}} \times M_6) - M_{\text{poddana recyklingowi OK}}]$$

gdzie:

OP_{OK} - oznacza wysokość należnej opłaty produktowej w zł

M z indeksem liczbowym - oznacza masę w kg opakowań danego rodzaju, w którym zostały wprowadzone do obrotu produkty w opakowaniach zgodnie z art. 20 ust. 2 i 3, przy czym:

M_1 - dotyczy opakowań z tworzyw sztucznych

M_2 - dotyczy opakowań z aluminium

			M₃ - dotyczy opakowań ze stali, w tym blachy stalowej M₄ - dotyczy opakowań z pozostałych metali M₅ - dotyczy opakowań z papieru i tektury M₆ - dotyczy opakowań ze szkła SO_{z indeksem liczbowym} - oznacza stawkę opłaty produktowej w zł za kg określoną w przepisach wydanych na podstawie art. 35 ust. 2, przy czym: SO₁ - dotyczy opakowań z tworzyw sztucznych SO₂ - dotyczy opakowań z aluminium SO₃ - dotyczy opakowań ze stali, w tym blachy stalowej SO₄ - dotyczy opakowań z pozostałych metali SO₅ - dotyczy opakowań z papieru i tektury SO₆ - dotyczy opakowań ze szkła P_{recyklingu OK} - oznacza wyrażony ułamkiem dziesiętnym wymagany w danym roku kalendarzowym poziom recyklingu odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 20 ust. 5. P_{rec} - oznacza wymagany poziom recyklingu w %, zgodnie z Załącznikiem nr 1. M_{poddana recyklingowi OK} - oznacza sumę mas w kg odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych poddanych recyklingowi a powstałych po opakowaniach wymienionych w Załączniku nr 1 w pozycjach od 2 do 7.	
23.	Art. 25	Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu Spożywczego i Opakowań	Mechanizm funkcjonowania porozumień <u>Nasza propozycja</u> - postulujemy o dodanie ust. 12 w art. 25 w brzmieniu: "Do obowiązków organizacji samorządu gospodarczego reprezentującej wprowadzających, o których mowa w ust. 1 należy w szczególności: 1) prowadzenie w formie pisemnej i elektronicznej ewidencji kart przekazania odpadu (KPO) oraz kart ewidencji odpadu (KEO); 2) przechowywanie kopii potwierdzonych za zgodność z oryginałem kart przekazania odpadu (KPO) oraz kart ewidencji odpadu (KEO) przez okres co najmniej 5 lat, od końca okresu rozliczeniowego, w którym zostały one wykorzystane do udokumentowania realizacji obowiązku zapewnienia odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych." <u>Uzasadnienie</u> - doświadczenia Programu REKARTON pokazują, że system gospodarowania odpadami opakowaniowymi działa efektywnie tylko w przypadku, kiedy podmiot realizujący ustawowe obowiązki, działa jako kupujący i sprzedający odpady zdefiniowany w art. 3 ust. 1 pkt. 27 ustawy z dnia 14 grudnia	Uwaga nieprzyjęta. Zgodnie z przepisami ustawy o odpadach ewidencja odpadowa dotyczy posiadaczy odpadów i większość przedsiębiorców ma obowiązek sporządzania kart przekazania odpadów i ewidencji odpadów, w związku z czym zaproponowana zmiana powielalaby przepisy powyższej ustawy. Z kolei w przypadku podmiotów nie będących posiadaczami odpadów, a więc w tym przypadku osób prawnych reprezentujących porozumienie, projekt ustawy przewiduje posługiwanie si dokumentami DPO, DPR, EDPO i EDPR.

			2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21, z późn. zm.).	
24.	Art. 25 ust. 10	Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego	Ujednolicenie stawki opłaty produktowej Nie widzimy powodów dla nierównego traktowania naliczania opłaty produktowej w przypadku niezrealizowania obowiązku przez osobę prawną reprezentującą grupę wprowadzających, o których mowa w art. 25 ust 1, dlatego proponujemy usunięcie z art. 25 ust 10 zapisu „i podwójnej stawki opłaty produktowej określonej dla danego rodzaju opakowania”.	Uwaga nieprzyjęta. Podwójna stawka opłaty produktowej związana jest z faktem, że przystępując do porozumienia, wprowadzający produkty w opakowaniach nie jest obowiązany do osiągnięcia poziomów odzysku i recyklingu określonych w załączniku nr 1 do ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (tak jak w przypadku samodzielnego wykonywania tego obowiązku), tylko poziomów niższych, określonych obecnie w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie minimalnych rocznych poziomów odzysku i recyklingu dla opakowań wielomateriałowych oraz dla opakowań po środkach niebezpiecznych, w poszczególnych latach, poniżej których nie mogą zostać określone poziomy w porozumieniu zawierającym z marszałkiem województwa (Dz. U. poz. 618).
25.	Art. 25 ust. 10	Polskie Stowarzyszenie Ochrony Roślin	<u>Art. 25 ust. 10</u> <u>Propozycja zmiany PSOR:</u> poprzez usunięcie z obecnego brzmienia przepisu słowa „podwójnej”, nadając mu następujące brzmienie: „W przypadku gdy cele określone w porozumieniu nie zostaną osiągnięte w terminie, wprowadzający, o których mowa w ust. 1, będący jego stronami są obowiązani do wniesienia opłaty produktowej, obliczonej jako iloczyn masy odpadów opakowaniowych brakującej do osiągnięcia przyjętych w porozumieniu poziomów odzysku i recyklingu liczonej w stosunku do masy opakowań wprowadzonych do obrotu przez danego wprowadzającego i stawki opłaty produktowej określonej dla danego rodzaju opakowania, za każdy rok kalendarzowy, w którym cele te nie zostały osiągnięte.” <u>Uzasadnienie:</u> Przepis w obecnym brzmieniu jest niekorzystny i dyskryminujący wprowadzających rozliczających obowiązki ustawowe w ramach porozumienia w stosunku do wprowadzających rozliczających się poza porozumieniem -	Uwaga nieprzyjęta. Podwójna stawka opłaty produktowej związana jest z faktem, że przystępując do porozumienia, wprowadzający produkty w opakowaniach nie jest obowiązany do osiągnięcia poziomów odzysku i recyklingu określonych w załączniku nr 1 do ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (tak jak w przypadku samodzielnego wykonywania tego obowiązku), tylko poziomów niższych, określonych obecnie w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie minimalnych rocznych poziomów odzysku i recyklingu dla opakowań wielomateriałowych oraz dla opakowań po środkach

		samodzielnie oraz przez Organizacje Odzysku Opakowań. Tylko bowiem ci pierwsi w przypadku niezrealizowania ustawowych poziomów zbiórki, odzysku i recyklingu opakowań są zobowiązani do odprowadzenia tzw. „podwójnej opłaty produktowej”. Dyskryminacja ta jest o tyle niezrozumiała, że porozumienia zawiazane pod rządami obecnej ustawy funkcjonują dobrze i wypełniają swoje zobowiązania. Odnosząc się bezpośrednio do porozumienia nr 8/2014 zawartego z marszałkiem Województwa Mazowieckiego, cele realizowane są bez zastrzeżeń, a osiągane poziomy zbiórki, odzysku i recyklingu są wyższe niż te określone w przepisach prawa. Pokazuje to ogromne zaangażowanie wprowadzających w zbiórkę opakowań. Nie można przecież pominąć faktu, że zbiórka opakowań i ich zagospodarowanie jest znacznym kosztem ponoszonym przez wprowadzających środki ochrony roślin. Brak realizacji celów środowiskowych w postaci nieosiągnięcia poziomów odzysku i recyklingu dla opakowań rozliczanych poza porozumieniami skutkuje koniecznością wniesienia opłaty produktowej, której wysokość określona została w odpowiednim rozporządzeniu. Dyskryminującym jest fakt, że wprowadzający rozliczani w ramach porozumień są zagrożeni wnoszeniem podwójnej opłaty produktowej. Uzasadnionym argumentem uzasadniającym mechanizm podwójnej opłaty produktowej jest chęć przeciwdziałania istnieniu fikcyjnych porozumień mających na celu obniżenia zobowiązań ze 100% do 5% i 10% w pierwszych latach ich funkcjonowania. Obecnie wiemy, że takich porozumień nie ma, poziom zobowiązania do odzysku w 2017 r. wzrasta do 30% i utrzymywanie mechanizmu podwójnej opłaty produktowej może w kolejnych latach działać odstrasżająca. Dodatkowo, gdy poziomy odzysku i recyklingu osiągną pułap docelowy może okazać się, że masa zebranych z rynku opakowań nie jest wystarczająca do zapewnienia odpowiednich poziomów odzysku i recyklingu. Tym samym, wprowadzający, którzy ponoszą przez lata koszty zbiórki, transportu i bezpiecznego zagospodarowania opakowań, będą zobowiązani zapłacić dodatkowo opłatę produktową w podwójnej wysokości. Takie rozwiązanie z pewnością nie przyczyni się do zwiększenia efektywności zbiórki opakowań, która w przypadku wprowadzających środki ochrony roślin jest od nich niezależna. Poza tym opłata produktowa w podwójnej wysokości nie powoduje osiągnięcia celów środowiskowych, jest jedynie niepotrzebnym obciążeniem finansowym, które ostatecznie poniesie konsument w cenie produktu. Mając powyższe na uwadze postulujemy usunięcie podwójnej niewspółmiernej kary na wprowadzających środki niebezpieczne w opakowaniach oraz w	niebezpiecznych, w poszczególnych latach, poniżej których nie mogą zostać określone poziomy w porozumieniu zawierającym z marszałkiem województwa (Dz. U. poz. 618).
--	--	---	---

			opakowaniach wielomateriałowych rozliczanych w ramach Porozumień.	
26.	Art. 25 ust. 10	Izba Przemysłowo-Handlowa Inwestorów w Polsce	W art. 25 ust. 10 proponujemy wykreślić zapis o tym, że podstawą obliczania opłaty produktowej ma być podwójna wartość stawki opłaty produktowej. Po zmianie art. 25 ust.10 będzie brzmiał następująco: „W przypadku gdy cele określone w porozumieniu nie zostaną osiągnięte w terminie, wprowadzający, o którym mowa w ust. 1, będący jego stronami mają obowiązani do wniesienia opłaty produktowej, obliczonej jako iloczyn masy odpadów opakowaniowych brakującej do osiągnięcia przyjętych w porozumieniu poziomów odzysku i recyklingu liczonej w stosunku do masy opakowań wprowadzonych do obrotu przez danego wprowadzającego i podwójnej stawki opłaty produktowej określonej dla danego rodzaju opakowania, za każdy rok kalendarzowy, w którym cele te nie zostały osiągnięte.” <u>Uzasadnienie:</u> Przepis w obecnym brzmieniu skutkuje zniechęceniem przedsiębiorców do przystępowania do porozumień (w szczególności dotyczy to tych wprowadzających, którzy rozliczają się samodzielnie na podstawie Art. 17 ust 3 ppkt. 1). Ponadto utrzymanie tego zapisu powoduje dyskryminację podmiotów, które przystępują do porozumień.	Uwaga nieprzyjęta. Podwójna stawka opłaty produktowej związana jest z faktem, że przystępując do porozumienia, wprowadzający produkty w opakowaniach nie posiada obowiązku osiągnięcia poziomów odzysku i recyklingu określonych w załączniku nr 1 do ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, tylko posiada do osiągnięcia poziomy niższe, określone w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie minimalnych rocznych poziomów odzysku i recyklingu dla opakowań wielomateriałowych oraz dla opakowań po środkach niebezpiecznych, w poszczególnych latach, poniżej których nie mogą zostać określone poziomy w porozumieniu zawierany z marszałkiem województwa (Dz. U. poz. 618).
27.	Art. 25 ust. 10	Polska Izba Przemysłu Chemicznego	<u>Art. 25 ust. 10</u> Wnosimy o korektę obowiązującego art. 25 ust. 10 poprzez usunięcie z treści artykułu słowa „podwójne”, otrzymując ostatecznie następujące brzmienie: „W przypadku gdy cele określone w porozumieniu nie zostaną osiągnięte w terminie, wprowadzający, o których mowa w ust. 1, będący jego stronami są obowiązani do wniesienia opłaty produktowej, obliczonej jako iloczyn masy odpadów opakowaniowych brakującej do osiągnięcia przyjętych w porozumieniu poziomów odzysku i recyklingu liczonej w stosunku do masy opakowań wprowadzonych do obrotu przez danego wprowadzającego i stawki opłaty produktowej określonej dla danego rodzaju opakowania, za każdy rok kalendarzowy, w którym cele te nie zostały osiągnięte.” <u>Uzasadnienie:</u> Art. 25 ust.10 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi w obecnym brzmieniu jest niekorzystny i krzywdzący wprowadzających, którzy rozliczają obowiązki ustawowe w ramach porozumienia w stosunku do wprowadzających rozliczających się poza porozumieniem - samodzielnie oraz	Uwaga nieprzyjęta. Podwójna stawka opłaty produktowej związana jest z faktem, że przystępując do porozumienia, wprowadzający produkty w opakowaniach nie posiada obowiązku osiągnięcia poziomów odzysku i recyklingu określonych w załączniku nr 1 do ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, tylko posiada do osiągnięcia poziomy niższe, określone w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie minimalnych rocznych poziomów odzysku i recyklingu dla opakowań wielomateriałowych oraz dla opakowań po środkach niebezpiecznych, w poszczególnych latach, poniżej których nie mogą zostać określone poziomy w porozumieniu

przez organizacje odzysku opakowań. Tylko bowiem wprowadzający rozliczający obowiązki ustawowe w ramach porozumienia, w przypadku niezrealizowania ustawowych poziomów zbiórki, odzysku i recyklingu opakowań są zobowiązani do odprowadzenia tzw. „podwójnej opłaty produktowej”. Jest to niezrozumiałe zwłaszcza, że porozumienia zawiązane pod rządami obecnej ustawy funkcjonują dobrze i wypełniają swoje zobowiązania. Odnosząc się bezpośrednio do porozumienia nr 8/2014 zawartego z marszałkiem Województwa Mazowieckiego, cele realizowane są bez zastrzeżeń, a osiągnięte poziomy zbiórki, odzysku i recyklingu są wyższe niż te określone w przepisach prawa. Świadczy to o ogromnym zaangażowaniu wprowadzających w zbiórkę opakowań. Warto przy tym podkreślić, że zbiórka opakowań i ich zagospodarowanie jest znacznym kosztem ponoszonym przez wprowadzających środki ochrony roślin.

Brak realizacji celów środowiskowych w postaci nieosiągnięcia poziomów odzysku i recyklingu dla opakowań rozliczanych poza porozumieniami skutkuje koniecznością wniesienia opłaty produktowej, której wysokość określona została w odpowiednim rozporządzeniu. Dyskryminującym jest fakt, że wprowadzający rozliczani w ramach porozumień są zagrożeni wnoszeniem podwójnej opłaty produktowej. Prawdopodobnie argumentem uzasadniającym mechanizm podwójnej opłaty produktowej mogłoby być przeciwdziałanie istnieniu fikcyjnych porozumień mających na celu obniżenia zobowiązań ze 100% do 5% i 10% w pierwszych latach ich funkcjonowania. Obecnie wiemy, że takich porozumień nie ma, poziom zobowiązania do odzysku w 2017 r. wzrasta do 30% i utrzymywanie mechanizmu podwójnej opłaty produktowej może w kolejnych latach działać odstrasżająco.

Dodatkowo, gdy poziomy odzysku i recyklingu osiągną pułap docelowy może okazać się, że masa zebranych z rynku opakowań nie jest wystarczająca do zapewnienia odpowiednich poziomów odzysku i recyklingu. Tym samym, wprowadzający, którzy ponoszą przez lata koszty zbiórki, transportu i bezpiecznego zagospodarowania opakowań, będą zobowiązani zapłacić dodatkowo opłatę produktową w podwójnej wysokości. Zapewne takie rozwiązanie nie przyczyni się do zwiększenia efektywności zbiórki opakowań, która w przypadku wprowadzających środki ochrony roślin jest od nich niezależna. Poza tym opłata produktowa w podwójnej wysokości prawdopodobnie nie spowoduje osiągnięcia celów środowiskowych, jest jedynie niepotrzebnym obciążeniem finansowym, które ostatecznie poniesie konsument w cenie produktu.

zawieranym z marszałkiem województwa (Dz. U. poz. 618).

			Mając powyższe na uwadze postulujemy usunięcie podwójnej, niewspółmiernej „kary” na wprowadzających środki niebezpieczne w opakowaniach oraz w opakowaniach wielomateriałowych rozliczanych w ramach Porozumień.	
28.	Art. 34	Ogólnopolska Izba Gospodarcza Recyklingu	Art. 34 należy nadać brzmienie: Art. 34. 1. Rozliczenie wykonania obowiązku określonego w art. 17 ust. 1 następuje na koniec roku kalendarzowego. 2. Wprowadzający produkty w opakowaniach oraz organizacja odzysku opakowań, którzy nie wykonali obowiązku określonego w art. 17 ust. 1, są obowiązani wnieść opłatę produktową. 3. Podstawę obliczenia opłaty produktowej stanowi masa w kilogramach wprowadzonych opakowań oraz wyrażona w kilogramach masa odpadów opakowaniowych. 4. Opłatę produktową oblicz się jako iloczyn stawki opłat i różnicy pomiędzy masą opakowań zawierających produkty wprowadzonych do obrotu a zebraną masą odpadów opakowaniowych i przekazaną do recyklingu lub innych form odzysku. 5. Nie wnosi się opłaty produktowej, której łączna roczna wysokość nie przekracza 200 zł. Zmiany zawarte w pkt 2 zmierzają do likwidacji z ustawy pojęcia „poziomów odzysku i recyklingu”. Wskazane podmioty ponoszą odpowiedzialność za całość wprowadzonych na rynek opakowań. Ich zadaniem jest zebranie jak największej ilości odpadów opakowaniowych. Zebrane odpady mają być poddane recyklingowi lub innym procesom odzysku. Takie postępowanie jest zgodne z hierarchią przyjętą w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r o odpadach. Jeżeli nie zostanie zebrana całość, wystąpi konieczność zapłacenia opłaty produktowej. Z tych względów mówienie o „poziomach odzysku (recyklingu)” jest bezprzedmiotowe, ponieważ zostaną one wykazane w sprawozdaniach o przekazaniu odpadu do odzysku lub recyklingu.	Uwaga nieprzyjęta. Przyjęcie takiego rozwiązania spowodowałoby wprowadzenie poziomu odzysku i recyklingu równego 100%, od którego naliczana byłaby opłata produktowa. Zaproponowane rozwiązanie spowodowałoby zwiększone obciążenia dla przedsiębiorców, ponad te wymagane dyrektywą.
29.	Art. 35 ust. 1	Krajowa Izba Gospodarki Odpadami	Wnoskujemy o zmianę art. 35 ust.1 ustawy poprzez nadanie mu brzmienia: „Minimalna stawka opłaty produktowej dla opakowań wynosi 4,50 zł za 1 kg” . Celem tej zmiany jest zwiększenie wpływów z opłaty produktowej oraz spowodowanie trędu zwykłego w rozliczeniach dot. zbiórki odpadów opakowaniowych pomiędzy organizacjami odzysku opakowań, a podmiotami odbierającymi odpady komunalne od właścicieli nieruchomości, RIPOK-ami i	Uwaga nieprzyjęta. Zasady legislacji zobowiązują do określenia maksymalnej a nie minimalnej stawki opłaty. Stawka nie może zostać określona jedynie na poziomie minimalnym bez określenie jej maksymalnego

			podmiotami prowadzącymi punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych. Gdyż obecnie kwoty dotacji oferowane tym podmiotom przez organizacje odzysku opakowań są groszowe. Podwyższenie stawki opłaty produktowej powinno skłaniać wprowadzających odpady opakowaniowe do obrotu do przeznaczania większych środków finansowych na rzecz organizacji odzysku opakowań, a w konsekwencji wpływ tych Środków do przedsiębiorstw prowadzących selektywną zbiórkę odpadów.	poziomu. Obowiązujące stawki opłat niższe od stawki maksymalnej zostały określone w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 16 grudnia 2014 r. w sprawie stawek opłat produktowych dla poszczególnych rodzajów opakowań (Dz. U. poz. 1972). Należy przy tym zauważyć, że obecnie obowiązujący poziom stawek opłat produktowych skłania przedsiębiorców do wybierania tańszej alternatywy, czyli wykonywania obowiązku odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych. Nie ma więc potrzeby określać stawek opłat produktowych na wyższym poziomie.
30.	Art. 38 ust. 2	Krajowa Izba Gospodarki Odpadami	Wnioskujemy o zmianę art. 38 ust 2. Ustawy poprzez dopisanie na końcu: „ NFOŚiGW przekazuje wpływy z opłaty produktowej i dodatkowej opłaty produktowej na pożyczki niskooprocentowane w zakresie selektywnej zbiórki odpadów podmiotom odbierającym odpady komunalne od właścicieli nieruchomości, RIPOK-om i podmiotom prowadzącym punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych, umarzanych po osiągnięciu wyznaczonych celów ekologicznych”. Selektywna zbiórka odpadów generuje największe koszty w systemie odbierania i zagospodarowania odpadów gdyż wymaga wykonania czasochłonnych czynności wysokokosztowych np. odpady opakowaniowe wielomateriałowe należy moczyć w celu rozdzielenia warstw, z butelek powlekanych ręcznie zdejmować etykiety a z opakowań jogurtowych odrywać wieczka itp. co jest warunkiem odbioru tych odpadów przez podmioty wykonujące odzysk i recykling. Należy podkreślić iż obecnie w zakresie selektywnej zbiórki odpadów brak jest motywacji finansowej, a tym samym trudno wymagać od przedsiębiorców realizacji procedur generujących tylko koszty. Podwyższenie opłaty produktowej w szczególności w zakresie odpadów wielomateriałowych nie tylko może skłonić przedsiębiorców do przekazania większych kwot organizacjom odzysku odpadów, co może przełożyć się na sytuację finansową prowadzących selektywną zbiórkę odpadów ale może też skłonić przedsiębiorców do wycofywania się z technologii opakowań utrudniających ich odzysk czy recykling. Naszym zdaniem	Uwaga nieprzyjęta. Wpływy z opłaty recyklingowej będą przekazywane do NFOŚiGW na cele związane z m.in. z gospodarką odpadami, selektywną zbiórką odpadów itp. Natomiast NFOŚiGW ma możliwość udzielania niskooprocentowanych pożyczek w zakresie selektywnego zbierania odpadów, których beneficjentami mogą być również RIPOKi.

			system selektywnej zbiórki powinien być finansowany przez przemysł wprowadzający opakowania na rynek. Za nieodzowne uznajemy również zwiększenie kontroli nad przedsiębiorstwami odzysku i recyklingu opakowań z uwzględnieniem wprowadzenia jednakowego systemu informatycznego na terenie całego kraju.	
31.	Nowy art. 42a – 42c	Ogólnopolska Izba Gospodarcza Recyklingu	Proponuje się dodać art. 42a: Art. 42a 1. Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni handlowej powyżej 25 m², który sprzedaje napoje w opakowaniach jednorazowego użytku, z wyłączeniem opakowań zaliczonych do rodzajów opakowań określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 2, jest obowiązany posiadać w ofercie handlowej produkty należące do tej samej grupy asortymentowej co napoje w opakowaniach jednorazowego użytku, dostępne w opakowaniach wielokrotnego użytku. 2. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska może określić, w drodze rozporządzenia, rodzaje napojów w opakowaniach jednorazowego użytku, przy sprzedaży których nie stosuje się wymagań określonych w ust. 1, kierując się wymaganiami higieniczno-sanitarnymi dla tych napojów. Proponuje się dodać art. 42b: Art.42b. Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni handlowej powyżej 250 m² jest zobowiązany do odpłatnego przyjmowania zwracanych i oddawanych na wymianę opakowań po napojach, które znajdują się w ofercie handlowej. Proponuje się dodać art. 42c: Art.42c. Przedsiębiorca wprowadzający produkty w opakowaniach wielokrotnego użytku lub prowadzący jednostkę handlu hurtowego, który sprzedaje produkty w opakowaniach wielokrotnego użytku, jest obowiązany do odbioru na własny koszt opakowań wielokrotnego użytku od przedsiębiorców prowadzących jednostki handlu detalicznego, którym sprzedaje produkty w tych opakowaniach. 2.Wprowadzający napoje w opakowaniu zwrotnym lub jednostki handlu hurtowego są obowiązani do odbioru na własny koszt opakowania zwrotnego od jednostek handlu detalicznego, którym sprzedają produkty w tych opakowaniach wielokrotnego i jednokrotnego użytku.	Uwaga nieprzyjęta. Podobny przepis dotyczący posiadania w ofercie produktów w opakowaniach jednorazowego jak i wielokrotnego użytku obowiązywał już w przeszłości ale nie sprawdził się ze względu na brak obowiązku posiadania w ofercie wprowadzających produktów w takich opakowaniach. Z kolei zaproponowane zmiany w art. 42b w efekcie nakazałyby stosowanie systemu kaucyjnego, którego wprowadzenie może być ewentualnie rozpatrywane, ale po szczegółowej analizie kosztów wprowadzenia takiego rozwiązania.

			Dodanie proponowanych art. 42a – 42c mają na celu wskazania podmiotów odpowiedzialnych za przyjmowanie opróżnionych opakowań zwrotnych oraz za ich odbiór. Podkreślenie w definicji opakowania zwrotnego, proponowanego do słowniczka ustawy, że ma być to opakowanie bez zawartości napoju, ma znaczenie w przypadku wprowadzenie i rozpowszechnienia automatów do przyjmowania opakowań zwrotnych.	
32.	Art. 46 ust. 1	Polskie Forum ISO 14000	W art. 1 projektu proponuje się po pkt 14 dodać nowy punkt o treści: „W art. 46 dotychczasową treść ust. 1 zastępuje się: 1. Przedsiębiorcy prowadzący recykling lub inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych, a także eksportujący odpady opakowaniowe oraz dokonujący wewnątrzwspólnotowej dostawy odpadów opakowaniowych, którzy wystawili w danym roku kalendarzowym dokumenty DPR, DPO, EDPR lub EDPO potwierdzające recykling albo inny niż recykling proces odzysku, albo eksport odpadów opakowaniowych lub wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych o masie przekraczającej 400 Mg są obowiązani do przeprowadzenia rocznego audytu zewnętrznego, zwanego dalej „audytem”. Propozycja ta jest podyktowana wyraźną nierównoprawnością wymagań adresowanych do podmiotów wystawiających dokumenty DPR/DPO i wystawiających dokumenty EDPR/EDPO — w stosunku do podmiotów dokonujących wywozu odpadów poza granice Polski próg 400 Mg odnosi się do faktycznie wystawionych dokumentów, w stosunku do przedsiębiorców przetwarzających odpady w Polsce — do ich potencjału.	Uwaga nieprzyjęta. Wprowadzenie proponowanej zmiany mogłoby ograniczyć ilość wystawianych przez przedsiębiorców dokumentów, tak aby nie został przekroczony próg 400 Mg odpadów opakowaniowych.
33.	Art. 47 ust. 2	Krajowa Izba Gospodarcza	Proponuje się dodać pkt 14a) zawierający zmianę brzmienia art. 47 ust. 2 ustawy na: „2. Audytora wskazuje właściwy Marszałek Województwa z listy akredytowanych audytorów prowadzonej przez Ministra Środowiska.” Wprowadzenie obowiązkowego audytu winno przekładać się na poprawę jakości rynku i eliminację nieprawidłowości. Tymczasem pozostawienie tego swobodzie zainteresowanego przedsiębiorcy, który jest jednocześnie płatnikiem może istotnie naruszyć wiarygodność takich audytów, a brak odpowiednich procedur i doświadczeń w tym zakresie ze strony audytorów dodatkowo stwarza zagrożenie dla osiągnięcia zakładanych celów audytu. Tylko niezależny od zainteresowanego przedsiębiorcy audytor może rzetelnie zweryfikować realizację i dokumentację.	Uwaga nieprzyjęta. Nie widzimy uzasadnienia aby podmiotowi obowiązkanemu do przeprowadzenia audytu narzucać obowiązek zatrudnienia w tym celu konkretnego audytora, tym bardziej że oferty pomiędzy audytorami mogą różnić się m.in. ceną,

34.	Art. 47 ust. 2	Rekopol Organizacja Odzysku Opakowań	W art. 47 ust. 2 proponuje się zmianę treści na następującą: 2. Audytora wybiera przedsiębiorca, który jest zobowiązany podpisać umowę z weryfikatorem nie później niż do 1 marca roku w którym audyt ma być przeprowadzony. ± Wnioskowany termin wynika z bardzo daleko idących konsekwencji dla podmiotu audytowanego zaproponowanych w projekcie zmiany ustawy za niepoddanie się audytowi, co w interpretacji Ministerstwa Środowiska stanowi również fakt spóźnienia się z wykonaniem audytu niezależnie od przyczyny (np. braku możliwości czasowych u wszystkich weryfikatorów EMAS). Konsekwencje w postaci unieważnienia dokumentów PR/DPO/EDPR/EDPO dotknęłyby również organizacje odzysku opakowań. Do czasu złożenia sprawozdania przez organizację odzysku opakowań nie wie ona czy recykler, który wystawił na nią dokumenty w poprzednim roku, zdąży z przeprowadzeniem audytu, przez co stoi przed ryzykiem że część dokumentów, którymi potwierdziła wykonanie recyklingu i odzysku w poprzednim roku okaże się nieważna. Wpisując obowiązek zawarcia umowy pomiędzy podmiotem, który ma się poddać audytowi a weryfikatorem z datą przed złożeniem sprawozdania przez organizację odzysku opakowań zdecydowanie pozwala zmniejszyć to ryzyko. Udostępnienie informacji o zawartej umowie będzie dobrowolne po stronie recyklera.	Uwaga nieprzyjęta. W interesie przedsiębiorcy jest aby audyt był przeprowadzony w terminie ze względu na określone kary i konsekwencje, w związku z czym ustawa nie będzie narzucała konkretnego terminu innego niż termin ostateczny na przeprowadzenie audytu.
35.	Art. 47	Rekopol Organizacja Odzysku Opakowań	W art. 47 proponuje się dodanie ust. 4 w brzmieniu: a) 4. Dopuszcza się możliwość wykonania audytu na próbie dokumentów. Dalej alternatywnie: „Weryfikator w sprawozdaniu z audytu opisuje sposób oszacowania ryzyka i metodę obliczenia miarodajnej próby, która musi obejmować 100% podmiotów, na które zostały wystawione DPR, DPO, EDPR, EDPO przy czym dla każdego z nich powinno to być minimum 75% masy odpadów opakowaniowych przetworzonych lub poddanych wewnątrzwspólnotowej dostawie lub eksportowi potwierdzonej w dokumentach i co najmniej 50% całej dokumentacji podlegającej audytowi w ujęciu ilościowym dla każdego rodzaju odpadu.” Lub b) „Minister właściwy ds. środowiska określi w drodze rozporządzenia metodologię przygotowywania próby dokumentów do badania audytowego.” <u>Uzasadnienie:</u> Obecny kształt ustawy i rozporządzenia wykonawczego nie przewiduje	Uwaga nieprzyjęta. W ramach audytu mają być porównane masy przetworzonych odpadów z możliwością przetworzenia instalacji lub zakładu. W związku z powyższym nie może zostać zastosowane działanie polegające na badaniu wyłącznie próby dokumentów, ponieważ próba nie wykaże rzeczywistej masy przyjętych i przetworzonych odpadów.

			możliwości przeprowadzenia audytu metodą pobrania próby. Konsekwencją będą z jednej strony w przypadku bardzo dużych recyklerów czasy trwania audytów nierealne do przeprowadzenia ze względów kosztowych i technicznych po stronie weryfikatorów (wykonane szacunki jednego ze współpracujących z Rekopolem recyklerów wskazują w ujęciu rocznym na konieczność sprawdzenia 60.000 sztuk dokumentów, bez sięgania do dokumentów magazynowych tzw. WZ, PZ, co daje czas trwania rzetelnego audytu 6 miesięcy), z drugiej natomiast strony wykonywanie audytów mimo wszystko na próbie dokumentów przez audytorów, dobranych poza jakąkolwiek kontrolą. Powyższy zapis alternatywny a) może stanowić propozycję do zastosowania w rozporządzeniu wykonawczym, o którym mowa w art. 51 ustawy. Inne dokumenty odniesienia, w których są opisane metody dobierania próby dokumentów do badania (porównawczo): • Załącznik nr 1.20 do uchwały Nr 2783/52/2015 Krajowej Rady Biegłych Rewidentów z dnia 10 lutego 2015 r. Krajowy Standard Rewizji Finansowej 530 w brzmieniu Międzynarodowego Standardu Badania 530 (IAASB) Badanie Wyrwkowe (Próbkowanie) • Załącznik nr 1.5 do uchwały Nr 2783/52/2015 Krajowej Rady Biegłych Rewidentów z dnia 10 lutego 2015 r. KRAJOWY STANDARD REWIZJI FINANSOWEJ 240 w brzmieniu Międzynarodowego Standardu Badania 240 (IAASB) Odpowiedzialność biegłego rewidenta podczas badania sprawozdań finansowych dotycząca oszustw • Norma ISO 19011 • Dokument EA dotyczący uznawania weryfikatorów w ramach Dyrektywy EU ETS - Załącznik D	
36.	Art. 50	Rekopol Organizacja Odzysku Opakowań	W Art. 50 ust. 1 proponuje się zmienić brzmienie pkt 1, 2 i 3 oraz dodanie nowego ust. 3: <u>Zmiany w ust.1 pkt. 1,2,3</u> „1) przedsiębiorcy dokumentację audytu wraz z oryginałem i dwoma uwierzytelnionymi kopiami sprawozdania z przeprowadzonego audytu oraz oświadczenie o przeprowadzonym audycje zewnętrznym; 2) przedsiębiorca przekazuje właściwemu wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska oraz marszałkowi województwa uwierzytelnioną kopię sprawozdania z	Uwaga nieprzyjęta. Weryfikator ma obowiązek ustawowy przekazania kopii sprawozdania wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska i marszałkowi województwa. Powyższy obowiązek dotyczy weryfikatora a nie przedsiębiorcy, a więc jego niedopełnienie ewentualnie obciąża weryfikatora. Dodanie nowego dokumentu w postaci oświadczenie

			przeprowadzonego audytu, o której mowa w pkt 1, niezwłocznie, nie później niż w terminie do dnia 15 czerwca roku następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy audyt. 3) skreślony." <u>Dodany ust.3</u> „3. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 zawiera informację o: 1) nazwie podmiotu wskazanego w art. 47. ust. 1 ustawy oraz zakresie posiadanej przez niego akredytacji, 2) zgodności przeprowadzenia audytu z wymogami ustawy i rozporządzenia wykonawczego, 3) dacie przeprowadzenia audytu. 4) Oświadczenie jest publicznie dostępne. <u>Uzasadnienie:</u> Analogicznie jak w ustawie o zużytym sprzęcie proponuje się wprowadzić zapis, iż sprawozdanie z audytu jest przekazywane przedsiębiorcy, który się poddał audytowi w trzech egzemplarzach, zamiast osobno do przedsiębiorcy i do organów określonych w art. 50 ust 1 pkt 2 i 3 bezpośrednio przez weryfikatora, pozostawiając na przedsiębiorcy obowiązek zachowania terminów. Eliminuje to też potencjalnie wynikające roszczenia pomiędzy przedsiębiorcą a weryfikatorem za niezłożenie sprawozdania w terminie. Powyższa zmiana pociąga za sobą konieczność zmiany rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 21 grudnia 2015 r. w sprawie rocznego audytu zewnętrznego przedsiębiorców wystawiających dokumenty DPO, DPR, EDPO lub EDPR w §5. Zapis o obowiązku wystawienia i przekazania oświadczenia o przeprowadzonym audycie umożliwia przedsiębiorcy udostępnienie go współpracującym z nim podmiotom bez naruszenia tajemnicy handlowej, którą mogą stanowić dane zawarte w sprawozdaniu z audytu. W obecnej sytuacji np. organizacja odzysku opakowań nie ma możliwości potwierdzenia wykonania audytu zewnętrznego przez przedsiębiorcę, co w przypadku konsekwencji opisanych w nowym art. 50a ust. 3 stanowi bardzo wysokie ryzyko biznesowe.	o przeprowadzonym audycie nie znajduje uzasadnienia, ponieważ dla wprowadzającego lub organizacji odzysku istotne informacje będą zawarte w sprawozdaniu a sam fakt przeprowadzenia audytu nie świadczy jeszcze o rzetelności danego recyklera. jest informacją potwierdzającą rzetelność danego recyklera, taką informacją jest sprawozdanie.
37.	Art. 56	Rekopol	W art. 56 ust. 1 proponuje się dodanie pkt. 4a) w brzmieniu:	Uwaga nieprzyjęta.

	ust. 1	Organizacja Odzysku Opakowań	4a) wbrew przepisów art. 16 ust. 4 nie prowadzi ewidencji; <u>Uzasadnienie:</u> Dodanie tego zapisu jest konsekwencją dodania ust. 4 do art. 16.	Nie przyjęcie uwagi wynika z nieprzyjęcia uwagi dotyczącej dodania ust. 4 w art. 16 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.
38.	Zał. nr 1	Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu Spożywczego i Opakowań	Poziomy odzysku i recyklingu opakowań wielomateriałowych Aktualnie w załączniku nr 1 do ustawy w pozycji nr 9 jest; "opakowań wielomateriałowych", a odnośnie obowiązującego poziomu recyklingu, jest zapis; "poziom określony odpowiednio w poz. 1 - 8 według rodzaju materiału przeważającego w opakowaniu wielomateriałowym" <u>Propozycja zapisu:</u> "poziom określony w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw środowiska wydanej na podstawie art. 25 ust. 4 ustawy" <u>Uzasadnienie:</u> Przyjęcie proponowanej zmiany doprowadzi do urealnienia poziomów recyklingu wielomateriałowych odpadów opakowaniowych. Podkreślić należy, iż wielomateriałowe odpady opakowaniowe w całym strumieniu odpadów opakowaniowych stanowią niewielki procent, a jednocześnie nie wszystkie rodzaje wielomateriałowych odpadów opakowaniowych są zbierane selektywnie lub są wysegregowane w procesie segregacji. Niektóre z wielomateriałowych odpadów opakowaniowych mają bardzo niewielką powierzchnię i równie niewielką masę (np. opakowania po słodyszach). Przy ustalaniu poziomów recyklingu należy również wziąć pod uwagę istniejące moce recyklingowe. W praktyce w Polsce zbierane i recyklingowane są głównie kartony po żywności płynnej (mleko, soki, niektóre przetwory owocowe i warzywne), tylko w niewielkiej ilości recyklingowane są wielomateriałowe odpady opakowaniowe z przewagą tworzywa sztucznego. W rzeczywistości za całą kategorię opakowań wielomateriałowych odpowiadają opakowania z przewagą papieru (kartony do żywności płynnej), które stanowią w całym strumieniu opakowań wielomateriałowych około 60% masy a więc nawet zebranie 100% tego rodzaju odpadów opakowaniowych nie pozwoli na realizację aktualnie obowiązujących poziomów recyklingu. Taka sytuacja oznacza konieczność zapłaty opłaty produktowej przez producentów najmniej przetworzonej żywności, czyli mleka i soków. Wysokość tej opłaty produktowej obecnie wynosi 3,40 zł. za każdy kilogram masy nie zrealizowanego obowiązków recyklingowego. Uważamy, że	Uwaga nieprzyjęta. Poziomy określone w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie <i>minimalnych rocznych poziomów odzysku i recyklingu dla opakowań wielomateriałowych oraz dla opakowań po środkach niebezpiecznych, w poszczególnych latach, poniżej których nie mogą zostać określone poziomy w porozumieniu zawierającym z marszałkiem województwa</i> (Dz. U. poz. 618) dotyczą porozumień, natomiast w załączniku nr 1 tych przedsiębiorców, którzy nie przystąpili do porozumienia i realizują ustawowe obowiązki samodzielnie.

			powinien być zachowany obecny poziom odzysku (61%) a poziom recyklingu nie powinien docelowo przekraczać 32% masy wprowadzonych do obrotu opakowań wielomateriałowych. Takie poziomy, z jednej strony są realne do osiągnięcia, a z drugiej strony jest realizowana zasada rozszerzonej odpowiedzialności producenta, nie tylko za bezpieczeństwo produktu ale również za zagospodarowanie odpadów opakowaniowych, które powstają po opakowaniach w których producent wprowadził produkty do obrotu.	
39.	Uwaga ogólna	Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji	Proponujemy nowy zapis dotyczący opłaty produktowej za opakowania wielomateriałowe i po produktach niebezpiecznych. Obecnie obowiązek uiszczenia tej opłaty ciąży na wprowadzającym i to jeszcze w podwójnej stawce. Naszym zdaniem osoba prawna reprezentująca wprowadzających (izba gospodarcza) powinna być obciążona tym obowiązkiem, tak jak ma to miejsce w przypadku pozostałych opakowań, gdzie obowiązek ten ciąży na organizacji odzysku. Nie widzimy żadnego uzasadnienia dla rozbieżnego traktowania odpowiedzialności podmiotów realizujących obowiązki w imieniu przedsiębiorców. Byłoby to też dodatkową gwarancją dla przedsiębiorców, że płacąc za przejęcie obowiązku innej organizacji dołoży ona wszelkich starań aby się niego wywiązać. Obecnie przedsiębiorcy płacą izbie gospodarczej, a one nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jakość i rzetelność wykonanego obowiązku, ani nie grożą im żadne konsekwencje z tytułu źle wykonanego lub niewykonanego obowiązku, całe ryzyko ponosimy my - przedsiębiorcy!	Uwaga nieprzyjęta. Obecnie obowiązujące w tym zakresie przepisy stanowią wdrożenie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, który na każdym etapie życia produktu odpowiada za ten produkt, łącznie z odpadem powstającym z produktu. Podobne rozwiązania zostały wprowadzone w ustawie o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, gdzie podmiot powierzający organizacji odzysku obowiązki w zakresie zagospodarowania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego w przypadku nie uzyskania przez nią wymaganych poziomów jest obowiązany do uiszczenia opłaty produktowej.

Dyrektor Departamentu
Gospodarki Odpadami

Magda Gosc

Naczelnik Wydziału
Paweł Sosnowski

